

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A silver snake with a detailed scale pattern is coiled around several white carnations. The snake's head is raised at the top, and its body winds through the flowers. The background is dark and textured, with some green, wavy lines in the upper left corner.

HER MERCILESS PROTECTOR

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
R. G. ANGEL



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HER MERCILESS PROTECTOR

THE SYNDICATES BOOK 3

R.G. \$NJEL

QLURB

Ya sonsuza dek mutlulukla ya da tam bir yıkımla sonuçlanabilecek duygusal bir çarpışma rotasındadırlar...

Iris

Dünyayı istatistikler aracılığıyla görüyorum. Mantık ve rutin. Aklımı başımda tutan şey bu.

Killian Doyle benim zıt kutbum. Onun acımasız, tutkulu doğası beni korkutuyor.

Arkadaşım olan kardeşini saklandığı yerden çıkarıp mafyaya geri dönmeye zorlamak için beni kaçırdı. Artık bana ihtiyacı kalmadığında beni bırakacağını söylüyor.

Ne istediğini anlıyorum. Asıl soru *benim* ondan ne istediğim.
Onu.

Çünkü şu anda, beni sonsuza dek elinde tutmasını istediğimi düşünecek kadar kafam karışık.

Killian

O bir teminattı. Kardeşim ailemize ihanet etti ve ben de onu emirlerimi yerine getirene kadar esir tutmaya niyetliydim.

Onu bu kadar isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Sözümü tutmam ve zamanı geldiğinde gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum.

Ben nadir bulunanların koleksiyoncusuyum ve Iris içlerinde en nadide olanı. Çünkü kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğime *yemin ettiğim* bir şeyi ele geçirmekle tehdit ediyor.

Kalbim...

Onun Acımasız Koruyucusu

R.G Angel tarafından

Telif Hakkı © 2023 R.G. Angel

Kapak Fay Lane Kapak Tasarımı

Redaksiyon Steph White (Kat's Literary Services) Düzeltme

Vanessa Esquibel (Kat's Literary Services)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu e-kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız, lütfen kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Sadece 18 yaşından büyükler. Lütfen sorumlu bir şekilde okuyun. BU ROMAN TETİKLEYİCİ İÇERİĞE SAHİPTİR.

GONTENTLER

İthaf Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Sonsöz

R.G. Angel Hakkında

Ayrıca

ASD'ye, bunu siz olmadan yapamazdım - belki yapabilirdim ama bunun
eğlencesi nerede?

Charlie Hunnam'a - Killian Doyle'un arkasındaki ilham kaynağımın sen
olduğunu söylediğimde bana iyi davrandığın için teşekkür ederim. Ve evet,
Charlie,

Haklıydın. Bu kitapta hiç iyi bir şeyin peşinde *değilsin*.

GROLOJUE



KI III an

*M*ontreal... Burada olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum.
O İtalyan bana kardeşimin yerini beri yalan söylediğini umuyordum.
Bir şekilde bunu tercih ederdim.

Biri tarafından ihanete uğramış olmayı kabullenmek çok daha kolay olurdu.
Guido'yu kendi kanımdan ve canımdan daha çok seviyorum.

İntikamımı almak ve ona acı çektirmek de çok daha kolay olurdu.

Ancak Finn'i incitmek bana birkaç uykusuz gece yaşatabilir.

İki yıl önce bir gece yarısı ortadan kaybolduğundan beri, bunun ihanet dışında bir nedeni olmasını umuyordum.

Belki kaçırıldı, uyuşturuldu, hatta öldürüldü ve son seçenek bir parça acıya neden olsa da, bunu her şeye tükürmesine tercih ederdim.

Kurallarımızı ve geleneklerimizi ve aileyi, mirası ve her şeyden önce beni tamamen hiçe sayarak çekip gitmek.

Onunla ilgilenmiş, babamızın cezalandırıcı ellerine maruz kalmış ve babamızın vefatından sonra onu büyüttüm, ancak klana sadakat yemini etme zamanı geldiğinde hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Mahalledeki önemsiz oto tamirhanesinin kapısı açıldığında koltuğumda doğruldum ve karanlık düşüncelerin kaybolmasına izin verdim.

Renkli camlı bir arabada olmama rağmen taktığım *Montreal Canadiens* şapkasını indirdim ve ona baktım.

Finn, son üç gündür izlediği aynı sıkıcı rutini takip ederken, her hareketini dikkatle incelediğimden tamamen habersizdi.

Güvende olduğunu düşünerek kayıtsızlaşmıştı. Vazgeçtiğimi mi sanıyordu? Ne kadar kindar olabileceğimi unutmuş muydu, özellikle de değer verdiğim biri bana ihanet ettiğinde?

Islık çalarak mavi tulumuyla kaldırımda yürürken, parmakları siyah yağla lekelenirken onu gözlerimle takip ettim. Onu gördüğüm anda yakalamalı ve intikamımı almak için Boston'a geri götürmeliydim. Bilgi gücü ve her zaman da öyle olmuştu, ve Finn'in bu versiyonu hakkında her şeyi bilmek istedim.

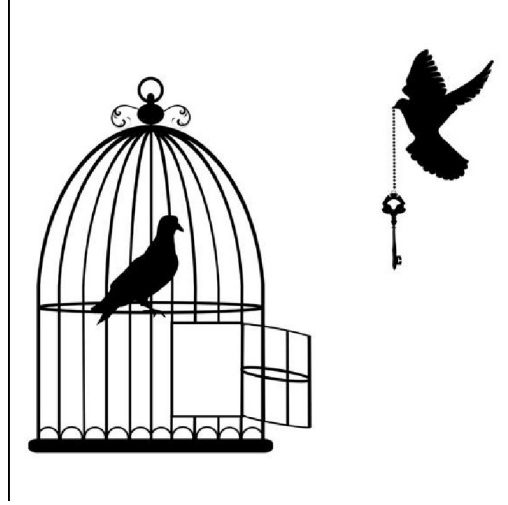
Onun küçük ya da büyük tüm zayıflıklarını bulmayı ve bunları ondan almayı, ona işkence etmeyi ve bana çektirmek istediği gibi ona da acı çektirmeyi bekledim.

İki gün önceki gibi aynı küçük kafeye girdi. Aradaki mesafeye rağmen kıvrımlı kızı görünce yüzünün aydınlandığını görünce gülümsedim

Elinde menüyle ona yaklaşan gözlüklü bir kadın. Onun zayıf noktasını ve *hassas* kalbine giden doğrudan bir yol bulmuştum.

Şimdi intikamımı alma zamanıydı... Onun kızını alacaktım.

BÖLÜM I



İr sI

O ne, iki, üç, dört, beş... Diş fırçasını sol üst tarafa taşıdım. *Bir, iki, üç, dört, beş.* Şimdi sağ alt. *Bir, iki, üç, dört, beş...* Ve şimdi sol alt. *Bir, iki, üç, dört, beş.*

Ve döngüyü beş kez tekrarlayın.

Yüzümü yıkadıktan sonra gözlüklerimi taktım ve saate baktım, 6:48. Tam zamanında gelmiştim.

Kısa küt saçlarımı fırçaladım, Bayan Arnold'un bana vermesine izin verdiğim kaküllerin mümkün olduğunca düzgün olduğundan emin oldum.

İçimi çektim, parmaklarımı tekrar tekrar üzerinde gezdirdim, yan tarafa savrulan tek bir asi saçı düzeltmeye çalıştım.

Biraz deney yapın. Konfor alanınızdan çıkın. On yıldır aynı saç kesimini yapıyorsunuz. Başımı salladım. Benimle konuşmasına asla izin vermemeliydim.

Ama itiraf etmeliyim ki, yarattığı endişe dalgasına rağmen o kadar da kötü değildi, ama bu bir değişiklikti ve bununla iyi başa çıkamadım.

Diğer çocuklar gibi normal olmaya çalışamaz mısın? Başımı tekrar salladım ve annemin sesini uzaklaştırmaya çalıştım.

Gün için hazırlanmayı bitirmek üzere yatak odama doğru yürüdüm. Otobüs otuz dokuz dakika içinde burada olacaktı ve rutin işlerimi bitirmek için yirmi dört dakikaya ihtiyacım vardı.

Yirmi bir yaşındaydım, artık çocuk değildim. Bağımsız ve güçlüydüm ve-kaşlarımı çatarak önlük rafıma baktım. Bugün Salı'ydı ve Salı yeşil önlük günüydü.

"Somewhere Over the Rainbow" şarkısını mırıldanarak, önlüğü bulamayacağımı çok iyi bildiğimden, tek yatak odalı daireme bakarken parmak uçlarımla başparmağıma sabit bir ritimle vurdum. Her şey için bir yer vardı.

Saate tekrar baktım, programıma iki dakika gecikmişim; sırt çantamı aldım ve gözlerimi kapattım, derin bir nefes alarak endişemi uzak tutmaya çalıştım.

"Bu sadece bir önlük. Dünyanın sonu değil," diye fısıldadım kendi kendime dairemnden çıkarken. Derin bir nefes daha aldım. "Bu sadece bir önlük, Iris."

"Iris?"

Döndüğümde Nicholas'ın dairesinin kapısını kapattığını gördüm, gözlerinin mavisiiyle uyumlu tulumunu giymişti.

Başımı yana eğdim, bir kez daha gözlerinin tam rengine takıldım. Safir mavisiiydi ama bazı altın lekeleri ve hatta biraz yeşil bile olabilirdi. Ama emin olmak için ona yeterince yakın durmamıştım.

"Sen ..." Saatine baktı. "Programınızın altı dakika gerisindesiniz."

"Ah!" Ben de saatime baktım ve sakinleşme modunda beklediğimden biraz daha uzun süre donup kaldığımı fark ettim. "Otobüsüm üç dakika sonra. Bana beş dakika lazım." Gözyaşlarımı kırıştıtararak ayaklarıma baktım. Bugün kötü bir gün olacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu, şimdi bana daha yakındı, çoğu insanın yanında rahat olduğumdan daha yakındı ama onun yanındayken sorun yoktu.

Kafamı kaldırdım ve hızla göz kırptım.

Gözleri sağ elime kaydı ve parmak uçlarımı başparmağıma vurduğumu görerek kaşlarını çattı - pek çok şeyin hikayesi - sadece gerginlikten tam bir çöküşün eşiğine geldim.

"İris? Bana ne olduğunu söyle."

"Yeşil önlüğüm yanımda değil," diye bitirdim iç çekerek, kulağa ne kadar aptalca geldiğinin farkındaydım.

"Anlıyorum." Koluma uzandı ama durdu, eli yarı yukarıdaydı ve eliyle birleşmek için yana doğru hareket ettim.

Bana parlak bir şekilde gülümsedi ve kolumu ovdu. "Seni işe bırakayım. Radyoda klasik müzik açacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

Gülümseme sırası bendeydi. Beni rahat ettirmek için her zaman her şeyi yapıyordu. "Sen benim kurtarıcısın!"

Göz kırptı. "Bu rolü seviyorum. Sen arabaya git, ben hemen geliyorum. Bir dakikalığına yukarı çıkmam gerekiyor. Görmem gereken biri var."

Saatime tekrar baktım ve alt dudağımı çiğnedim. İşe geç kalamazdım.

"Araba yolculuğunu on iki dakikada yapıyorum; otobüs otuz sekiz dakika sürüyor. On beş dakika boş vaktim var."

Bu, hızla koşan zihnimi bir anda sakinleştirdi. Sayıları anlıyordum, anlamlıydılar ve o haklıydı. Hiçbir argüman temel matematiği çürütemezdi. Zamanı vardı.

Başımı salladım. "Tamam, orada görüşürüz."

Nicholas'ın Ford Focus'una uğradım ve tüm lastiklerin dolu olduğundan ve arabanın iyi görüldüğünden emin olmak için kontrol ettim.

"Tamirci olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Yerimden sıçradım ve bana doğru yürüdüğünü görmek için arkamı döndüm.

"Oh!" Yeşil önlüğümü tuttuğunu ve parmak eklemlerinin artık kırmızı olduğunu gördüğümde gözlerim açıldı. "Nasıl?"

"Jimmy yaptı, yanlışlıkla aldı." Nicholas bana uzattı. "Ayrıca benden onun adına özür dilememi istedi," diye ekledi parmak eklemlerini birkaç kez esneterek.

Önlüğü göğsüme doğru çekerek sessizce başımı salladım. İkimiz de bunun bir kaza olmadığını biliyorduk. Jimmy bana işkence etmekten zevk alıyordu; kendimi okula geri dönmüş gibi hissediyordum. Normalde bunu görmezden gelirdim ve açıkçası çoğu zaman özlerdim ama bu çok acımasızcaydı.

Arabaya oturdum ve Nicholas motoru çalıştırır çalıştırmaz aşağıya baktım ve önlüğü kucağımda tekrar tekrar düzelttim, iyi kullanılmış malzemenin yumuşaklığının tadını çıkardım.

"O iyi bir insan değil," dedim dalgınca, pencereden dışarı bakarak.

"O bir kabadayı. Kendine güveni yok ama merak etmeyin, artık sizi rahatsız etmeyecek."

Ona doğru döndüm ve tekrar parmak eklemlerine baktım. "Ona sen vurdun."

Bana hızlıca bir bakış fırlattı. "Zorbalar genellikle sadece kendi iletişim yöntemlerini anlarlar. Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, neden yapayım ki?"

"Şiddetten hoşlanıyor gibi görünmüyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Omuz silktim. "Kimsenin istediğini sanmıyorum. Ama bazen tek seçenek bu gibi görünüyor."

"İşte geldik," dedi kafenin önünde yavaşlayarak ve bu sabahki aksilik programımda daha fazla tahribat yaratmadığı için rahatlayarak ofladım. Daha esnek olmaya çalışıyordum ama bu çok fazla olurdu.

"Tekrar teşekkür ederim." Önlüğümü kucağıma vurdum. "Ayrıca altı dakika erken geldim."

Başıyla onayladı. "Sorun değil ve dediğim gibi, sizi her gün götürmekten mutluluk duyarım."

"Biliyorum." Ama birçok nedenden dolayı bunu yapmasını istemiyordum ve en önemlisi de birine güvenmekte zorlanıyordum. Deneyebilirdi ama programımın benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabileceğini sanmıyordum ve ondan hoşlanıyordum. En azından sevdiğimi sanıyordum. Onun yanında oldukça rahattım ve bu başlı başına nadir bir durumdu. Onun zamanı benimkine uymadığında çok fazla panik atak geçirerek arkadaşlığını kaybetme riskini göze alamazdım. "İyi günler dilerim."

Kıkırdadı ve ben de başımı yana eğdim. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, tam tersi. Asla gereğinden fazla açıklama yapmıyorsunuz."

"Bu kötü bir şey mi?" Terapistimin benden yapmamı istediği o küçük konuşma mıydı?

"İris, hayır, sadece farklı."

Farklıydı. Genelde iyi insanlar OSB'mi bu şekilde ifade ederlerdi.

"Bu akşam seni yemeğe götürmeme ne dersin?" diye sordu işaret parmağını direksiyona .

Gergin olduğunda böyle yaptığını fark ettim. Kulaklarına baktım ve kızarmışlardı. Evet, gergindi.

"Evde yemeğim var."

Kulakları daha da kızardı ve yanaklarına yayıldı. İrkildim. Ona yanlış bir cevap vermiş ve rahatsızlığını artırmıştım.

Aptal, aptal Iris.

"Neden?" Çabucak ekledim. "Yemeğiniz yok mu? İstersen sana bir şeyler pişirebilirim ya da kafeden bir şeyler koyabilirim."

"Hayır, benim de yemeğim var. Düşünüyordum da, bilirsin, güzel bir şeyler yapabiliriz, birlikte biraz zaman geçirebiliriz. Randevu gibi mi?"

Ağzım şaşkınlıktan bir O harfine dönüştü. "Randevu mu? Benimle mi?"

Sessizce başını salladı, nedenini soracaktım ama kendimi durdurdum-terapistim gurur duyardı.

"I-"

"Bunu bir düşün. Bana öğle yemeğinde söyleyebilirsin, tamam mı?" "Evet, 12:30'da?"

Gülümsedi. "Evet. Tam 12:30'da."

"Bayan Merlin burada." Mavi Chevrolet'sinin az önce geçtiği ara sokağın girişini işaret ettim. "Görüşürüz."

Arabadan çıktım ve Bayan Merlin bagajdan çantaları alırken yan kapıya doğru yürüdüm.

"Balkabağım, her zamanki gibi tam zamanında geldin. Çantaları taşımama yardım eder misin?" Birini bana doğru uzattı ama kaşlarını çattı ve elini geri çekti. "Sen iyi misin? Biraz yıpranmış görünüyorsun."

"Geç kaldım. Jimmy önlüğümü çaldı ve bana çıkma teklif etti." Başımı salladım.

"Jimmy sana çıkma mı teklif etti?"

"Jimmy neden bana çıkma teklif etsin ki? Önlüğümü çaldı."

Bayan Merlin gülümseyerek çantayı tekrar bana doğru uzattı ve bu sefer benim almamı sağladı.

"Doğru, bu hiç mantıklı olmazdı." Arka kapıya doğru döndü ve kilidi açtı. "Sana kim çıkma teklif etti?"

"Nicholas."

"Oh, sonunda yaptı mı? Mazel tov!"

Çantaları arkadaki tezgâhın üzerine koydum ve duvar panelindeki ışıkları açarken doğru döndüm.

"Neden Mazel tov? Nicholas Yahudi değil. Ve neden son olarak?"

"O çocuk bir süredir senin için deli oluyordu. Bunu onun için yapmaya hazırlanıyordum."

"Hayır demek zorundayım," diye cevap verdim ve kahveyi hazırlamak ve kek standlarını hazırlamak için mutfaktan çıktım.

"Neden hayır demek zorundasın?" diye sordu, beni ana odaya kadar takip ederek.

Saatime baktım. "Yirmi üç dakika içinde açılıyoruz. Simitleri hazırlamak için yirmi bir dakikaya ihtiyacın var."

"The simit olabilir olmak a az dakika Geç kaldım." O El salladı onu elini küçümseyerek.

Elimde kahve filtresiyle ona doğru döndüm. "Hayır, yapamazlar."

Tezgâha yaslandı. "Eğer gitmemi istiyorsan, o zaman soruya cevap versen iyi olur."

Beni bu kadar iyi tanımasına sinirlenerek dudaklarımı büzdüm. "Bu hiç hoş değil," diye cevap verdim, ona arkamı döndüm ve filtreyi kahve makinesine yerleştirdim.

"Nicholas'ı sevmiyor musun?"

Omuz silktim ve kafeinsiz kahve makinesine odaklandım. "O iyi biri. O benim arkadaşım."

"Tamam," diye etti. "Peki onu bir arkadaştan daha fazlası olarak görebiliyor musun?"

Yanaklarımın ısındığını hissederek ağzımı yana çevirdim. "Onun yanında rahatım." Bu yapabileceğim en büyük iltifatlardan biriydi ve o da bunu biliyordu.

"Neden gitmiyorsun o zaman?"

"Çünkü beni bu akşam için davet etti ama sen torununun oyunundasın. Kapanışı benim yapmam gerekiyor."

"Oh, evet. O zaman neden başka bir gece için evet demiyorsun?"

Ona doğru döndüm, yine kafam karışmıştı. "Ama beni bu *gece* davet etti. Başka bir gece değil."

Bana doğru yürüdü ve omzumu bir kez okşadı. "Iris, tatlım, daha önce biriyle çıktın mı?"

Başımı bir kez sallarken yanaklarımdaki sıcaklığın yeniden yayıldığını hissettim.

Erkeklerin aptal olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve içini çekti. "Söz veriyorum fark etmez. Ona sadece evet de, ama bu gece değil. Her şey yoluna girecek."

"Tamam, gidip simitleri ısıtabilir misin lütfen? Çok geç kaldınız."

Kıkırdadı. "Şimdi gidiyorum tatlım, ama senin mutlu olmanı istiyorum, hepsi bu."

Dalgınca başımı salladım, saatime ve kapıya baktım ve sabahın erken saatlerinde gelecek müşteriler için her şeyi tezgâhlara koymaya başladım.

Her zamankinden iki dakika geç açılmasına rağmen, sabahın geri kalanı müdavimler ve aynı sorularla kafası karışmış turistlerin tipik rahatlatıcı Salı rutinini takip etti.

Öğle yemeği telaşı başladığında, sabahın geri kalanı her zamanki gibi geçerken, Nicholas içeri girip pencere kenarındaki her zamanki masasına oturduğunda yine de içimde bir endişe vardı.

Ne sipariş edeceğini bilmeme rağmen bir menü aldım ve hem Bayan Merlin'in hem de aşçının bana büyük bir ilgiyle baktığını gördüm.

Nicholas gülümsedi. Masasına yaklaştığımda "Merhaba," dedi. "Hayır." Menüü uzattım.

Menüyü elimden alırken yüzü düştü. "Akşam yemeği için mi?"

Başımı salladım.

"Anlıyorum, sadece-"

"Bu gece olmaz ama yarın ya da Perşembe olabilir. O günlerde beni davet etmediğinizi biliyorum, o yüzden sorun değil." Önlüğümünden defterimi aldım. "Her zamanki gibi mi?"

"Perşembe mükemmel," diye yanıtladı menüyü masaya geri koyarken. "Ne mükemmel?"

"Akşam yemeği, sen ve

ben." "Oh, evet,

mükemmel."

Tekrar gülümsedi. "Ve evet, her zamanki gibi."

Geri dönerken siparişini deftere yazdım ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Bir randevum vardı!

Bayan Merlin sırtıttı ve ben siparişi verirken bana göz kırptı. İçimi dolduran sıcaklığın yanı sıra, sokağın karşısındaki inşaat işçilerinin kahve ve kek için geldikleri günün ilerleyen saatlerine kadar beni yüksek bir ruh halinde tutan korkuyla karışık heyecana da engel olamadım.

Genelde o zamana kadar gitmiş olurdu, bu hayvanları Bayan Merlin'e ya da yarı zamanlı akşam garsonu Katie'ye bıraktığım için mutluydum ama ne yazık ki bugün o kadar şanslı değildim.

Kapının zil sesini duyduğumda mutfaktaki tuzlukları doldurmaktan başımı kaldırdım ve onlardan biri olduğunu anladım.

"Benim ister misin?" Anthony şef şapkasına uzanarak sordu.

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Sen yemek hazırlamaya devam et. Hepimizin üstlenmesi gereken bir rol var."

"Tamam, ama rahatsız olursan ararsın."

"Evet." Ama ikimiz de yapmayacağımızı biliyorduk. Gerçekten rahatsız olduğum her an onu aramak zorunda kalsaydım, 7/24 yanımda olması gerekirdi. Toplum içinde, en azından toplumun büyük bir bölümünde işlevimi yerine getiriyordum ve terapi bana çok yardımcı oluyordu, ancak şimdi daha iyi başa çıksam bile, ilk duygular ve tepkiler neredeyse her zaman aynıydı. Bu işi kabul etmemin nedeni de buydu. Terapistim gerçekten tavsiye etti ve Bayan Merlin de OSB'li birini işe almakta sakınca görmedi. İstemediğim müşterilerden bazen aldığı birkaç şikayete rağmen bana karşı nazik ve sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadı.

Ana odaya girdiğimde ortadaki kabinde oturan iki inşaat işçisini görünce irkildim.

Oradaki genç olan içlerinde en acımasız olanıydı ve insan ilişkilerinde en yetkin kişi ben olmayabilirdim, ama beni fark ettiğinde bana attığı sırtış bir dünya hakaret vaat ediyordu.

Tahmin ettiğim gibi elini kaldırdı ve parmaklarını bana doğru şaklattı. "Hey Velma, servis için ne yapmamız gerekiyor?"

Derin bir nefes aldım ve menüyle birlikte onlara doğru yürüdüm. Ona birçok kez Velma'yı neden bu kadar aşağılayıcı ifadelerle kullandığını sormak istemiştim. O da

Scooby-Doo çetesinden her zaman favorim oldu ve ona biraz benzediğim için gurur duydum. Çizgi film çocukluğumda kendimi biraz daha az farklı, biraz daha az yanlış hissetmeme çok yardımcı oldu.

"Bugünün spesiyaeri neler?" diye sordu bana, hâlâ sırtarak. "Havuçlu kekimiz ve Oreo cheesecake'imiz var."

"Öyle mi?" Koltuğunda arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana cheesecake hakkında eğlenceli bir şey söyle Velma, lütfen Yağmur Adamımız ol."

Dudaklarımı büzdüm. Normalde bunun peşini bırakırdım, ama Nicholas'ın bugün söyledikleri zihnimde tekrar canlandı. *Zorbalar genellikle sadece kendi iletişim yöntemlerini anlarlar.* Ve bir kez olsun, aşağılanmaya karşılık vermeye karar verdim. "Yağmur Adam'da Savant sendromu vardı. Savantların üstün olduğu beceriler genellikle hafızayla ilgilidir ve daha önce bana defalarca söylemene rağmen adını hatırlayamadığım için bu benim becerim değil."

Meslektaş kıkırdadı ve hedefimi vurduğumu anladım. Başardığımı düşünerek önlüğünden not defterini çıkardım ama o başını salladı ve öne doğru eğildi.

"Biliyor musun Velma, o çeneni kapalı tutup birkaç kilo versen sikilebilir biri olabilirsin. Bazı erkekler aptal, inek tiplerden hoşlanıyor." Sanki görünüşüm hakkında ne düşündüğü beni ilgilendiriyormuş gibi devam etti.

"Velma bir dahi, bu yüzden kime aptal dediğinizi bilmiyorum ama doğru referansı kullanmıyorsunuz. TV referanslarınıza geri dönmenizi ve en azından amaçladığınız hakarete uyan birini bulmanızı öneririm. Bu sizi çok daha inandırıcı yapacaktır." Not defterini önlüğüme geri koydum ve içimi çektim. "İşte günün eğlenceli gerçeği. Kanada'da ortalama ereksiyon halindeki penisin 6,19 inç olduğunu biliyor muydunuz? Ve bilim adamlarının

Penis boyunun kısalığı ile başkalarını aşağılayarak belli bir baskınlık ve erkeklik sergileme ihtiyacı arasında doğrudan bir ilişki var... Görünüşe göre küçük penisli erkekler kaba ve acımasız oluyor." Boynumun dibinde ter oluşurken gözlüklerimi burnuma doğru ittim. Muhtemelen bir zorbaya yaptığım en uzun konuşmaydı. Bunu terapi seansımda paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

Gözlerini bana dikti. Ellerimi birleştirip kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Kendimi kısa bir yüzleşme için yeterince cesur hissediyordum ama öfkesi arttıkça ikisinin de gözlerinin üzerimde olduğunun farkına varıyordum.

"Bu senin şişman, çirkin ve aptal bir kaltak olduğun gerçeğini değiştirmez. Sana göstereceğim-"

"olsam yapmazdım."

Başımı yumuşak, erkeksi sese doğru çevirdim ve diğer kabinde takım elbise giymiş bir adamın oturduğunu fark ettim. Onun gelişini kaçırmıştım. Onlarla aynı anda gelmiş olmalıydı ama ben etrafımı dikkate almak yerine kendimi savunmaya odaklanmıştım. Bu, zaten zar zor kabul edilebilir olan müşteri hizmetleri becerilerimde bir başarısızlıktı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Adam ayağa kalktı, daha zayıf olmasına rağmen çok daha uzundu ve siyah takım elbisesi içinde ölüm meleği gibi görünüyordu.

"Sanırım çeneni kapatıp yemeğini yemezsen en büyük pişmanlığın ben olacağım. Anlıyorum. Seni becermek istemediği için kızgınsın. Hayatına devam et."

İnşaatçı adam oflayıp pufladı ve kalktı. "Marty, gidelim. İşimizi başka bir yere taşıyacağız."

Marty başını salladı. "Hayır, Gregg, sen git. Merlin'in vişneli turtasına bayılırım." Bana doğru döndü. "Bir kahve ve bir dilim turta alabilir miyim?"

Gregg hainler hakkında bir şeyler mırıldandı ve kapıyı arkasından çarparak çıktı.

Elim biraz titreyerek Marty'nin siparişini yazdım.

Masanın üzerindeki atılmış menüleri aldım ve adamın koltuğunu geri çekip masaya bir menü koyduğu diğer kabine doğru yürüdüm.

"Ben halledebilirdim," dedim adama kendimi durduramadan. "Eminim halledebilirdin," diye yanıtladı menüyü açarken.

"Ama teşekkür ederim."

Başını kaldırıp gülümsedi ve ben de gözlerinin maviliğine bakarken aklım başımdan gitti. Çok sıradışıydılar ama aynı zamanda çok da tanıdık geliyorlardı.

"Gözlerin."

"Peki ya onlar?" diye sordu başını yana eğerek. "Benimkiler çok farklı ama aynısından olan birini tanıyorum."

Menüyü yavaşça kapattı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Umarım sevdiğin birisidir."

Alt dudağımı çiğnedim. *Fazla paylaşma, Iris*. "Size ne getireyim?" "Hayır, hayır, sohbet edelim. Eminim Marty için sakıncası yoktur, ya senin için? Marty mi? Gördün mü, aldırıyor," diye hızla ekledi, gözlerini benden ayırmıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu.

"Cevap vermesi için ona zaman tanımadınız."

Adam omuz silkti. "Söyler misiniz, İrlanda'da ereksiyon halindeki bir penisin ortalama boyutu nedir?"

"Neden? Sen İrlandalı değilsin, Amerikalısın."

Kıkırdadı. "Tamamen İrlandalı bir anne ve birinci derece göçmen bir babadan İrlanda'da doğdum; safkan İrlandalıyım."

"İrlanda beş inç."

"Oh," diye tekrar güldü. "Ortalamanın çok üzerinde olduğumu bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

"Öyle mi? Ne kadar?" Verileri nasıl topladıklarını merak ederek sordum. Çalışmaya kaç kişi katılmıştı? Geri dönüp makaleyi okumam gerekiyordu. Eğer erkek havuzu çok-

"Hayır mı?"

Gözlerimi hızla kırptırdım ve kendime geldim. "Affedersiniz?"

"Gözleri benimkilerle aynı olan erkek arkadaşının müşterilerle flört etmen hakkında ne düşüneceğini sordum."

"Kiminle flört ediyorum ben?" O ve adını çoktan unuttuğum inşaatçı adam dışında boş olan kafede etrafıma bakındım.

Kaşlarını çatı.

"Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Gregg'in bu kadar üzgün olmasının nedeni bu." İnşaatçı adam kıkırdadı. "Onunla ilgilendiğini sanıyordu. Bizim Iris tuhaf biri."

"Sana fikrini sormadım Marty, değil mi?" diye cevap verdi adam, gözlerini yüzümden ayırmadan ve sanki içimin derinliklerini görmeye çalışıyormuş gibi hissettim.

Sanki onunla daha önce tanışmışım gibi tanıdık geliyordu. "Seni tanıyor muyum?" "Hayır, tanıımıyorsun, *éan beag* ama tanıyacaksın. Yakında tanıyacaksın."

BÖLÜM 2



KI III an

I Finn'in kız arkadaşının ne olmasını beklediğimi bilmiyordum ama o değildi.

Bu kadın olağanüstü biriydi ve bunu görmek için onu birkaç dakikadan fazla tanımama gerek yoktu.

Nadir şeylerin koleksiyoncusuydum; onlarla dolu bir odam vardı ve bu İris'in de nadir bir koleksiyoncu olduğunu söyleyebilirdim. Kardeşimin onun değerini gerçekten anlayabileceğinden emin değildim.

Bir gün daha beklemeyi planlamıştım ama Boston'a dönmem gerekiyordu ve evden uzak kalabileceğim çok fazla zaman yoktu.

Kahvemi içtikten ve lezzetli olduğunu kabul etmem gereken turtamı yedikten sonra caddenin karşısına park ettiğim arabama gittim ve kafenin boşalmasını bekledim. Gece çökmeye başladığında aşçı gitti ve ben de İris'in hareketlerini takip ettim.

odayı yarı askeri bir şekilde, her şeyi belirli bir düzene göre ayarladı.

Perdeleri kapattı ve birazdan kafeden çıkacağını biliyordum. O çıkar çıkmaz harekete geçmeye hazırdım.

Çıkar çıkmaz onu yakalayıp Finn'e haber vermeyi planlıyordum, ama sanki kader başka türlü karar vermiş gibi, Finn zavallı arabasını kafenin önüne park etti ve ışıklar sönmeden hemen önce içeri girdi.

İçimi çektim, arabadan çıktım ve sokakta keşif sırasında gözden kaçırdığım kameralar olma ihtimaline karşı şapkamı yüzümden aşağı doğru çektim. Silahımı kılıfından çıkardım, emniyetini kaldırdım ve caddenin karşısına geçerek kafeye doğru yürüdüm, tam o sırada kardeşim Iris'in önünde durdu.

Biraz fazla yakın, diye düşündüm kızgınlıkla ve bu beni biraz şaşırttı.

"Merhaba, küçük kardeşim."

Gerildiğini gördüm ama arkasını dönmedi. "Iris, mutfağa git," dedi nazikçe, onu benim görüşümden koruyarak.

Silahımın horozunu kaldırdım ve başının arkasıyla aynı hizaya getirene kadar kaldırdım. "Kimse bir yere gitmiyor."

Yan taraftan bana baktığını gördüm, yüzü ağabeyimin kolunun yanından zar zor görünüyordu. Tanrım, kısaydı; oturduğum yerden ne kadar kısa olduğunu fark etmemiştim.

Gözleri tanıyarak genişledi ve kardeşimin koruyucu kalkanını isteyerek terk ederek bir adım attı.

Ya cesur ya da aptaldı. İkisinden de biraz olduğundan şüpheleniyordum.

"İrlandalı adam," dedi fazla sakın bir şekilde, başını yana eğerek. Kaldırdığım silahtan habersiz miydi? Onun bir dekor olduğunu mu düşünüyordu?

Ona sııttım. "*Éan beag.*"

Finn yavaşça döndü, kaşları şaşkınlıkla kazınmıştı. Bana dönmeden önce kıza baktı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Ah, doğrudan konuya.

"Tsk, tsk, tsk." Başımı salladım. "Ne kadar kabasın, küçük Finn? Ben seni böyle yetiştirmedim." Silahımı yavaşça indirdim ama horozunu kaldırmadım.

Finn elime baktı ve Iris'i tekrar korumaya çalışarak yana doğru hareket etti, ama Iris hemen onu yansıtan bir adım attı. Küçük kuş saklanmak istemedi.

"Ne kadar sürecek?" diye tekrar sordu, sesi sertti.

İtiraf etmeliyim ki, eğer bir hain olmasaydı, bu beni etkilerdi. Görünüşe göre bu iki yıllık uzaklaşma ona daha önce acımasızca kaçırdığı omurgasının bir kısmını kazandırmıştı.

"Bunun bir önemi yok. Ailenizden, mirasınızdan, *görevlerinizden* cezasız bir şekilde kaçabileceğinizi mi sandınız?" Silahımı ritmik bir hareketle bacağıma vurdum, ne Finn ne de Iris bunu fark etti. Onun sanki hatalı olan benmişim gibi kendini beğenmiş bir öfkeyle coştüğünü görmek, hissettiğim öfkenin bir kısmını geri getirdi ve genellikle bu öfke biraz mantıksızlığı ve incitme ihtiyacını da beraberinde getirirdi. İşaret parmağım, onu diz kapağından vurma ihtiyacıyla tetiğin üzerinde seğirdi. Neredeyse gözlerimin önünde canlandırabiliyordum. Acı içinde çığlık atarak ahşap zemine düşüyordu. Bu kesinlikle yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silip atacaktı.

"İki yıl boyunca yaptım." "Ve yine de buradayım."

Kollarını açtı. "Öldür beni o zaman, bitsin bu iş. Eve dönmeyeceğim."

"Öyle değil mi?" Ölmek istemediğini bilsem de başımı salladım, en azından gerçekten. Ölümün kıyısında birçok adam görmüştüm, bazılarını ellerimle taşımıştım, bazılarına ise sadece tanık olmuştum ama kaderini kabullenmiş, ölümü kabullenmiş bir adamın bakışını tanıyacak kadar çok şey görmüştüm ve Finn'in durumu böyle değildi.

"Sorun değil." Omuz silktim. "Zaten henüz eve gelmeni istemiyorum. Yapmadığın şeyi bitirmeni istiyorum."

Küçük bir kahkaha attı. "Yapmayacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Bu kadarından şüphelenmiştim." Silahımı kaldırdım ve Iris'e ilerlemesini işaret ettim. "Bu yüzden sen bunu yapana kadar onu yanımda götürüyorum."

"Finn homurdanarak ona doğru bir adım daha attı ve uzaklaşmasını engellemek için bu kez bileğini yakaladı.

Yüzünü buruşturdu ve adamın onu tuttuğu yere baktı. Gözlerini takip ettim; onu incitmiş gibi görünmüyordu ama temastan hoşlanmıyor gibiydi ve bu beni çok memnun etti.

"Tek alternatif bu, bunu sen de biliyorsun."

"Neye alternatif?" sordu sakince, gözleri üzerimdeydi, sanki kara ruhumun derinliklerini görebiliyordu.

"Ya benimle gelirsin, *éan beag*, ve o da yapması gerekeni yapar... ya da ikinizi de öldürürüm."

"Oh, bu pek iyi bir alternatif gibi görünmüyor. Bence kaçırma seçeneği en mantıklısı," diye cevap verdi, sanki ölüm kalım olasılığını değil de akşam yemeği seçeneklerinin artılarını ve eksilerini tartışıyormuş gibi dengeli bir tonda.

Cidden, kimdi o?

Finn başını salladı ve onun bileğini daha hızlı hareket ettirmesine aldırmadı. Bileğini onun elinde nasıl büküğünü hissetmiyor ? Onun dokunuşundan kurtulma arzusunu.

"Onu dinleme; o seni öldürmez. Killian hâlâ ruhunun kurtarılabilir olduğuna inanıyor," diye alay etti. "Sen masumsun."

"Beni sına," diye tısladım dişlerimi sıkarak, büyük olasılıkla haklı olduğunu biliyordum ve sadece masum olduğu için değil, o olduğu için de haklıydı.

"Ama seni öldürecek, değil mi?" diye sordu, dikkatini ona yönelterek, benim de pek hevesli olmadığımı fark ettiğim bir şey.

İkimiz de sessiz kaldık. Evet, yapardım. Bunu yapmak bana acı verse bile yapardım.

Başını salladı. "Bu seçenek de kabul edilemez. Olasılıklar dengesinde, uygulanabilir tek seçenek can kaybına yol açmayan seçenektir."

"Onu dinle Finn, o mantığın sesi." "Neyi kabul ettiğini bilmiyor."

Bakışlarını kardeşimden ayırmazken gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu ve fark ettim ki olan biten her şey, kardeşimin ona yalan söylediğini öğrenmesi, bu yüzden silah zoruyla tehdit edilmesi, onu bir kez bile incitmemiştir, en azından bu küçümseyici sözlerin incittiği kadar incitmemiştir.

"Söylediğinden daha fazlasını biliyor. Değil mi, *éan beag*?"

"O senin küçük kuşun *değil*," diye tükürdü Finn, onu kendine doğru çekerek ve kız yine yüzünü buruşturarak soldu.

"Ve şimdi bileğini bırakmanı tavsiye ederim." Başımı onun eline doğru salladım. "Onun koruyucusu olmana ihtiyacı yok. Tehlikede olmasının sebebi sensin."

Finn alay ederek ona baktı ama sonunda benim gördüğümü görünce yüzünde bir hüznün ifadesi belirdi ve kızın bileğini bıraktı.

Ondan birkaç adım uzaklaşıp bana yaklaştığında, elini göğsüne koyup bileğini kucakladığında kazandığımı hissettim.

Finn'e ciddi bir şekilde "Herhangi bir kayba yol açmayacak başka bir alternatif görüyor musun?" diye sordu.

Ona yorgun bir gülümseme verdi; şimdi daha çok kardeşime benziyordu, kabadayılığın yerini eskiden bir sefalet paltosu gibi taşıdığı yorgunluk almıştı.

"Buradan canlı çıksak da çıkmasak da kayıplar olacak Iris. Benden yapmamı istediği şey insanları öldürmek. Bunu anlıyor musun?" Ona araba yağıyla lekelenmiş ellerini gösterdi. "Onların kanla lekelenmesini istiyor."

Sessizce bana doğru döndü, bakışları tedirgin ediciydi. Orada gerçek bir yargılama ya da kınama yoktu, sadece merak vardı ve bir yanımda ona yalan söylemek, her şeyin yoluna gireceğine ve Finn'i bir katile dönüştürmeye çalışmadığıma inandırmak istiyordu. Ama yapamadım çünkü bu kadını uzun süredir tanımıyor olsam da bir şeyi biliyordum; o her şeyde gerçeği arıyordu.

"Masum kanı dökmeyeceğim. Masumlara zarar verecek biri değilim ve Finn beni zorlamadıkça sana da zarar vermeyeceğim." Silahın horozunu indirdim ama elimde tutmaya devam ettim. "Buraya gel."

Hâlâ bileğini göğsünde tutarak bana doğru kararsız bir adım attı. Finn ona, "Iris, ," diye ısrar etti ve benim kızgınlığıma rağmen gözlerini kaçırdı. temas kurdu ve ona doğru döndü. "Mutfığa gir ve git; sakın geri dönme. Bu adamın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu doğru. Hiçbir fikrin yok." Bana doğru döndüğünde gülümsedim ve gözlerinde merakın parladığını gördüm.

Merakını bu şekilde cezbedebilirdim. "7.5 inç."

Hangi soruya cevap verdiğimi hatırlayınca gözleri büyüdü.

"Ve evet, muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, küçük kardeşimden bir santim daha büyük."

Finn kaşlarını çattı ve sonra farkına varınca gözleri büyüdü.

"Sana bunu hiç sormadı ki!" diye tükürdü, yüzü kızarmıştı ama bunun utançtan mı yoksa onun benden temelde her şeyde daha küçük olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

"Evet," diye onayladı. "Çamaşırhanede bulduğum *Playboy*'da bir araştırma okudum ve verileri nasıl topladıklarından emin olamadım. Sanırım onlara bir mektup yazmam gerekiyor."

Ona gülümsemekten kendimi alamadım ve eğlencem her zamanki alaycı tonunu taşımıyordu, ama bu seferki alışılmadık bir hassasiyete sahipti.

Finn içini çekti. "Iris, bunu zaten konuşmuştuk. Neden hep orada bulduğun dergileri okuyorsun? Biliyorsun, üst katlardaki erkek öğrenciler bunu hep yaşlı kadınları kızdırmak için yaparlar."

Ses tonundaki azarlama karşısında kaşlarımı çattım. Kim olduğunu sanıyordu ki? Onun bekçisi mi?

Omuz silkti. "Onlara aldırmiyorum; her zamanki okuma materyalim degiller ama çok bilgilendirici oluyorlar."

"Hayır, degiller Iris." Başını sallayarak bir kez daha iç çekti.

Kızgınlığımın biraz daha arttığını hissettim. " kim olduğunu sanıyorsun? Onun koruyucusu mu?" Homurdandım. "Belki de o bir hesaplaşmanın tam ortasındaiken hayat dersi vermekten kaçınmalısın."

silah zoruyla." Silahı tutan elimi ona salladım. "O bir yetişkin ve canı ne isterse onu okuyabilir."

"Belli ki öyle değil! Çünkü sonra gidip soğukkanlı mafya babalarına siklerinin ne kadar büyük olduğunu soruyor."

"Kendini savunmak için sadece uzunluğunu sordu." Ona doğru döndüm ve göz kırptım. "Çevresini istiyorsan, kendin ölçmen gerekecek."

"Bunun uygun olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi, ağzını yana çevirerek, açıkça bu fikri düşünüyordu.

Küçük bir kahkaha attım. Onun etrafımda olması eğlenceli olacaktı. ", *éan beag*, gidelim." Kardeşime bakarak sözcüklere bastım, Beni tekrar azarlaması için ona meydan okuyordum.

"Killian, lütfen bunu yapma. O herkes gibi değil, Iris - değişikliklerle iyi başa çıkamıyor."

Kaşlarını çattı. "Kendi adıma konuşabilirim, Nicholas, Finn ya da adın her neyse. Yalanlardan hoşlanmam ve sen her zaman yalan söyledin."

Oh, pençeleri vardı; şüphelenmiştim. "Ve benim kardeşim bir katil!"

"Öyleyim ama sana yalan söylemeyeceğim Iris." Sonunda silahımı kılıfına geri koydum.

"Gelmezsem onu öldürecek misin?"

Ciddi olduğumu göstermek için gözlerimi ayırmadan başımı salladım. "Bana zarar verecek misin?"

"Eğer yardım edebilirim, hayır." Macha'ya Finn'in beni ona zarar vermeye zorlamaması için dua ettim.

"Beni ne kadar tutacaksınız?"

"İki yıl önce yapması gereken şeyi yapması için gereken süre kadar... ve neden olduğu acı ve ıstırap için birkaç ekstra görev."

Finn homurdandı. "Sanki sen hiç acı hissedebilirmişsin gibi."

Bildiğinden daha fazla, küçük kardeşim, diye düşündüm ama onu görmezden geldim. "Ne zaman gideceğiz?"

"Şimdi," diye cevap verdim, saatime bakarak. "Finn bizimle Boston'a uçacak ve sonra yapması gerekeni yapana kadar onu görmeyeceksin."

"O zaman bu bir değiş tokuş mu?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Bu bir iş anlaşması." İç çekti. "Tamam ama-"

Başımı salladım. "Hayır, şimdi gitmemiz gerek."

Çantasını aldı. "Önce eve gitmem gerek."

Başımı salladım. Burada yeterince zaman kaybetmiştim, kuşkusuz onun hiçbir suçu yoktu ama yine de aynıydı. "Hayır, şimdi gidiyoruz." Finn'e şaşkınlığını atlatması ve bir çıkış yolu bulması için zaman veremezdim. Onu bir kez hafife almıştım. Bunu bir daha yapmayacaktım.

Başını salladı ve önceki soğukkanlı ifadesi bir anda acı dolu bir ifadeye dönüştü.

"Hayır, eşyalarımın ihtiyacım var." Başını iki yana salladı. "Eve gitmem gerek." Nefesi düzensizleşirken, göğsü kabarırken parmaklarını başparmağına daha hızlı ve daha hızlı vurdu.

Finn ona doğru uzandı ama daha düşünmeden elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "O bunu halledebilir," diye hırladım. "Iris!" Kapıya doğru bakıp nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken ona seslendim.

"Iris, bana bak," diye seslendim yine en emredici sesimle.

Bana doğru döndü, gözleri odaklanmamıştı, hala panik atağının tam ortasıydı.

Ona doğru bir adım attım, sert yüz hatlarımı yumuşatırken kardeşimi görüş alanından çıkardım. "Iris, bana ne istediğini söyle." Bir adım daha attım

Bir adım daha yaklaştı ve gözlerini hızla kırptıştırarak sonunda bana odaklandı.
"Nefes al ve kelimelerini kullan."

"Eve gitmem gerek." Sesi o kadar zayıftı ki, daha iyi bir adam olsaydım kendimi kötü hissederdim.

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" Gözlerimi onunkilere kilitleyerek sordum. "Yirmi yedi dakika ve otuz iki saniye.

Kapının kilidini aç."

Saatime baktım ve bunun onunla son kez yapacağım bir şey şüphelenerek iç

.

"İyi, ama bu zamanı akıllıca kullansan iyi edersin." "Teşekkür ederim!"

Kafeyi kapatmak için harekete geçerken ona baktım.

Yirmi yedi dakika otuz iki saniye. Gülümsemekten kendimi alamadım. Kim bir şey söyler ki? Kesinlikle sıra dışıydı ve hiç kimsenin yapmadığı şekilde ilgimi çekiyordu.

Tatlı Iris, ilgi çekici bir gizem. İşimiz bittiğinde, seninle ilgili hiçbir şey sır olarak kalmayacak.

BÖLÜM 3



KI III an

A Her rağmen, Iris'in dairesine yirmi sekiz dakikadan bir sürede girip çıktık ve onun küçük, lekesiz mekanda öyle bir hassasiyetle hareket etmesini izledim ki, herhangi birini etkileyeceğinden emindim.

Asker.

Finn her zaman önümde, görüş alanımdaydı. Fırsatını bulduğunda beni bıçaklamaya çalışmayacağına güvenmiyordum ve bunun için onu suçlayamazdım bile. Ben de aynısını yapardım. Hatta ben emretmeden önce bu daireden çıkmaya kalkarsa, onu ayağından vurmaktan hiç çekinmezdim. Daha fazla meydan okumayı görmek isterdim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye tısladı Iris yanımdan geçip giderken, nefesinin altında kendi kendine konuşuyordu. Her şeyin renklerine göre düzenlendiği küçük bir dolabı açtı.

Gözlerimi ondan ayırmadan ama bir yandan da göz ucuyla kardeşimi izleyerek, "Tabii ki önemsiyorum," diye cevap verdim. "Sana ne olacağını umursamıyor olabilirsin ama *ona* ne olacağını umursuyorsun."

Elinde bavulu, bir omzunda sırt çantasıyla hemen önümde durdu.

"Hazır mısın?"

Sessizce başını salladı ve ben bavuluna uzandığımda hızlıca geri adım attı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, eli bavulunun sapında gözle görülür bir şekilde sıkışmıştı.

"Sana yardım mı ediyorum?"

"Dokunulmaktan hoşlanmıyor," diye araya girdi Finn.

"Ve bunu bana kendisi de söyleyebilir, değil Iris?"

Bana hızlıca başını salladı. "Dokunulmaktan hoşlanmıyorum," diye onayladı.

Bunun üzerinde çalışacağız, diye düşündüm, ona ilerlemesini işaret ederek.

Finn'in uslu duracağını bildiğimden ve onu daha fazla riske atmak istemediğimden Iris'i yanıma oturttuğumda havaalanına gidişimiz yeterince sorunsuz oldu.

Gözlerini dikmiş önüne bakan Iris'e birkaç kez baktım, ama kucağındaki eli restoranda olduğu gibi aynı hareketleri yapıyor, gerginliğini ve rahatsızlığını belli ediyordu.

Jetin yanında durduğumda içimi çektim, en iyi iki adamım gerekirse Finn'i kontrol altına almak için merdivenlerin dibinde bekliyordu ama gözümün önünden kaybolur kaybolmaz serseri mayın gibi davranacağını bilsem de şimdilik ihtiyacım olan tek kontrol Iris'ti.

"Bu senin mi?" diye sordu oturduğu yerden uçağa bakarak.

Hayatına zorla girmeme rağmen konuşmaya başlamasına şaşırdım ve garip bir şekilde memnun oldum.

"Evet, öyle. Beğendin mi?"

"Oksijen maskelerinin sadece on beş dakika dayandığını biliyor muydunuz?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Uçağıma binmeden hemen önce düşünmek istediğim türden bir şey değildi bu.

"Hayır, yapmadım."

Tamamen güvendiğim birkaç erkekten biri olan kuzenim Aiden arabaya yaklaştı ve yolcu tarafına yaklaştığında başımı salladım. Hâlâ çok gergindi ve eski MMA dövüşçüsüyle yüzleşirken daha fazla paniklemesine ihtiyacım yoktu.

Başımı arkaya doğru salladım; bir süreliğine Finn'le ilgilenmesi benim için sorun olmazdı.

Arka kapı açıldığında ve Aiden Finn'in arabadan inmesine *yardım* ettiğinde irkildi ama gözlerini uçaktan ayırmadı. Aiden'ın korkaklara ve asker kaçaklarına karşı pek merhameti yoktu ve kardeşim de saflarımızda bunların timsaliydi. Adımıza leke sürdü ve ben bu kadar güçlü ve acımasız olduğum için şanslıydım çünkü daha az güçlü biri olsa bu yüzden dışlanırdı.

Aiden, Finn'i uçağın merdivenlerinden yukarı çıkarırken diğer güvenlik görevlisine bagajdan eşyaları almasını işaret ederken, "Bana başka bir gerçek daha söyle," diye hızla sordum ve onun dikkatini bu ana çektim.

Birkaç kez başını salladı ve avuçlarını pantolonunun kumaşına sürterek siler gibi yaptı ama bu hareketleri o kadar çok tekrarladı ki sebebi bu olamazdı. Bunun onun yatıştırıcı jestlerinden biri olduğunu düşündüm.

"Hadi küçük kuş, bir tane daha söyle."

"Pencere kenarındaki koltukların uçaktaki en güvenli koltuklar olmadığını biliyor muydunuz? Aslında, pencere kenarındaki koltuklarda oturan yolcular için ölüm oranı %3,7 iken, koridor koltuklarında oturan yolcular için ölüm oranı %2,3'tür. Neden biliyor musunuz?"

Tanrı yardımcım olsun; bilmek istemiyordum ama yine de "Hayır, neden?" diye sordum. "Çünkü cam kenarı koltuklardaki yolcuların fırlatılma olasılığı daha yüksektir.

ve uçakta yangın çıkması halinde uçaktan kaçmakta daha fazla zorlanabilirler."

"Ah evet, bu ilginç." Ve benim gibi pencere kenarlarını seven biri için endişe vericiydi. "Ama endişelenmeyin, bu jette çok yer var." Artık pist boş olduğu ve diğerleri uçakta beklediği için elimi kolumu uzattım.

"Biliyor muydun-"

Bana özel jetler hakkında söyleyeceği korkunç gerçeğe hazırlanarak irkildim.

"Amerikalıların dünyadaki özel jetlerin neredeyse yarısına sahip olduğunu? Tam olarak %49.7."

Biraz rahatladım. "Bundan şüphelenmiştim. , gitme vakti geldi."

Tekrar başını salladı ve emniyet kemerini çözdü. Kapıyı açmadan önce kendi kendine "Bu sadece geçici bir durum," diye mırıldandı.

Merdivenlerin dibine vardığımızda, "Bayan Merlin'e ne olacak?" diye sordu.

Ona sorgulayan bir bakış fırlattım. "Bayan Merlin?"

"Patronum mu? Benim için endişelenecek ve onun için kim çalışacak? Ona hiç haber vermedim."

"Sen yokken yerine birini göndereceğim, yarın onu arayabilirsin, tamam mı?"

"Bunu mu demek istiyorsun?"

Ona keskin bir baş selamı verdim. "Sana yalan söylemeyeceğim Iris; seni korumayacağım."

Bana minnettar bir bakış fırlattı. "Tamam," dedi ve kendini dik tutarak merdivenleri çıkmaya başladı.

Kız içeri girdiğinde Finn'in bakışları yumuşadı ve ona belli belirsiz bir gülümseme fırlatarak yanındaki koltuğu işaret etti.

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdim, koridorun karşısındaki boş koltukları işaret ederek. "Öldür," diye iç geçirdi Finn. "Tanıdığı tek kişi benim. İzin ver onu rahatlatayım."

Sırt çantasını sıkıca tutup onu yönlendirdiğim koltuğa otururken ona alaycı bir bakış attım.

"Burada oturmak senin için sorun olur mu?" Çantasını cam kenarındaki koltuğa bırakıp koridordakini alırken ona sordum.

"Evet, cam kenarında değilim," diye yanıtladı emniyet kemerini bağlarken.

Ona eğlenerek baktım. "Sanırım bu riski göze alacağım," diye cevap verdim ve kardeşimin tam karşısına oturmak için koridorun karşısındaki pencere kenarındaki koltuğa geçtim.

Aiden'ın Finn'in yanına oturması için çenemi salladım, hem onu içeri sokmamak hem de Iris'i görmesini engelleyerek onu kızdırmak için.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa Patricia size yardımcı olacaktır," diye ekledim ve her zamanki hostesimin kapıyı kapatıp uçağın kalkmasını ve harekete geçmesini beklediği uçağın ön tarafını işaret ettim.

"Tamam," dedi ve sırt çantasını açıp kim bilir ne arıyordu ama şu anda ayıracak vaktim yoktu. Her şeyi ayarlamak için doksan dakikadan biraz fazla vaktimiz vardı.

"Gidelim, hemen," diye emrettim pilota dahili telefonda ve motorlar kükreyerek çalışmaya başladığında, kulaklarına kocaman kulaklıklar takmış ve bir kitap açmış olan Iris'e bir bakış daha attım.

Başlığa bakıp homurdanmadan edemedim: *Kodlar ve Şifreler*. Onu sadece birkaç saattir tanıyordum ama yine de farklı bir şey beklemezdim.

Aiden bana meraklı bir bakış fırlattı ve ben de elimi umursamaz bir şekilde sallayarak yüz hatlarımı düzelttim ve gülümsememden kurtuldum.

"yapması gerekeni yapana kadar teminat altında." Finn iç çekti. "Mason'ı sen öldürdün."

Mason Greeve, insanlığın yüz karası. Finn'in kabul töreni için onu seçmiştim, rol yapmasının daha kolay olacağını düşünmüştüm. Bu adam olabilecek en kötü türden biriydi: bir tecavüzcü, bir katil ve kendi kız kardeşini, gönülsüz partnerlerini paylaşmaktan zevk alan bir seks kaçakçılığı patronuna satmış bir adam.

Greeve'i öldürmek Finn'i pek çok insanın gözünde bir kahraman yapacaktı ve bunu bile yapamadı.

"Uçak iner inmez Aiden'la birlikte gideceksin ve senin için belirlediğim beş görevi tamamlayacaksın."

"Sadece bir şey yapmam gerekiyordu!"

"Bu sen lanet bir haine dönüşmeden önceydi!" Masanın üzerine eğilerek tısladım, "bir köpek gibi vurup sokakta kanlar içinde bırakmalıydım." Aiden'a döndüm. "Bizi yalnız bırak."

Aiden ayağa kalktı ve iyi bir asker gibi arkaya oturmaya gitti. "Bu hayatı hiç istemedim. Gitmeme izin verebilirdin."

"Sen bunun içinde doğdun. Sen busun. Bizim için bir çıkış yolu yok, hiçbir zaman da olmadı."

Esprili olmayan bir kahkaha attı ve tekrar bana odaklanmadan önce Iris'e baktı.

"İşim bitince ne olacak?" "Hayatına geri dönmekte özgür olacak." "Peki ben hayatıma geri dönebilir miyim?"

"Hangi hayat? Acınası araba tamircilerinininki mi? Onun senin olduğu hayat mı?"

Dudaklarını büzerek bana baktı.

Cennete doğru baktım. "Senin için özgürlük yok, Finn. Çok ileri gittin." Başımı salladım. "Bu ihanet tıpkı senin gibi benim de başımın üstünde duruyor. Öylece gitmene izin veremem."

Bana acı bir gülümseme verdi. "Elbette yapabilirsin, Killian Doyle, İrlanda Mafyası'nın korkusuz lideri. Bu izni alabilecek kadar saygı duyulan ve korkulan birisin ama *istemiyorsun*."

"Belki de istemiyorum. Ama nedeni önemli değil; sonuç değişmeyecek." Ceketimin iç cebinden listeyi çıkardım ve önündeki masanın üzerine koydum. "Bu ve o serbest kalacak."

Listeyi yaklaştırdı ve okudu. Bitirdiğinde kaşlarını çatı ve dudaklarını büzdü. "Bu şimdiye kadar herkesten istediğinden çok daha fazlası.

"Ceza, suçla orantılı olmalıdır."

"Tek suçum kendi hayatımı kendim belirlemek istememdi." İçini çekti ve listeyi geri itti. "Yalan söylemediğinden, onu bırakacağından nasıl emin olabilirim? Ya çok şey biliyorsa? Ruhunu yok etmeleri için onu bir psikopata mı satacaksın?"

Kitabını okuyan Iris'e baktım. Bunu asla yapamazdım. Bunu zaten biliyordum. Onun zihni çok değerliydi.

"*Sana hiç yalan söylemedim*. Ben senin gibi değilim."

Parmağını listenin üzerine vurdu. "Bütün bunları nasıl yapmamı istiyorsun? Ben sen değilim."

"Hayır, değilsiniz. Bu çok açık. Neden öyle kaçıp gittin?" Kendime sormayacağıma, bunun gerçekten önemli olmadığına dair söz vermişim ama kendimi durduramadım. "Kaçırıldığını ya da daha kötüsünü düşünerek neredeyse dünyayı ateşe verecektim." Başımı salladım. "Kaçarken kime zarar verebileceğimi umursamadın, değil mi? Gerçeği ortaya çıkarmak için kime işkence ettiğimi?"

Pencereden dışarı baktığında gülümsedim.

"Evet, kendini beğenmiş Finn Doyle da en az bizim kadar bencil. Sadece bunu kabul edemeyecek kadar korkaksınız, tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi."

"Beni başarısızlığa hazırlıyorsun. Muhtemelen işim bitmeden öldürüleceğim. listeyle birlikte."

"Bu bir olasılık. Yine de seni ben yetiştirdim. Babam öldükten sonra yanımda hak ettiğin yeri alman için seni eğittim. Aiden da yardım etmek için burada olacak. Seni başarısızlığa hazırlamıyorum."

"Hayır, beni kırmak için tuzak kuruyorsun."

Buna cevap vermedim çünkü evet, öyleydim. Finn'in elini ve vicdanını lekelemek ölümünden çok daha kötü bir cezaydı ve eğer bundan kurtulursa bir daha koşamayacak kadar kırılacağını biliyordum.

"Dublin uçağına binmeden önce seninle eve gelmeme izin ver." "Neden?"

Gözlerimi şüpheyle kısarak sordum. "Nostalji mi?"

"Iris iyiymiş gibi davranıyor ama öyle olmayacak. Aynı anda çok fazla değişiklik oluyor. Bu sabah panikledi çünkü Salı önlüğünü bulamadı. Ben onun değişmezlerinden biriyim; bana sırtını dayayabilir. İzin verin bunu onun için kolaylaştırayım."

"Onun kahramanı olmana izin mi vereyim?" İfadesinde beni rahatsız eden o kadar çok şey vardı ki.

Omuz silkti. "Onun hiçbir şeyle ilgisi yok. Bunu hak etmiyor. Ona verdiğiniz cezayı hak etmiyor, çünkü bu konuda bana güvenin, bu onun için işkence olacak. Zaten onun için işkence olduğuna eminim."

"Bunu hak etmediğine katılıyorum ve onunla ilişkiye girmeden önce bunu bilmen gerekirdi." Başımı salladım "Kaçıyordun Finn. Seni bir gün bulacağımı bilmen gerekirdi. Bir kadınla, herhangi bir kadınla ilişkiye girmek bencilce ve acımasızcaydı, ama bir kez daha, kahramanlık kompleksine rağmen, sonunda önemli olan tek şey *senin* isteğin, *senin* ihtiyacındı."

"Ona bu kadar yaklaşmak niyetinde değildim."

Yani yakındılar. Bu beni itiraf etmeye hazır olduğumdan çok daha fazla rahatsız etti. Ne kadar yakındılar? Onu çıplak görmüş müydü? Onun yumuşak kıvrımlarına dokunmuş muydu? Ve hepsinden kötüsü, birbirlerine aşık mıydılar?

Ev sahibesi bir bardak İrlanda viskisini benim önüme, bir tanesini de Finn'in önüne koyarken elim masanın üzerinde yumruk haline geldi.

"Bana *ihtiyacı var*," diye ısrar etti. "Otizm Spektrum Bozukluğu var."

"Anladım, ama sana ihtiyacı yok." Kitabının sayfalarını çevirirken ona baktım. "Ama ona hiç şans vermezsen neyle başa çıkabileceğini nereden bileceksin? Uyum sağlayabilir. Düşündüğünden çok daha fazlasını yapabilir."

"Şimdi de onun terapisti mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Ona doğru döndüm. "Öyle misin?" Alay ettim. "Sen sadece onun parlak zırlı şövalyesi olmayı seviyorsun. İhtiyacı olmasa bile onu kurtarmayı seviyorsun çünkü bu kadının kurtarılmaya ihtiyacı yok. Sana hiçbir sadakat borcu yokken, korkusuna ve rahatsızlığına rağmen senin hayatını kurtarmak için öne atılan kadın o. Cesur ve muhtemelen biraz da aptal."

"Bununla hiçbir ilgisi yoktu. Aklındaki mantıklı bir şeydi, bir hayatı kurtarmak, başka bir şey değil."

Artık çok açıktı; Finn onu hiç anlamıyordu.

Güldüm. "Tanrım, çok aptalsın. En mantıklı seçenek kendi hayatını kurtarmaktı Finn. Hayatta kalma içgüdüsü her zaman en güçlüsüdür. Bu yüzden kaçtın ve bu yüzden zayıf çabalarına rağmen onu almama izin verdin. Sen yaşamak istiyorsun ve o *da* cesur."

Finn viskisini tek seferde içti. "Burada masayı çevirme. Kötü adam sensin."

"Sizin anlatımınızla belki."

"Tüm anlatılarda! Sen bir psikopatsın; herkes senden korkuyor. , Kill, senin yanında bir hayat yerine kaçak bir hayatı seçtim."

İçkimden bir yudum alarak başımı salladım. Kötü adam bendim; bunu inkâr edemezdim ama o da kendince öyleydi, sadece bunu kabul etmiyordu.

"Kafedeki yaşlı kadın dışında onu merak edecek kimse var mı? Anne babası? Kardeşleri?"

"Neden? Onlarla başa çıkabilesin diye mi?"

Gözlerimi devirdim ve gözlerindeki gerginliği gördüğümde ondan bu davranışını durdurmasını isteyecektim.

"Bilmiyorsun," tahmin ettim ve inkâr etmediğinde güldüm. "Lütfen bana onu ne kadar önemseddiğini, onun ne kadar önemli olduğunu tekrar söyle. Bir kez daha, koruyucu folyo kahraman sendromun sebepsiz yere seni ele geçiriyor." Başımı salladım. "Uçak Dublin'e gitmeye hazır olana kadar havaalanında Aiden'la kalacaksın, ben de onu eve götüreceğim."

"Öldür, yapma-"

"Bu tartışma kapanmıştır. Size hak ettiğinizden çok daha fazla değer verdim." Elimi umursamazca salladım. "Görevlerinizi yapın ya da yapmayın. Onu sonsuza dek lanetleyin, öldürülün, umurumda değil. Bu tartışmayla işim bitti."

"Hâlâ tuvaleti kullanmama izin var mı?" Aiden'a onunla gitmesini işaret ettim. "Gerçekten mi, Kill?"

"Gerçekten mi?" Bunu yapmak zorunda değildim. Gidebileceği hiçbir yer yoktu ama bunun onu ne kadar kızdıracağını bildiğim için kendimi durduramıyordum. Onunla neredeyse hiç zamanım kalmamıştı ve bulduğum her fırsatta ona işkence etmeyi planlıyordum.

Uçağın arkasına ulaştıklarında Iris'e baktım. "Artık kulaklıkları çıkarabilirsin; dinlediğini biliyorum." İçkimden bir yudum aldım.

İçki.

Hakkını yemeyelim, inkar etmeye çalışmadı ve onları boynuna doladı, sanki bir kez daha içimi görüyormuş gibi bana baktı.

"Biliyorsun, insanları gözetlemek hoş karşılanmaz," diye onu azarladım ama bu azarlama pek sıcak değildi. Aslında onun kurnazlığına hayran kalmıştım.

"Gerçeğin çoğunu görünmez öğrendiğinizi uzun zaman önce keşfettim."

Kapalı kapılar ardında kaç tane incitici yorum duyduğunu merak ettim.

"Seni görüyorum."

"Biliyorum ve sanırım beni en çok korkutan şey de bu." Gözlerini kaçırdı ve parmaklarını kitabına vurmaya başladı.

"Bayan Merlin'i arayabilir miyim?"

"Evet, elbette, onu yarın ararız." Biraz burnumu sokmaya karar verdim.

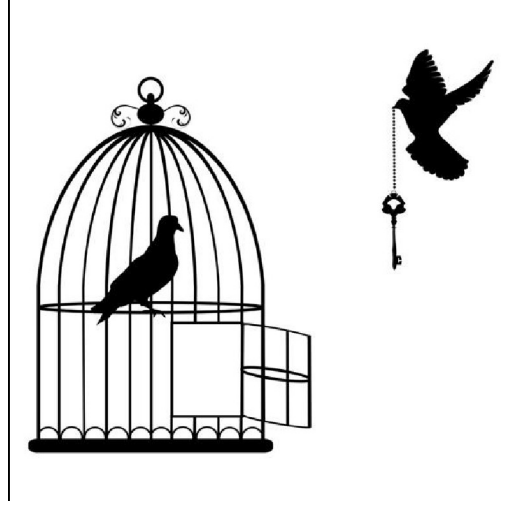
"Aileni aramak ister misin? Kardeşlerini?"

Kulaklıklarını tekrar takmadan ve bu sefer müziği gerçekten açmadan önce tek söylediği "Hayır," oldu.

Bundan sonra viskimi bitirirken gözlerimi bir süre ondan ayırmadım. Onun radarıma girmesi için hiçbir neden yoktu, hayatlarımız birbirinden bu kadar uzaktı,

Onu yoluma çıkaran Finn'in yaptıklarından daha fazlası olmalıydı ve nedenini öğrenecektim.

BÖLÜM 4



İr sI

Iyatakta döndü, karanlık tavana baktı, uyuyamadı.

Bu yatak tamamen yanlıştı... yani hayır, inanılmaz derecede rahattı ama benim değildi. Çok büyüktü ve yumuşak yatak beni eski sert yatağım gibi desteklemiyordu. Başımı kaldırdım ve kapalı kapıya baktım. Yatak da tamamen yanlış yerleştirilmişti. Ayaklarımın kapıya dönük olmasından hoşlanmıyordum.

İçimi çektim ve tekrar döndüm, yumuşak ama benimkiler gibi olmayan yatak çarşaflarına sarındım. Benimkiler, tenimde sevdiğim yumuşaklıkta olması için yeterince yıkanmış flaneldi, bunlar ise süslü bir tür pamuktu ve aynı hissi vermiyordu.

Durumdan bunalmamaya çalıştım, her seferinde bir işe odaklandım, büyük resmi görmezden gelmeye çalıştım ve

Bilinmeyene adım atmak üzere olduğuma dair dehşet verici bir sonuç.

Nicholas'ın ya da Finn'in ölmesine izin veremezdim. Hayatını kurtarmaya yardım edebilecekken bunu nasıl yapabilirdim?

Ama artık bilinmeyenin kalbindeydim ve bunu görmezden gelemezdim. Kırmızı tuğlaları, sütunları ve pilastrları, yuvarlak kemerli revakları ve ajurlu korkulukları olan düz çatısıyla Jacobean tarzı devasa bir malikanede bir yabancının merhametine kalmıştım. Kendimi televizyon dizilerinden birine adım atmış ve doğaüstü bir akademiye katılmış gibi hissediyordum.

Ayrıca, nedenini bilmiyordum ama Killian bana zarar vermeyeceğini söylediğinde ona güvenmiştim. Gözlerinde, bana bakışında o kadar yabancı, herkesten farklı bir şey vardı ki, mantıken güvenmemem gerektiğini bilsem bile bu ona güvenmemi sağladı.

Seni görüyorum. Kalbim küt küt atmaya başladı ve elimi göğsümün üzerine koydum. Bu sözleri bana söylediğinde, gözlerini gözlerimden ayırmadan ve gerçeği göstererek, kalbimin çarpmasına neden oldu. Bu daha önce sadece yüksek stresli ya da fiziksel aktivitenin yüksek olduğu anlarda yaşadığım bir şeydi ama o bunları söylediğinde kendimi stresli ya da endişeli hissetmedim. Gözlerini tuttuğumda, kendimi onların içine çekildiğimi hissettim ve bu çok beklenmedikti çünkü benzerliklerine rağmen Finn'inkiler beni hiç Killian'inkiler kadar büyülememişti. Mavi, neredeyse turkuaz rengindeydiler ve bana yazın en güzel zamanlarındaki Louise Gölü'nü hatırlatıyorlardı; her bir gözbebeğinin etrafında sanki gölün üzerinde parlayan güneşmiş gibi ışıldayan karamel altın rengi bir daire vardı.

Seni görüyorum... O anda midem altüst oldu ve bir parçam bunun bir mide böceği olmasını, yeni ve kafa karıştırıcı duyguların filizlenmemesini umdu. Duygularla başa çıkmakta zaten çok zorlanıyordum. Ben

Yeni bir şey deneyimlemeye hiç hakkım yoktu, özellikle de onun gibi bir adam için değil.

Başımı salladım ve yatakta doğruldum. *Kötü adam o, Iris; herkesin hayatını tehdit eden silahlı adam o. Seni kaçıran adam o,* diye tekrarladım kendi kendime.

Evden ve rutinimden uzakta olmak bana pek iyi gelmiyordu ve ne yazık ki sınırın beş gün olduğunu öğrenmiştim. Finn bu süre içinde kardeşinin yapmasını istediğı her şeyi yapabilecek miydi?

Eve gitmeme izin verilecek miydi?

Burada kalıcı olarak sıkışıp kalma düşüncesi panik atağı tekrar yüzeye çıkarıyordu. Derin bir nefes aldım ve kapıya baktım. Evin içinde istediğim yere gidebileceğimi söylemişti ama bu karanlık yerde, kimsenin uyanmadığı bir ortamda dolaşmak içime sinmiyordu.

Saate baktım ve tekrar iç çektim; saat neredeyse gece 2'ydi ve uyumam gerekiyordu. Uykusuzluk beni her zaman daha hassas hale getiriyor ve semptomlarımı çok daha kolay tetikliyordu.

Pijamalarımı düzelttim, ayaklarımı kedi terliklerimin içine kaydurdım ve kapıya doğru yürüdüm.

Elimi kulpa dayadım, gözlerimi kapattım ve bana gösterdiği gibi mutfığa giden yolu kafamda tekrar canlandırımdı.

Odadan çıkın, sağa dönün. Koridorun sonunda merdivenlerden iki kat aşağı inin ve sonra sola dönerek başka bir koridordan aşağı inin ve sağdaki ikinci kapıdan girin.

Gözlerimi açtım ve kendi kendime başımı salladım. Yapabilirdim.

Sanki biri beni kovalıyormuş gibi koridorda ve merdivenlerden aşağı hızla inerken nefesimi tuttum ve ancak mutfağın kapısını açtığımda aydınlık ve zaten dolu olduğunu görünce nefesimi öfkeyle bıraktım.

"Oh, neden buradasın?" Mutfak masasının başında dizüstü bilgisayarıyla oturan Killian'a .

Yorumum karşısında yüzümü buruşturdum ama dizüstü bilgisayarından başını kaldırdığında küçük bir kahkaha attı.

"Burası benim evim. Varlığım size zorluk çıkarırsa özür dilerim."

"Hayır, ben... Bu değil..." Başımı salladım. *Aptal Iris, yine ortalığı karıştırıyor.* Yanaklarım annemin sesi kafamın içinde çınladı. "Ben giderim. _."

"Hayır, kal!" Öyle emredici bir ses tonuyla emretti ki olduğum yere yapışıp kaldım. "Ne oldu?"

"Burada uyuyamam," diye cevap verdim yenilgiyle. "Bu yatak çok farklı. Bundan hoşlanmıyorum."

"Ah, buna alışacaksın."

"Sanmıyorum," diye cevap verdim, ayaklarımın üzerinde kıpırdanarak. "Bir bardak ılık sütün iyi geleceğini umuyordum."

Kaşlarını çattı. "Elimizde olduğunu sanmıyorum. Sabah bir liste yaparsınız ve hizmetçi Teresa sizin için getirebilir." Başını kendisine yakın olan sandalyeye doğru salladı. "Otur, uyumana yardım edeyim."

Masaya doğru yürüdüm ama bana gösterdiği koltuğun yanındaki koltuğa oturdum. Beni pijamalarımınla gördüğünün de farkındaydım. Bu uygun değildi; yabancılar birbirlerini sadece günlük kıyafetlerle görmeliydi.

Yanındaki dolaba uzandı ve masanın üzerindeki viski şişesini açıp bardağın yaklaşık üçte birini doldurmadan önce bir bardak aldı. Bana doğru uzattı.

"Al, bunu iç. Uyumana yardımcı olur."

Bardağı aldım ve kehribar rengi sıvıya baktım. "Daha önce hiç alkol almadım."

"Hiç mi?" diye sordu, sesi şaşkınlıkla lekelenmişti.

Gözlüklerimin kenarından ona baktım ve başımı salladım. "Böylesi daha iyi. Hemen uyuyacaksın."

Bardağı kaldırdım ve kokladım, alkol yanarken burnumu kırıştırdım. "Zehir gibi kokuyor." Bardağı yere bıraktım ve küçük bir gülümsemeye bana bakarken baktım. "İşe yarayacağından emin değilim. Bu yatak benim değil."

"Buna alışacaksın."

Kesinliği beni rahatsız etti. "Bunu nereden biliyorsun? Ben-" *Garip mi? Anormal mi? Kusurlu mu?* "Farklı."

"Bunun için minnettarım. Söyle bana, *éan beag*, yatağın hep senin miydi?" Kaşlarımı çattım. "Anladığımdan emin değilim."

"Montreal'deki yatağınız. Doğduğundan beri orada mı uyuyorsun?"

"Bir bebek çift kişilik yatakta uyuyamaz. Güvenli değil." Bilgisiz miydi? Hatta

Bunu biliyordum.

Başını salladı. "Ne zamandır Montreal'deki yatağında uyuyorsun?" "Dört yıldır."

"Gördün mü, ona alıştın; buna da alışacaksın." Başını içkiye doğru salladı. "Şimdi bir yudum al."

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Mantıklıydı ve sağlam kanıtlar getirmişti ama ne kadar sürdüğü, kaç tane yatak pedi denediğim ve hatta eşyalar istediğim yere gitmediği için yatak odasını on altı kez yeniden düzenlediğim hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ağzımı açtım ama daha iyi düşündüm, bardağı kaptım ve büyük bir yudum aldım, alkol boğazımdan aşağı inerken yanıyordu. Ateş midemden ciğerlerime doğru yayılırken elimi göğsüme koyarak öksürmeye başladım, sanki alevler tüm iç organlarımı yalıyordu.

"Nasıl-" Tekrar öksürdüm. "İnsanlar bunu nasıl içebilir?"

"Genellikle çok daha küçük yudumlarla." Bana göstermek istercesine kendi bardağından biraz içti. "Ama bu sonradan edinilmiş bir tat."

Boğazımı temizledim. "Onu almak istediğimi sanmıyorum." Sesim şimdi çok daha çakıllı çıkıyordu.

Küçük bir kahkaha attı. "Yeterince adil."

O anda midem guruldadı, muhtemelen az önce içtiğim zehirden sonra uyanmıştım.

Killian üzerinde yarım sandviç olan bir tabağı öne itti. "Al, kendim için çok fazla yaptım."

"ne var?" Tabağı kendime doğru çekerek sordum.

"Herhangi bir alerjiniz var mı?"

"Hayır."

"O zaman ye. Bu bir İrlanda spesiyalitesidir."

"O iğrenç içkiden sonra sana güvenebileceğimden emin değilim."

"Bana güvenmemenin nedeni bu mu?" Sırıtarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Kaçırılmayı, bedensel zarar ve ölüm tehdidini seçerdim."

Bir bardak su almak için ayağa kalktım, sandviçi denemeden önce alkolün iğrenç tadını gidermek istiyordum.

"Güzel terlikler."

Ayaklarıma baktım ve tekrar ona döndüm. "Bay'a ne olacak? Sarılmak mı?"

"Bay Snuggles?"

"Kedim." Dilim ağzımda daha ağırlaşmıştı. Alkol yüzünden miydi?

Killian başını yana eğdi. "Senin bir kedin yok," diye attı. "Var. Hayır, binam evcil hayvanlara izin vermiyor. O barınakta.

Gönüllü olarak gidiyorum. Haftada üç kez onunla ilgileniyorum." Hiç bakılmayan zavallı küçük kediye düşünerek kendimi rahatlatmak için kollarımı ovuşturdum. "Sadece üç bacağı, bir kulağı ve bir gözü var. Farklı olduğu için kimse onu istemiyor ama o en iyi kedi. Çok cesur ve dirençli. Geçirdiği korkunç kazadan sonra birçok kedi ölebilirdi ama o ölmedi. Herkes ondan vazgeçerken o savaştı. Sadece görünüşü yüzünden göz ardı ediliyor."

"Ve insanlar onun değerini görmüyor mu?"

Başımı salladım ve buzdolabından bir bardak su doldurdum. "Aynen öyle."

"Ama sen ." Ona doğru döndüm ve bana bakış şeklinden rahatsız olduğumu hissettim. İnsanların bulmacalarını çözmeye çalışırkenki bakışlarına oldukça benziyordu.

"İhtiyacı var. Bana ihtiyacı var." İhtiyacı *olan tek kişi o*. "Ve onu özlüyorum." "Yakında dönersin; seni o kadar da özlemeyecektir."

Soğuk sudan uzun bir yudum içtim ve hala içimde yanan ateşi yatıştırdığı için rahat bir nefes aldım. "Bir daha asla alkol almayacağım."

Güldü. "Bir dahaki sefere daha yumuşak bir şey deneyeceğiz, Bushmills 21-Year Single Malt ile başlamak en iyi seçim olmayabilir. Bu benim suçum."

"Başka bir şey denemek istediğimi sanmıyorum." Başımın döndüğünü hissederek tezgâha tutundum.

Gözleri tekrar bana bakmadan önce hızla elime gitti ve bakışlarımı tuttu. Pek bir şey kaçırmadığı belliydi ve bu benim avantajımı biraz olsun elimden alıyordu.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Günü geriye doğru oynatarak hatırlamaya çalışıyordum, ama onun hırıltılı iç çekişi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Bunu düşünmen gerekiyorsa, muhtemelen çok uzun zaman olmuştur." Başını masaya doğru salladı. "Gelin, yiyin. Bu deneyimden keyif alacağınıza söz veriyorum."

Midem yine gurulduyordu ve ona yiyeceklerle ilgili hassasiyetlerimi ve bunların nasıl belirli bir şekilde düzenlenmesi gerektiğini açıklamak istemiyordum. Bana henüz çoğu insanın gibi bakmıyordu, kendi annemin baktığı gibi. Sanki matristeki bir kusurmuşum gibi, sadece üzerinden atmak istediği garip bir ağırlıklımışım gibi, yasal olarak izin verildiği anda yaptığı bir şeymişim gibi.

Oturdum ve içinde ne olduğunu görmek için elime aldım. Marul ve domatesleri seçebiliyordum... Mayonez mi yoksa hardal mı kullanmıştı? Belki ikisi de ama hardalı önce mi koymuştu? Hangi oranda?

Sormak için ona doğru döndüm ama başını salladı.

"Soru yok, sadece ısır."

Ona son bir bakış attım ve bir ısırık aldım. Çiğnedikçe, yoğun tatlar beni bunalttı, bazıları tanıdık değildi, bazılarının bir sandviçe ait olmasını beklemiyordum-balzamik sirke, zeytinyağı...

"Lahana mı?" Ağzım hâlâ yemekle doluyken sordum. Bana başıyla onay verdi. "Beğendin mi?"

"Bu farklı." *Farklı*... İşte, o çok nefret ettiğim kelimeyi kullandım. "Farklı olmak kötü bir şey değildir. Farklı olanın harika olma potansiyeli vardır. Doğru vizyona sahip insanlar farklı olanı arayacaklardır. Çünkü farklı olmak

farklı olmanız sizi yeri doldurulamaz kılar."

Yabancılıktan midem tekrar bulandığında sözleri karşısında kızardım.

Mide gribi mi oluyordum?

"Annem -yani Finn'in ve benim annem- her Aziz Paddy Günü'nde bu sandviçten yapardı ve bazen ben de kendim yapardım çünkü-" Omuz silkti. "Öylesine."

"Finn senden çok daha genç."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bana yaşlı mı diyorsun?"

"Yaşlı mı?" Yüzünü biraz daha detaylandırdım. "Yaşlı, evet, ama bu kötü bir şey değil." Kısa keten saçları ve erkeksi duruşuyla klasik olarak yakışıklıydı. "Yüz orantılarınız estetik açıdan hoş." Badem şeklindeki geniş gözleri yontulmuş yüzüne, güçlü çenesine, kalın dudaklarına ve en az bir kez kırıldığını gösteren küçük bir şişlik taşıyan Roma burnuna mükemmel bir şekilde uyuyordu. Erkeksi bir yüzü vardı, oysa Finn'inki daha yumuşak hatlara, daha yuvarlak şekillere sahipti. "Yıllar yüzünde biraz olsa bile." İnce çizgiler taşıdığı gözlerimin köşelerine dokundum. "Bu senin özelliklerinin uyumundan bir şey götürmüyor."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani yaşlı bir adam için hâlâ sevişilebilir olduğumu mu söylüyorsun?"

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Ne? Hayır! Hayır! demek istemedim, sadece..." İçimi çektim ve başımı salladım. "Filtrem yok, aklıma gelen her düşünce ağzımdan ishal gibi dökülüyor." Kızarmam derinleşti ama bu öncekinden çok daha tanıdıktı. Bu kızarıklık benim sürekli utancımından doğmuştu. "Ve işte yine yapıyorum. Özür dilerim. Eminim bunu sinir bozucu buluyorsunuzdur."

"Yapacağımı sanıyordum ama yapmıyorum." Boğazını temizledi. "Bu oldukça

büyüleyici, aslında."

Büyüleyici mi? Bu benim kim olduğum ya da ne yaptığım ile ilgili daha önce kullanılmış bir sıfat değildi.

"Finn sana kaç yaşında olduğunu söyledi?" "Yirmi üç."

Başını salladı. "Yalan söylemedi. Ben otuz beş yaşındayım. Belli ki bir kazaydı; annemin kurtulamadığı bir kaza."

"Bu damgayı taşımak onun için zor olmuş olmalı."

Sanki söylediklerim onu kızdırmış gibi kaşlarını çattı. "On iki yaşında bir çocuk için de çocuk oyuncağı değildi."

"Benim babam da ben on iki yaşındayken öldü." Sandviçi elime aldım ve bir ısırık daha aldım.

"İstiyor musun-"

"Şimdi yatacağım. Sanırım alkolün yardımı oldu." Ayağa kalktım. "İyi geceler, Killian."

"İyi geceler Iris ve biliyorsun ki bir şey istiyorsan -herhangi bir şey- bazen sadece onun peşinden gitmen gerekir."

Devam et... Yatak odasına doğru yürürken bunu düşündüm. Kapıyı açtığımda esnedim. Killian'la geçirdiğim an ve tüm beklentilerin aksine aldığım alkol bana yardımcı olmuştu ve uyuyacağımı biliyordum.

Yatağa geri yerleştim ve derin bir nefes aldım. Yarın Killian'ın tavsiyesine uyacak ve istediğim şeyin peşinden gideceğim. Yatak odasına tekrar bakarken kararlılıkla başımı salladım. Bu göreve yatak odasını yeniden düzenleyerek başlayacaktım.

BÖLÜM 5



KI İİİ an

"H Nasıl gidiyor?" Finn'in İrlanda'daki görevinin dördüncü günündeydik ve listenin tamamlanmak üzere olması gerekiyordu, ancak

Dün itibariyle tek bir madde bile tamamlanmamıştı.

Aiden iç çekti. "Gerçekten mi?"

"Her zaman." Koltuğumda geriye yaslandım ve telefonu elime alıp hoparlörü kapattım.

"Neden hiçbir şey yapamadığına dair bahaneler bulmaya devam ediyor."

"Koyunu bulamadı mı?" *Koyun* -bu olayda hedefin kod adı- İrlanda'ya taşınacak kadar aptal olan, rakip ailemizden koruma alabileceğini düşünen ve onların korumasının sadece bir yere kadar gidebileceğini unutan küçük bir Amerikalı hayduttu. Amerikalılar harcanabilirdi ve bunu kendi zararına olacak şekilde öğrenecekti.

"Yerini tespit ettim, ama görünüşe göre çoban her zaman etrafta."

"Biraz zaman kazanmaya çalışıyor." Bu kadarını bekliyordum ve sinirlenmiştim ama korkak olduğu için değil. Iris'in hayatıyla bu kadar duygusuzca oynadığı içindi. Bana her zaman kalpsiz bir canavar diyecek kadar aceleliydi ama yine de onu benim insafıma bırakmaktan çekinmiyordu.

İçimden homurdandım, ne *kahramandı* ama.

"Bununla benim ilgilenmemi ister misin? Ya da belki ona bir teşvik verebilirsiniz."

Bununla ne demek istediğini biliyordum. Ya kardeşime zarar verip onu harekete geçmeye zorlayacak, Amerikalı haydutu öldürüp suçu Finn'in üzerine atacak ya da Iris'i hırpalayıp onlara kanıt gönderecek ya da gözyaşları içinde onları aramasına izin verecektim.

Bu seçeneklerin hiçbirisi şu anda geçerli değildi ve üçüncüsünü asla hazmedemeyeceğimi biliyordum.

Iris'i tanıdıkça ilgimi daha çok çekmeye başladı ve akla hayale gelmeyecek bir şey olmasını, Finn'in listeyi asla bitirmemesini ve onu sonsuza dek elimde tutmaktan başka çarem kalmamasını umdum.

Tabii ki seçme şansınız olacak. Patron sensin; onu özgür bırakabilirsin.

"Hayır, zamanım var," diye cevap verdim ve ciddiye dim. "Diğer nedeni biliyorsun.

Finn'i bu aptal göreve ben gönderdim."

Aiden tekrar iç çekti. "Varlığından bile emin olmadığın bir haini öldürmek için."

Cennete doğru baktım. Bu tartışmayı bir daha yapmayacaktım. "Finn genç, dikkatsiz ve aceleliydi. Ortadan kayboluşu çok iyi organize edilmişti. Çok kesin, çok... *mükemmeldi*." Ofisimin kapalı kapısına baktım, hemen arkasında en yakın, en yüksek rütbeli memurlarımdan bazıları çalışıyordu ve içlerinden en az birinin Finn'in kaçmasına yardım ettiğinden emindim. Ne amaçla? Henüz bilmiyordum ama sadakatleri bana ait olmalıydı, başka kimseye değil. Operasyonlarım ve hayatım buna bağlıydı.

Aiden sinirli bir hırıltıyla, "O *bir ahmak*," diye onayladı. "Sonsuza kadar lanet olası bebek bakıcısını oynamayacağım Kill, kanlı ya da kansız."

"Biliyorum ve yardımın için minnettarım." Aiden kuzenimdi ve Seattle'daki İrlanda Mafyası'nın patronunun ikinci oğluydu ve onun sabrının da benimki kadar zayıf olduğunu biliyordum.

"Lanet olsun, Kill, ona bir hafta vereceğim ve eğer listedeki en az bir şeyi yapmazsa, Amerikan *Gombeen*'i alıp bebek Finn'i diz kapağından vuracağım."

"Katılıyorum, ama diz kapağını vurursanız, bir bok yapmamak için başka bir bahanesi olur. Sol elini bıçaklamak daha çok işe yarayabilir."

"Nasıl bu kadar sakinsin?" diye sordu, sesinde kuşku vardı. "Biz birlikte büyüydük. Onu vurmak için ilk uçakla buraya gelmeni beklerdim."

"O sadece sorunun bir parçası. Son zamanlarda sabrın bazen elimizdeki tek seçenek olduğunu öğrendim. Ne kadar sıkıştığını anladığında ihtiyacım olan hamleyi yapacaktır."

"Ayrıca kızla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak istediğini söyledi."

"Öyle mi? Onun için o kadar endişeleniyor ki hiçbir şey yapmıyor. Bu süreçte hayatını riske atması gerekiyordu."

Aiden şaşkın bir kahkaha attı. "Dikkatli ol kuzen, yoksa ona değer verdiğini düşünmeye başlayacağım."

Bilgisayarımın ekranına ve özel dedektifimden aldığım kapsamlı raporun bir parçası olan Iris'in lise mezuniyetinden kalma fotoğrafına baktım ve bir şekilde susuzluğumu gidermek yerine ona olan ilgimi pekiştirdi.

İçimi çektim. "Birkaç saat içinde onu aramasını söylerim," diye cevap verdim, onun yorumunu görmezden gelerek.

"Tamam, lütfen Finn'in kaçmasına kimin yardım ettiğini bulduğunuzda benim de onunla oynamama izin verin. Sanırım bunu hak ediyorum."

Biri kapımı çaldı.

"Peki, birkaç bıçak darbesi almana izin vereceğim. Şimdi gitmem gerekiyor. İçeri gel," diye seslendim telefonu kapattıktan sonra.

Rian'ın sakallı yüzü kapının aralığından içeri süzüldü. "Kill, rahatsız ettiğim için üzgünüm ama halletmemiz gereken birkaç sorun var."

İçimi çektim. Rian benim eski alt patronumdu ve ben doğmadan önce de yanımdaydı. Babamın en iyi arkadaşı ve en güvendiği adamdı, babam koltuğuna oturduğunda da onun yardımcısı olmuştu. Rian, benim ve acımasız babamın tam zıttı bir adam olduğu için alt patron olarak bariz bir seçim olmazdı ama tam da bu yüzden ona ihtiyacım vardı.

Benim öfkeli olduğum kadar sakin, benim olduğum kadar temkinliydi. Bazen dönüştüğüm cehennemi kontrol etmek için mükemmeldi.

"Bu yüzden burada değil misin?" diye sordum ve o içeri girip kapıyı arkasından kapattığında Iris'in fotoğraflarının olduğu ekranımı hızla küçülttüm.

"Jenna kırmızı odada bir olay yaşadı ve sizden başka kimseye açıklama yapmayı reddetti."

Tabii ki yaptı.

"Bu sefer gerçek bir olay mı?" Daha önceki kızgınlığım bir kademe daha artarken sordum.

Jenna seks kulübüm *Tavşan Deliğinin* en üretken kızlarından biriydi.

en kötüsüydü, bizi ziyaret eden zengin ve güçlü erkeklerin en karanlık, en pis fantezilerinden zevk alıyordu ve bizimle bir servet kazanırken, bir gün onu resmi kızım yapacağım konusunda da kararlıydı, çünkü bir zamanlar çok güçlü, son derece güçlü bir erkeği şımartmıştım.

Zengin Şeyh'in Jenna ile seks yapma fantezisine katılarak bana talimat verdiği gibi. Beni -güçlü mafya patronunu- kontrol etmek istemişti ve ben de buna seve seve boyun eğmiştim. Onun kontrol yanılması, üç saatlik cinsel ahlaksızlık deneyimi boyunca beni güldürdü. Kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor, katılmayı kabul edenin *ben* olduğumu unutuyordu; şımaran ve istediğim için onun talimatlarına uyan . Tüm bunlar, 1,4 trilyon dolar değerindeki bir aile için muhtemelen o kadar da fazla olmayan on milyon dolar gibi uygunsuz bir meblağ karşılığında gerçekleşti.

Ancak Jenna benim katılma isteğimi daha fazlası sanmış ve o zamandan beri durmaksızın beni boş odalara, soyunmanın çeşitli aşamalarına sokmaya çalışıyordu, oysa ona defalarca sikimi tekrar almasının tek yolunun masaya bir on milyon daha koyması olduğunu söylemiştim.

Yemek yediğimiz yere sıçmayız. Babam bunu birçok kez tekrarlamıştı ve bu benim de yürekten inandığım bir kuraldı.

"Elmacık kemiği zedelenmiş ve dudağı yarılmış."

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım ama Rian hemen devam etti, "Ve bir sonraki soruyu sorarak beni aşağılamadan önce, müşterinin talebine baktım - sert bir oyun talep edilmemişti."

Başımı salladım. "Peki, bir dakika içinde onu görmeye gideceğim. İkinci sorun nedir?" "Ev güvenliğinden Liam aradı. Kızın ondan yatak odasına gelmesini istediğini söyledi. Ona bir şey için ihtiyacı var. Bir şey yapmak istiyormuş."

"Sorun olmadığından eminim ama açmadın."

Bir kıskançlık ve sahiplenme duygusu neredeyse anında kalbimi sardı. İsteddiği şeyin hiç de cinsel bir şey olmadığını biliyordum, bu da onun açıkça görmezden geldiği ve keşfetmeyi düşündüğü bir şeydi.

Telefonumu çıkardım ve güvenlik şefim Patrick'e mesaj attım. Liam'ın evdeki görevi bugün sona erdi. Evin etrafını gezecekti.

Bu andan itibaren.

Ayağa kalktım ve koltuğumun arkasından ceketimi aldım. "Onu geri ara. Hayır, Patrick'i ara ve ona ölüm kalım meselesi dışında Iris'in odasına giren herkesin evden hadım olarak çıkacağını ve hadım etme işlemini benim yapacağımı söyle - anestezi olmadan.

Rian yüzünü buruşturdu ve rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı.

"Biraz grafiksel." "Yine de doğru, ona sen söyle," diye iç geçirdim, ceketimin içine girdim ve

ve telefonumu cebime koydum. "Ona birazdan evde olacağımı ve neye ihtiyacı varsa ona yardım edeceğimi söyle."

"O-"

"Ne?" Konuşmayı kestiğinde sinirlenerek sordum. Vurgulamak için saatiime baktım.

"O senin kadının mı?"

Alay ettim. "Saçmalama. O bir teminat. Zarar görmesine izin veremem." Kapıya doğru birkaç adım attım. "Oh, hazır başlamışken." Masama geri döndüm ve siyah deri paspasımın yapıştırdığım post-it'e baktım. "West End'i aramanı istiyorum. Conor'ın adamlarından birinin benim için bir şey yapmasını istiyorum."

Rian sakalını kaşıdı. "Şu anda Conor'ı aramanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Montreal'e gidip kardeşini ve rastgele bir kızı onu aramadan buraya getirdiğin için çok kızgın. Quebec onun bölgesi, senin değil. İkimiz de biliyoruz ki pozisyonlar tersine dönseydi bundan nefret ederdin."

Ah, işte buradaydı, barışçı Rian, her zaman onu dinleyecek sabrım olmadığında ortaya çıkıyordu.

Sen hiç yaptın mı? Vicdanım alay etti.

"Yine de iki yıldır kardeşimi arıyorum ve o da Conor'la *aynı şehirde* yaşıyordu, eğer bu konuda konuşmamızı isterse konuşabiliriz. Çünkü bu onun kendi evrenini kontrol etmekte ne kadar iyi olduğunu gösteriyor."

Rian içini çekti. "Kendisini savunmak için söylüyorum, kardeşin İtalyan mahallesindeydi."

Conor'ın görünürlüğü yoktu."

Elimi umursamazca salladım. Rian'ın yatıştırıcı yanı faydalı olsa da beni çabucak sinirlendirme yeteneğine sahipti. "Evet, evet... Ona söyle bana lanet bir nehirde ağlasın ve sonra o zavallı kıcını içinde boğsun," diye tükürdüm, bunu yapmayacağını biliyordum. Rian ayrıca satır aralarını okumakta ve iletilmesi gereken mesajları iletmekte de çok iyiydi.

"Onun adamlarından birine ihtiyacım var-" Konuşmayı bıraktım, o korkunç aptal ismi söyleyebileceğimden bile emin değildim. Derin bir nefes aldım.

"Onun adamlarından birine ihtiyacım var-" Hayır, söyleyemedim.

"Nereye gideceksin?"

"To the-" I cleared my throat. "*Lil Floofs Rescue* and get Mr.

Snuggles." Tanrım, beni şimdi al.

Rian kaşlarını çattı. "Nereye gitmek için? Ne yapmaya? Şifreli bir kelime mi bu? Anlamını bilecek mi?"

Anlamı şu: Ben bir aptalım ve elimde değil.

Aptallığım yüzünden alçak sesle homurdandım. "Bu bir kedi kurtarma operasyonu ve Mr.

Snuggles bir kedi. Birinin oraya gidip onu buraya getirmesini istiyorum."

Rian'ın kaşları şaşkınlıkla kazınmıştı. "Bir kedinin herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Bilseydim ona söylerdim ama bildiğim şey artık onun üzülmesini istemediğimdi ve bunun nedeninden bile emin değildim. "Bunun seninle ne ilgisi var biliyor musun?" Soğuk bir şekilde sordum.

"Hiçbir şey mi?"

Ceketimin düğmelerini ilikledim. "Hiçbir şey," diye onayladım. "Bana şu lanet kediye getirin."



Eve beklediğimden daha geç döndüm çünkü kırmızı odadaki mesele, söz konusu kişinin herhangi bir zengin adam değil, bir sonraki Cumhuriyetçi Başkan adayı olmak için sırada bekleyen Senatör Williams olduğunu öğrendikten sonra ele alınması çok daha hassas bir hal almıştı.

Hizmetçim Teresa, ağır ahşap kapıyı tam ben uzanırken açtı.

o.

"Nerede o?" İç çekerek sordum, koridorda etrafıma bakındım.

"Odasında," diye cevap verdi, merdivenleri işaret ederek. "O iyi bir kız. İyi bir kız.

Yanlış bir şey yapmadım," diye ekledi yanından geçerken hızla.

Hızım kesildi ve arkamı dönüp ona inanamayarak baktım. Bu kadın son on dört yıldır ailem için çalışıyordu ve en son ne zaman bir şeyi savunmak için konuştuğunu hatırlayamıyordum.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Çünkü Liam'ın kafasında bazı fikirler olduğunu biliyorum ama o öyle biri değil Bayan Iris. Ondan masumca yardım istedi. Size asla böyle bir şekilde ihanet etmez."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım ama sonra vazgeçtim. Teresa, Iris'le benim bir ilişkimiz olduğunu düşünseydi, onun güvende kalmasını sağlardı.

"Hiç farklı bir şey düşünmedim ama teşekkür ederim." Merdivenleri ikişer çıktım ve kapısını açık, yerde diz çökmüş boya karıştırırken buldum.

"Alo?"

Tekrar işine odaklanmadan önce hızla bana doğru baktı. "İki saattir Liam'ı bekliyorum."

"Liam'ın üst kata çıkmasına izin yok. Sadece ben ." Kapının pervazına yaslandım ve plastikle kaplı, zar zor tanınan odaya baktım.

Ona dekorun bana idam sahnelerini hatırlattığını da söylemek istedim ama bu şakaya iyi yanıt vereceğinden emin değildim.

"Oh, bu bir sorun. Bütün bunları nasıl yapacağım?" Elindeki boya kovalarından başını kaldırmadan odanın etrafını işaret etti.

"Belki bana *tüm bunların* ne olduğunu anlatabilirsin."

Dizlerinin üzerinde geriye yaslandı ve tekrar bana baktı. "Bana bir şey istersem peşinden gitmemi söylemiştin."

", " diye devam ettim, hâlâ ne yaptığından emin değildim.

Ayağa kalktı ve onu ayrıntılı bir şekilde incelerken gülümsemek için kendimi zor tuttum. Ayak bileklerine kadar kıvrılmış büyük boy tulumunun içinde neredeyse komik görünüyordu ama aynı zamanda garip bir şekilde çekiciydi.

"Bana daha fazla ayrıntı vermek ister misiniz?"

Etrafına bakındı. "Ah, evet. Bu odayı sevmiyorum, bu yüzden en sevmediğim üç şeyin listesini yaptım. Duvarlar çok parlak, yatak çok yumuşak ve mobilyaların yeniden düzenlenmesi gerekiyor, ama geri kalanıyla başa çıkabilirim."

Şeftali rengi duvarlara baktım. Bu benim de seçimim olmazdı. "Teresa'ya neye ihtiyacım olduğunu söylememi istedin ve biz de her şeyi aldık. bugün teslim edildi."

Sessizce başımı salladım. Tamamen yeni bir oda almasını kastetmemiştim, yiyecek ve istediği hijyen ürünlerini kastetmiştim, ama bunu ona söyleyecek değildim, özellikle de bir parçam bu eve damgasını vurmasından hoşlandığı için.

"Sadece birkaç gün kalmak için çok iş değil mi?"

Ağzını yana çevirip yerdeki boya kovalarına bakarak sözlerimi düşünmeye başladığında sözlerime hemen pişman oldum.

"Evet, sanırım haklısın." İç çekti, omuzları biraz çöktü ve bu benim suçluluk duyguma yeni bir kat daha ekledi. "Sadece bir yatak pedi aldım ve ben gittiğimde mobilyaları her zaman yeniden düzenleyebilirsin. Zaten resim konusunda bana yardım edecek kimsem yok, bu yüzden-"

"Kimsen olmadığını kim söyledi?" Takım elbise ceketimin düğmelerini açarak sordum. "Üst kata sadece senin çıkabileceğini söylemiştin," diye devam etti.

Ceketimi omuz silkerek çıkardım ve kol düğmelerimi çıkarıp komodinin üzerine koymadan önce yatağının altına katladım.

"Ben varım," gömleğimin kollarını dirseklerime kadar kıvrarak. "Ve haklısın, şeftali harika değil." Ona yaklaştım. "Neyle çalışıyoruz?"

"Hayır, hayır." Düğmeli burnundan aşağı kaymaya devam eden gözlüklerini yukarı itmeden önce başını salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Kendimi bir engel haline getirmek istemiyorum."

"*Yapmak zorunda olmadığımı* biliyorum ve kendini bir engel haline getirmelisin. Ne de olsa seni ben kaçırdım," dedim, ortamı yumuşatmaya çalışarak. Dosyasını okuduğum için sözleri şimdi çok daha etkiliydi - her kelimesi annesinden biraz daha nefret etmeme neden oluyordu.

"Bunu çok düşündüm ve *teknik olarak* beni kaçırmadın. Bu en iyi ihtimalle zorlamaydı."

Zihninin nasıl çalıştığına gülmekten kendimi alamadım. Harika bir şekilde ferahlatıcıydı. "Bunu bildiğim iyi oldu." Bir boya rulosu aldım, "Ee, söyle bakalım, ne yapıyoruz?"

"Duvarlar çam yeşili ve pervazlar altın rengi."

"Bunu sevdim." Ve bir kez daha yalan değildi. Bir gün ona yatak odamı ve renklerinin ne kadar benzer olduğunu göstermem gerekecekti.

"Bu taraftan başlayacağım," dedi ve ben daha bir şey ekleyemedi arkasını döndü.

Silindiri tepsiye koymak için eğildim ve yere diz çökmüş, süpürgelik boyunca dikkatlice boya yaparken ona doğru baktım.

Yatak odamı sever miydi? Orada kendini rahat hisseder miydi?

Gözlerimi devirdim ve gökyüzüne baktım. *Kimin umurunda, Kill? Onun senin yatak odanda işi yok ve senin de onu oraya götürmeye hakkın yok.*

Bir süre dostça bir sessizlik içinde çalıştık ve ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyordum. "Kardeşim seninle konuşmak istiyor. İyi olduğundan emin olmak istiyor."

Yerdeki yerinden başını kaldırıp bana baktı ve gözlüklerini tekrar burnuna doğru itti.

"Neden olmayayım ki? Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin." "Yaptığımı biliyorum."

Dizlerinin üzerinde geriye yaslandı. "Yalan mı söyledin?" "Elimden gelse sana yalan söylemem."

"Peki sen burada yattın mı?"

"Umarım değildir." Rulonun üzerine biraz daha boya koydum. "İstemiyorsan onunla konuşmak zorunda değilsin," diye hızlıca teklif ettim, bir şekilde onu kovacağını umuyordum.

"Onu özleyorum. Onunla konuşmak güzel olurdu."

Dudaklarımı büzdüm ve boyadığım duvara doğru döndüm, sanki beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi kaşlarımı çattım. Özlediği adamın işlerini ne kadar geciktirdiğini, onu canavar olarak gördüğü bir adamın insafına terk ettiğini söylemek için ağzımı açtım, sadece ona gerçekten ne kadar az önemseydiğini göstermek için.

Ona tam olarak bunu söylemek için döndüğümde kendi kendine mırıldanıyordu. Mırıldanmasına odaklandım, muhtemelen bu kadar önemsiz bir şeyin gerektirdiğinden çok daha fazla dikkatle, ama sanki onun bir parçasını ortaya çıkaracak gibiydi çünkü dosyasını okumuş olmama ve hayatındaki olayların çoğunu bilmeme rağmen, bu beni onun nasıl bir kadın olduğu konusunda gerçekten aydınlatmadı.

Bir yandan dikkatle dinlerken bir yandan da gözlerimi ondan ayırmıyor, titizlikle yaptığı resim darbelerini takip ediyordum. Sonunda "Somewhere Over the Rainbow" şarkısını tanıdım ve sanki iyi saklanmış bir hazine keşfetmişim gibi sırtarak görevime geri döndüm.

Her zaman az konuşan bir adam olmakla gurur duymuşumdur; sessizliğin rahatlığından diğerleri kadar korkan bir adam. Bazıları kendi düşünceleriyle baş başa kalmaktan korkarken, ben bundan zevk alırdım ama burada, bu yatak odasında, beni başka hiçbir şeye benzemeyen bu kadınla birlikte olmak, çoğunlukla dosyasının bana verdiği birçok soru yüzünden, bunaltıcı olmaya başlamıştı.

"Neden o kafede çalışıyorsun?" Görevime devam ederek sordum, bunun bir soruşturma olduğunu hissetmezse cevap vermesinin daha kolay olacağından şüpheleniyordum.

"Çünkü kiramı ve faturalarımı ödemek için paraya ihtiyacım var."

Bu cevap beni bocalattı ve başka biri olsaydı, bu sönükleştirme girişimi sinir bozucu olurdu, ama onun için bunun bir hile ya da sorudan kaçmanın bir yolu olmadığını biliyordum. O sadece gerçek anlamda cevap verdi. Bunu daha açık hale getirmek benim işimdi.

"Hayır, demek istediğim lisede notların çok iyiydi. Neden üniversiteye gitmedin?"

"Ah." Bir süre sessiz kaldı ve hayatını araştırdığımı öğrenmenin onu korkutup korkutmadığını ya da sadece cevabını düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Hayatını araştırması için bir dedektif tuttum," diye açıkladım, sanki bunu bilmesi gerekiyormuş gibi. Zaten bana karşı temkinliydi. *Bunu daha da kötüleştirmenin ne yolu vardı!*

"Bunu bekliyordum," diye cevap verdi eşit bir ses tonuyla.

Duygusal bir tepki vermeyince ona doğru baktım, bunu bu kadar iyi karşılayacağına inanmakta güçlük çekiyordum.

"Doğruyu söylemek gerekirse, eğer imkanım ve yolum olsaydı, bunu tanıştığım herkese yapardım. Hayatımı çok kolaylaştırırdı," diye ekledi ve ayağa kalkıp tepsisine daha fazla boya boşaltmak için boya kovaasına gitti.

Görevime geri döndüm. "Hayır, olmaz. Işığı kucaklamak için çok çabalayan insanların içinde bazı karanlıklar keşfedebilirsiniz. Onları şu anda oldukları kişi yerine bir zamanlar oldukları kişiyle yargılamak adil olmaz." "Ama şu anda bana yaptığınız şey bu. Bana bunu yapıyorsun. genç Iris hakkındaki varsayımlar."

Haklıydı. Allah kahretsin! Neden bu kadar mantıklı olmak zorundaydım?

Tam ona bu konuyu unutmasını söylemek üzereydim ki tekrar konuşmaya başladı. "Akademik ortama tam olarak uyum sağlayamadım." O iç çekti. "Notlarımı gördüyseniz, parladığım her ders için berbat bir ders olduğunu fark etmişsinizdir."

"Doğru, ama notlarınla ve fen ve matematiğe verdiğin değerle çok ileri gidebilirdin."

"Başkaları tarafından dayatılan kurallarla pek iyi başa çıkamıyorum," diye itiraf etti ve ne kadar saklamaya çalışsa da bunun onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. "İstemedenden de olsa sorunlu bir çocuktum ve bu durum annemle üvey babama çok ağır geldi."

Annesine olan kızgınlığının yeniden su yüzüne çıktığını hissettim. Hikayenin tamamını bilmiyordum ama kocasıyla birlikte 400 mil uzağa taşındıklarını ve Iris'i henüz on yedi yaşındayken hiçbir maddi yardım almadan geride bıraktıklarını biliyordum.

"Beni büyötmek onun için zordu ve Brad'le olan ilişkisine zarar veriyordu. Onu gerçekten suçlayamam. Birlikte yaşaması zor biriyim."

Senin için onu suçlayabilirim ve hak ettiğın intikamı alırım.

Onlara vekaleten ceza vereceğime söz veriyorum.

"Brad benim yüzümden işini kaybetti. Kitchener'da yeni bir iş buldu ve yeni bir hayat kurma girişimlerinde daha fazla sorun yaratacağımdan korktular. En iyisi beni geride bırakmak. Bunu anlıyorum."

Gerçekte söylemediğı şeyden nefret ederek tekrar çalışmayı bıraktım. "Neden işini kaybetti?"

Resim yapmayı bıraktı ve bana doğru döndü; kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Sana söyledim; benim yüzümden oldu."

"Hayır, evet bunu anlıyorum, ama tam olarak ne oldu?"

"Annem çok düşüncesiz olduğumu söyledi. Düşünmeden hareket ediyorum ve çok mantıksızım." Başını yana eğdi, gözleri arkamdaki duvarda bir şeye odaklanmıştı. "Sadece bir öpücüktü. Brad'in patronunun oğlu beni öpmek istediğı için minnettar olmam gerektiğini söyledi ama sormadı ve bana dokundu. İnsanların bana dokunmasından hoşlanmam." Yere baktı ve başını hafifçe salladı. "Ona yumruk atmamalıydım, bunu biliyorum. Yakışıklı bir çocuktü ve mutlu olmam gerekirdi ama korktum ve iğrendim," diye utanarak itiraf etti. "Kanıyordu, her yeri kanıyordu ve ben-" Tekrar başını salladı. "Sadece bir öpücüktü."

Hissettiğim öfke içimi yakarken, aynı zamanda saldırıya verdiği tepkiden dolayı göğsümün gururla kabardığını hissederken, şimdi onun ailesinin yanı sıra isimsiz patronu ve onun omurgasız oğlunu öldürmeyi planlıyordum.

Silindiri tepsiye geri koydum ve yanına gidip yanına çömeldim.

"Bana bak. "

Aşağı bakmaya devam edip boya fırçasını tepsisinde ileri geri çevirdiğinde, parmağımı çenesinin altına koydum, yukarı kaldırdım ve dokunuşumdan çekinmediğinde ya da yüzünü buruşturmadığında en büyük hediye almış gibi hissettim. "Beni dinle ve iyi dinle, *éan beag*. Yaptığın şey yasal. Hiç kimsenin, *ama hiç kimsenin* sana dokunmasına ya da senden bir şey almasına izin yok.

isteyerek sunmadığınız bir şey. Beni anlıyor musunuz?"

Birkaç saniye gözlerimi tuttu. "Özgürlüğümü sormadan aldın."

Güldüm. "Tuş, ama ben kötü adamım, hatırladın mı?"

"Öyle misin?" diye sordu ve soru o kadar ağır yüklüydü ki daha fazla kabul etmedim.

"Ben de gerçekten kabul etmedim. Bir alternatifiniz vardı ve sonunda onu özgürce verdiniz."

Gözlerini hafifçe kısararak ağızını yana çevirdi. "*Teknik olarak* bu doğru."

Gülümsemem genişledi. "Biliyorum." Elimi yanağına götürdüğümde yüzünü buruşturdu ve başını hafifçe yana çevirdi. Kendime lanet ettim; çok hızlı gitmiştim. Elim tekrar kalçamın üzerine düştü. "Ama gerçek bu. Asla vermek istemediğin bir şeyi vermek zorundaymışsın gibi hissetme ve o çocuğu yumruklamak yapılacak en doğru şeydi."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama annem mantıksız davrandığımı ve sadece onun başına dert açmakta iyi olduğumu söyledi."

Annen de başına gelecekleri hak eden öfkeli bir sürtük. "Annen yanıliyordu." Odaya ve iki saatten fazla bir sürede başardığımız çok az şeye baktım. ", yiyecek bir şeyler alalım ve

İşin geri kalanını yapmaları için dört adamımı göndereceğim. Kısa sürede bitirirler."

Ayağa kalktım ve elimi ona uzattım, zihinsel olarak elimi tutması için ona yalvardım.

Birkaç saniye ona baktıktan sonra yüzüme baktı. Ne aradığından emin değildim ama elini yavaşça kaldırıp benim elime koyduğunda aradığını bulduğunu tahmin ettim.

Yumuşak teni benimkine dokunduğunda piyango kazanmış gibi hissettim ve parmaklarımı kapatıp elini elime aldım. Onu nazıkçe yukarı çektim ve ayağa kalkar kalkmaz elini benimkinden çektiğinde rahatsız bile olmadım.

Bebek adımları. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim ve kardeşimi arayalım. Ne dersin?"

"Yapabilir misin-" Durdu ve başını salladı. "Ne?"

Anlat bana."

"Bana geçen sefer yaptığın sandviçten yapar mısın?"

Güldüm ve başımı salladım. "Tabii ki, yeni bir şey denemenin her zaman kötü olmadığını görüyorsunuz."

"Hayır, sanırım değil," diye gönülsüzce kabul etti. "Sadece bundan hoşlanmıyorum." "Uzlaşma anahtardır, küçük kuş."

Bir an bana baktı. "Sık sık uzlaştığını sanmıyorum."

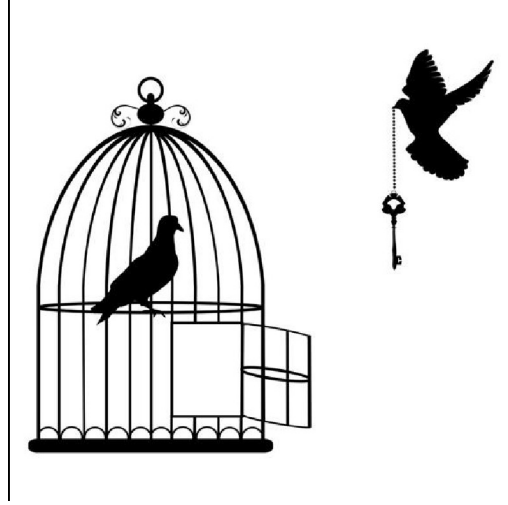
"Hayır, bilmiyorum ama senin için de aynı şey geçerli gibi görünüyor. O yüzden sen de istersen denemeye hazırım."

"Neden?"

"Çünkü bence buna değersin."

Haklı olmak için dua ettim.

BÖLÜM 6



İr sI

*C*ompromising .

Bu, Killian Doyle'un evinde daha rahat bir konaklama geçirmenin anahtarı gibi görünüyordu. Yatak odası mükemmel değildi, hatta değildi. Bana kalsa her şeyi değiştirirdim ama yaptığım küçük değişiklikler geceleri iyi bir uyku sağlamaya yetmiş ve endişemin çoğunu uzak tutmuştu.

Yataktan kalktım ve Killian'ın bana verdiği takvimin üzerine kırmızı bir çarpı işareti koydum. *Dokuz gün...* Dokuz gündür onun evinde, bu yabancı topraklardaydım ve henüz yıkılmamıştım.

İşaret parmağımı bej renkli şifoniyerin duvarlarla çarpışan yumuşak yüzeyinde ileri geri gezdirdim ama bu yaptığım rahatsız edici bir uzlaşmaydı ve bunu onlara olabildiğince az bakarak başardım.

olabilirdi. İyileştiğimi düşünecek kadar saf değildim; her zamanki rahatlık noktamı geçmiş olmama rağmen panik atak geçirmeyeceğimi ve aptal beynimin sonunda beni yakalayıp tekrar canımı yakmayacağını düşünüyordum.

Sen ümitsiz vakasın, Iris. Normal olmaya bile çalışmıyorsun. Neden bizim gibi olmaya çalışmıyorsun? Annemin kafamın içindeki sinsi sesine göz kırptım. Çoğu zaman bastırırdım ama buraya geldiğimden beri daha sık tekrarlanmaya başladı. Belki de tanımadığım bir yerde, tanımadığım insanlarla birlikte olmaktan duyduğum yetersizlikten kaynaklanıyordu. Belki de denediğim tüm yeni şeyler yüzündendi ya da belki de Killian mavi gözlerini üzerime diktiğinde içimde savaşılan tüm o garip duygular yüzündendi.

İçimi çektim, yeni benimsediğim geçici rutinime devam ettim ve bir yanım hayatıma geri dönmeyi arzulasa da, mücadelecı ve meraklı yanım burada biraz daha kalmak ve bu durumu ve tüm bunların arkasındaki şaşırtıcı adamı anlamaya çalışmak istedi.

Finn beni kardeşinin bir canavar, ihtiyacı olan şey için gerçekliğı eğip büken kalpsiz bir adam olduğı ve ona güvenmemem gerektiğı konusunda uyarmıştı.

Buna inanmıştım. Mantıken, Killian Doyle'un bir kötü adam olduğunu biliyordum. Tüm kutulara uyuyordu ve onun için başka uygun bir tanım yoktu ama yine de olmam gerektiğı kadar korkamıyordum.

Belki de hepsinin söylediğı kadar kusurluyum.

Duş aldım, o gün için giyindim ve Teresa'nın bugün ona yardım etmeme izin vereceğini umarak aşağı indim. Bu evde düşüncelerimle baş başa dolaşırken huzursuz oluyordum ve aylaklık benim için oldukça tehlikeliydi. Bu aptal saç kesimi de bu yüzden başıma gelmişti.

Killian bana, *"Bir şey istiyorsan, istemen yeterli"* demişti.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Mutfağı girer girmez Teresa'ya sordum ve onun muzları dilimlere ayırdığını gördüm.

"Oh!" İrkilmiş görünüyordu, neredeyse parmağını kesiyordu. "Günaydın bayan, nasılsınız?"

Yüzümü buruşturdum, bir numaralı gaf. "Günaydın. İyiyim, teşekkür ederim. Çok sıkıldım, lütfen size yardım etmeme izin verin." Birkaç adım daha yaklaşıncı büyük bir kâsede taze çilekleri fark ettim. "Mutfaktan anlarım; hatta bir süre mutfakta çalıştım. Size engel olmam."

"Ama evin tadını çıkarmayı tercih etmez miydiniz? Yüzme havuzunun?" Doğrama tahtasının üzerindeki muza baktı. "Bu çok sıkıcı."

Arzuladığım normallik buydu. "Lütfen."

Bir an bana baktı ve sonra küçük bir of çekti, tezgahı itti ve kilerde kayboldu.

Az önceki tavrına baktım, gözlerim onun kovulmasından dolayı akmayan yaşlarla yanmaya başlamıştı.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu, tam gitmek için arkamı döndüğümde.

Ona dönüp baktığımda elinde bir önlük tutuyordu.

"Yardım etmemi istemediğini sanıyordum," diye itiraf ettim biraz somurtkan bir şekilde.

"Ve ben de öylece çekip gideyim mi?" Şaşkın bir kahkaha attı. "Bu kabalık olurdu."

Bana ve benim gibi diğer insanlara daha önce nasıl davranıldığını bilseydi çok şaşırdı.

"Sadece önlüğü üst raftan almakta zorlandım."

Ona doğru yürüdüm ve önlüğü alıp göğsüme çektim; Perşembe günü için yanlış renkte olmasına rağmen, seve seve verdiğim bir tavizdi bu.

Önlüğü giydim, ellerimi yıkadım ve Teresa'ya döndüm. "Ne yapmamı istersiniz?"

"Çilekleri yıkayıp çekirdeklerini çıkarabilir misin?" diye sordu, pipet benzeri metal mekanizmayı işaret etmeden önce başını kaseye doğru salladı.

Başımı salladım ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kaseyi aldım. Görevime başladım ve onun daha fazla muz kesmesine baktım.

"Muzun çilek sınıfına girdiğini ama ne gariptir ki çileğin girmediğini biliyor muydunuz?"

"Bu doğru mu?" diye sordu, gözlerini görevinden ayırmadan.

Bana bakmadığını, sırtı bana dönük olduğunu ve muzları ocağın üzerindeki büyük bir tabağa koyduğunu fark etmeden önce başımı salladım. "Evet, botanikçiler çileğe "yalancı meyve" derler, isterseniz yalancı karpuz da diyebilirsiniz. Çilek çoklu bir meyvedir ve etli bir kabın içine gömülmüş çok sayıda küçük meyveden oluşur."

Elinde tahta bir kaşıkla arkasını döndü. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"O sadece meraklı bir doğaya sahip bir dahi."

İkimiz de irkildik ve Killian'ın durduğu mutfağın kapısına doğru döndük, gri takım elbisesi onu her zaman olduğundan daha da etkileyici kılıyordu.

"Neden buradasın?" İçimden geçenleri bir kez daha yüksek sesle ifade ederek sordum. *Bu bir iç ses yorumuydu, Iris.*

Killian güldü. "Yani, eğer doğru anladıysam, varlığımı sadece geceleri değil, gündüzleri de mi kanıtlamam gerekiyor?"

"Hayır, tabii ki değil, burası senin evin." Bu acı verici konuşmayı bitirmek için bıçakla parmağımı kesmeyi düşündüm.

Teresa hemen, "Yardım etmek istedi," diye ekledi.

Ona doğru döndüm, bu hızlı çıkış karşısında şaşırmıştım. Konuyla ne ilgisi olduğundan emin değildim ama aynı zamanda konuyu değiştirdiği için de minnettardım.

"Yaptım," diye onayladım. "Gerçekten sıkıldım ve bu benim için pek iyi olmuyor." "Hayır, sanırım işe yaramıyor." Başını yana doğru salladı. "Gel, benim
senin için bir şey."

Ellerimi yavaşça sildim. "Ne oldu?"

Gözlerini devirdi. "Bu bir sürpriz."

"Sürprizlerden hoşlanmam," diye itiraf ettim yine de ona doğru yürüdüm.

Elini cebinden çıkarıp bana doğru çevirdi ve avucunu gösterdi, ama arkasındaki çizikleri fark etmeden önce değil.

Eline baktım ve onu her zaman kendisine dokunmamı istemeye iten şeyin ne olduğunu merak ettim. Elini görmezden geldim ve eşikte onun yanında durdum.

Başını hafifçe sallarken dudaklarının kenarı titriyordu.

Kaşlarımı çattım. Benimle alay mı ediyordu?

Bu düşünceyle göğsümde bir sızı hissettim. Hoşuma gitmeyecek kadar tanıdık geliyordu.

"Hadi, o vahşi şey ofisimi mahvetmeden önce sana sürprizini göstereyim". Başını çevirdi ve boynunun yan tarafında da birkaç çizik olduğunu fark ettim.

Ofisinin kapısını açıp beni içeri davet ettiğinde, garip yaralanmalarla ilgili sorumu çok fazla irdilemeden formüle etmeye çalışıyordum.

"Ah!" Gözlerim kanepenin üzerindeki evcil hayvan taşıyıcısına takılınca elimle ağzımı kapattım.

"Bay Snuggles!" Arkamı dönüp Killian'a sorgulayan bir bakış atmadan önce taşıyıcıya doğru birkaç adım attım.

" yok. Onu dışarı çıkarabilirsin. Onu senin için aldım."

Fiziksel temastan kaçınmaya yönelik doğal içgüdülerime rağmen, ona doğru yürüdüm ve kafese geri dönüp kapıyı açmadan önce ona garip bir şekilde yandan sarıldım.

"Seni çok özledim! Sen beni özledin mi?"

Yüzünü boynuma gömdü ve doyasıya mırıldandı. "Evet, beni özlemişsin." Yüzünde küçük bir gülümsemeyle kapıya yaslanmış olan Killian'a dönüp baktım.

Boynumun yan tarafına, onun çiziklerinin olduğu yere dokundum. "Seninle dövüştü mü?"

Killian onun boynuna dokundu. "Yarı kör, sakat bir kedinin bu kadar vahşi olduğunu kim düşünebilirdi ki?"

Bay Snuggles'ın boynunu kaşıyarak başımı salladım. "O mükemmel bir karakter yargııcıdır."

"Ah." Elini göğsüne dayadı. "Kalpsiz sözlerin daha küçük bir adamı yaralayabilirdi."

"Sana hiçbir şeyin ulaşabileceğini sanmıyorum."

Küçük bir iç geçirdi. "Şaşıracaksın."

Kedinin kalan kulağının arkasını kaşırken gözlerimi ondan ayırmadım. "Dünyanın, hatta kardeşinin bile senin acımasız bir canı olduğunu düşünmesine izin veriyorsun." Başımı yana doğru eğdim. "Ama değilsin."

Bir kez güldü, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Hayır, korkarım ben sıradan bir kötü adamım."

"Neden olduğundan daha kötüymüş gibi davranıyorsun?" Israr ettim. "Neden insanların senden bu şekilde korkmasını istiyorsun?"

İçini çekti, kapıya yaslandığı yerden kalktı ve takım elbisesinin ceketini çıkarıp deri koltuğun arkasına koydu.

Elimde olmadan hareketlerini takip ettim, gözlerim kollarına ve beyaz gömleğinin altında hareket eden kaslarına takıldı. İlk kez, zayıf fiziğinin düşündüğümünden daha kaslı olduğunu fark ettim ve beni daha da şaşırtan şey, ona karşı hissettiğim alışılmadık fiziksel çekim oldu.

Yüzüne baktım ve keşfimi kabullenmeye çalışarak birkaç kez göz kırptım.

"Ne fark ki?" diye sordu.

Ağzımı açtım ve kapattım. Ne hakkında konuşuyorduk? "İnsanlar ne isterlerse onu düşünebilirler ve benim işimde korku sadakat için en iyi teşviktir ve dürüst olmak gerekirse onların onayına dair bir arzum ya da ihtiyacım yok."

"Ama korkudan doğan sadakat gerçekten sadakat midir?" Gerçekten merak ederek sordum. Bu, insan etkileşimlerinin daha önce hiç bir yönüydü ve bu adam merakımı körüklüyordu.

"Kazandığım sadakat konusunda hiçbir yanılsamam yok." Başını iki yana salladı. "Gerçek sadakat, kandan doğmuş olsa bile, bir efsaneden başka bir şey değildir. En azından korku söz konusu olduğunda, bunun değişmez olduğunu biliyorum."

"Uh..."

"Ne?"

Başımı salladım. "Hayır, hiçbir şey." "Hayır, lütfen söyle bana."

"Kendini yalnız hissetmiyor musun? İnsanların seni yargılamasından rahatsız olmuyor musun?" Bu sorular anlam yüklüydü çünkü ben de bu yalnızlık ve sürekli yargılamayla ilgiliydim.

Omuz silkti. "Kanıtlayacak bir şeyim yok, etkileyecek kimsem yok," diye cevap verdi. "Killian Doyle'u bir insan olarak önemseyen kimse yok. Hepsini Killian Doyle'un

Killian, korkusuz lider. Ben arkadaş edinme işinde değilim, küçük kuş. Benim işim halkımı korumak ve işimin gelişip büyüdüğünü görmek ve eğer sana karşı tamamen dürüst olursam, iyi olduğum tek şeyin bu olduğunu itiraf edebilirim. Hiç kimse," diye ısrar etti, "başardığım şeylerle gurur duymaz. Ailem öldü, kardeşim beni küçümsüyor ve adamlarım benden korkuyor. Ve seninle yaptığım konuşmalar şimdiye kadar yaptığım en dürüst konuşmalar."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok. Sadece bir gerçeği ifade ediyorum," diye cevap verdi ve bana birkaç adım daha yaklaşarak Bay Snuggles'ın kollarımda tıslamasına neden oldu. "Bu şeyin sakinleşmesi gerekiyor, yoksa onu küçük bir halı yapacağım."

Kediyi daha sıkı tutarken tıslama sırası bendeydi. "O sadece beni koruyor."

"Genel bir fikir birliği var gibi görünüyor," diye homurdandı ağır bir iç çekişle. "Bu seni kızdırıyor mu?"

"Ne?" diye sordu bana bakarak, kediyle olan göz göze gelme yarışını keserek. "Bu seni koruma ihtiyacı mı?"

Başımı salladım.

"Hayır, neden olsun ki? Yine de beni rahatsız ediyor." "Neden? Korunmam gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, öyle değil. Bence kendinize koyduğunuz ve başkalarının güvenlik ağı olarak gördüğü tüm bu sahte sınırlamalardan kurtulmanız gerekiyor. Bunların hepsi altında saklanmaya devam ettiğin bulutlar. Onların içinden geçmeli ve kendini parlatmalısın."

Gözlerimi ona diktim; bunu kastetmiş gibiydi. Ayrıca itiraf etmeliydim ki beni konfor alanımın dışına her ittiğinde, beni uyum sağlamaya ve yapabileceğimi düşünmediğim şeyleri yapmaya zorluyordu.

"Yine de beni altın kafesinde tutan sensin," diye cevap verdim, doğru söylediğini kabul edemeyecek kadar gururluydum.

Bir kaşını kaldırdı ve yüzünde beliren sırıtış, midemi heyecanla titreten bir kötülük taşıırken, omurgamdan aşağıya çelişkili bir endişe ürpertisi aktı. "Haklısın, *éan beag*, bu benim için çok düşüncesizceydi." Pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. "Sıkıldım mı demiştin? Sorun değil. Yarın seni benimle işe götüreceğim."

Korkmam gerektiğini biliyordum; bu yeni bir deneyim, başka bir meydan okuma ve yasadışı olduğundan şüphelendiğim, tutuklanabileceğim bir şeydi. Ancak, kısa süreli endişeye rağmen, daha önce hiç bilmediğim bir heyecan hissettim.

Yarın, onun dünyasına adım atıyordum.

BÖLÜM 7



KI III an

I neden benimle kulübe gelmesini istediğimden emin değildi. Benim dünyama adım atması hem onun hem de benim için riskliydi.

Ona neden her şeyi, karanlığımın tüm boyutlarını göstermek istediğimi bilmiyordum. Belki de tanışma şeklimize ve duyduğu dehşetlere rağmen beni hâlâ bir canavar olarak görmediği içindi.

Gözleri her zaman meraklıydı, bazen ihtiyatlıydı ama asla korkmuş ya da iğrenmiş değildi ve bir şekilde kendimi onun gözlerinden görmeyi seviyordum.

Ondan sonra da bana böyle bakacak mıydı? Beni hiç kimsenin kabul etmediği kadar kabul edecek miydi?

İçimi çektim, elimi saçlarımda gezdirdim. Arabada yanıma oturmuş, sanki Boston banliyösünün manzarası onu büyülemiş gibi pencereden dışarı bakarken bunu sorgulamanın bir anlamı yoktu ve

Belki de öyleydi. Onunla bunu tam olarak bilmemin bir yolu yoktu ama beni memnun eden şey ellerinin sakince kucağında durmasıydı. Parmaklarıyla oynamıyor ya da ellerini pantolonuna silmiyordu, bu da benim varlığında daha rahat olmaya başladığını düşünmeme neden oldu.

Biraz gülümsedim. Ne tuhaf bir yaratık.

"Onu gerçekten şımartmışsın, biliyorsun," dedi birdenbire.

Buna alışmanın biraz zaman alacağını biliyordum. Düşüncelerinin ortasında konuşuyor gibiydi, sanki her şey onun için olduğu kadar bizim için de açıkmiş gibi.

"Kimi şımarttım?" Doğru olmasına rağmen Finn'den bahsettiğinden şüpheliydim. Yıllar boyunca onu ne kadar koruduğumu bilmiyordu. Ona söylesem bile umursayacağından şüpheliydim ve belki de onu bu kadar korumamalıyım.

"Bay Snuggles. Ona ihtiyacından çok daha fazlasını almışsın."

"Ah, anlıyorum." Kedi, tabii ki kediydi. Lanet olası sakat bir sokak hayvanını kıskanmak normal miydi? "Bir evcil hayvanla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Adamlarımdan birinden mağazaya gidip satış görevlisinin ihtiyaç duyacağınızı söyleyeceği her şeyi almasını istedim."

"Seni kandırdı. Hiçbir şey bilmediği açık olmalıydı." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Ama jestin için minnettarım. Benim için anlamı çok büyük."

"O halde vicdansız bir satıcı kadın tarafından kandırılmak umurumda değil."

Bana doğru döndü; gözlerini yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum ve ona bakmamak için elimden gelen tek şey buydu.

Doğrudan bakışlardan kaçınıyordu ama gözlerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu. "Sanırım burayı sevecek."

Başımı salladım. "Güzel. Burada kendini rahat hissetmesini istiyorum." *Ve senin de. Burayı sevmeni istiyorum.*

"Neden? Ondan hoşlanmıyorsun."

Ona doğru baktım ama o yine pencereden dışarı bakıyordu.

"Hoşlanmıyorum. Hoşlandığım *o* değil."

"Kim o?"

İçimi çektim ve başımı

salladım. "Oh! Ben mi?"

Ensemi ovuşturarak küçük bir kahkaha attım. Şu anda kendimi ergen bir çocuk gibi hissediyordum.

"Nedenini anlamıyorum; pek hoş biri değilim."

Tam onu düzeltecektim ki tekrar konuştu. "Oh, Boston

Çay Partisi Gemileri ve Müzesi mi?" "Evet, öyle.

Gitmek ister misiniz?"

"Evet."

Başımı salladım. "Bunu ayarlayabiliriz."

Arabamı barın arkasındaki arka sokağa sürdüm ve arabamdaki düğmeye basarak sadece benim için yaptırdığım garajın metal kapısını açtım. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama sokağa park edilmiş bir arabaya bomba yerleştirmek oldukça kolaydı. James Amca bu hatanın bedelini hayatıyla ödedi.

"*Tavşan Deliği*'ne adım atmaya hazır mısınız?" Arabadan indikten ve aşağı inen beton merdivenlere ulaştıktan sonra sordum.

Ona kulübü gösterme konusunda tereddütlerim vardı; burası ahlaksızlığın özüyüdü ve ondan çok daha karanlık insanları korkutup kaçırmıştı.

Bir kez başını salladı ve ben de iç çekerek merdivenlerden inmeye başladım.

"Klostrofobim olmadığı için şanslıyız," dedi ana koridora adım attığımızda.

Tekrar ona baktım. Kulübün özel girişine yaklaşıırken, "Yakınımda dur," diye emrettim.

Şifremi girdim ve hemen arkamda Iris olduğu halde içeri girerken orada duran görevliye başımla selam verdim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, gözlerinin Iris'e kaymasına izin verdi ve istediğimden biraz daha uzun süre gözlerini ondan ayırmadı.

"Neden ki?" Bana doğru döndüğünde ona en iyi bakışımı atarak soğuk bir şekilde cevap verdim.

Yere baktı ve ben de Iris'e devam etmesi için başımı salladım.

Neredeyse ofisime varmıştık ki Iris'in hızı kesildi ve ben irkilerek kırmızı odayı gösteren tek yönlü aynaya doğru döndüm. Bu saatte hâlâ boş olmasını umuyordum; insanların kötülüklerini hafife almamam gerektiğini bilmeliydim.

Onların kötülüklerinden para kazanıyorsun, Doyle-şanslı yıldızına şükret.

Iris başını yana eğdi ve gözlerinin önünde cereyan eden sahneye baktı. Kurt maskeli iki çıplak adam, kuzu maskesi takmış çıplak bir kızla birlikte oluyordu.

"Onları görebildiğimizi biliyorlar mı?" diye sordu, gözlerini kaba, otoriter sahnedan ayırmadan.

"Evet, öyle." Odanın diğer tarafını ve diğer aynayı işaret ettim. "Diğer tarafta koltuklar bile var. Bazı insanlar izlemekten zevk alıyor. Bunun için para ödüyorlar - teşhircilikle karışık egemenlik."

"İlginç."

Öyle mi? Ona baktım ve bana doğru döndü, büyük kahverengi gözlerinde bir kez daha merak parlıyordu. "Seks ticareti mi yapıyorsun? Bilmiyordum.

sen bir tedarikçiydin."

Tedarikçi mi? Bu alışılmadık kelime karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Pezevenk olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Başını yana eğdi, önümüzde gelişen sahneye ve şimdi zavallı, istekli kuzuya iki ucundan giren kurtlara doğru döndü. Yüz ifadesinden büyülenmişim, camın arkasında gelişen müstehcen sahneden çok daha fazlasıydı, ama tepki vermemesinden dolayı biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamadım - kızarma ya da utanma yoktu - her şeyi bilimsel olarak detaylandırıyor gibiydi ve bu biraz rahatsız ediciydi.

Daha önce böyle bir şey yaşadı mı? Kardeşimle oyun oynadı mı? Finn'in ellerinin onun üzerinde olduğu düşüncesiyle ellerimi yumruk yaptım.

Aramızda kaybolmuş bir aşk yoktu ama ben bile kardeşimin kızına biraz ilgi gösterdiğim için vicdan azabı çekiyordum. Bu neredeyse onun bana yaptığı kadar kötü bir ihanet olurdu.

Neredeyse...

"Ben pezevenk değilim." Elimi sırtının küçük kısmına dayadım ve onu nazikçe ileri doğru hareket ettirdim, ancak dokunuşum altında ilk gerginliğinden sonra, elimi çıkarmaya çalışmadan benimle birlikte hareket etti.

"Seks satıyorsun."

"Fantezi satıyorum."

"Oh." Güldü. "*Alice Harikalar Diyarında* gibi. Tavşan Deliği!" Heyecanla bağırdı ve sırtarak bana baktı. "Çok zekice."

Göğsüme baktım, sanki iltifatından duyduğum gurur göğsümü üç beden büyütmüş gibi hissediyordum.

Ben de ona sıırttım. "Ben de öyle düşünüyorum." Ofisimin kilidini açtım ve ona içeri girmesini işaret ettim. "Ben bir pezevenk değilim çünkü bu kızların sahibi değilim," diye devam ettim.

Daha önce kendimi hiç kimseye karşı savunmamıştım ve ona da söylediğim gibi, başkalarının fikirlerinin hiçbir ağırlığı ya da ilgisi yoktu... onunki hariç.

"Ama biraz para alıyorsunuz."

Başımı salladım, masamın arkasına oturdum. "Lütfen ." Ona bir koltuk tahsis etmekten daha iyisini biliyordum.

Odaya baktı ve gölgelerin arasında yarı gizli duran yüksek arkalıklı deri koltuğu seçti. "Biraz para alırım." Hem de önemli bir kısmını. "Ama kızlar kendi istekleriyle buradalar. Onlara çok iyi ödeme yapılıyor ve getirdikleri kârın iyi bir kısmını alıyorlar. Hepsi istedikleri zaman işi bırakmakta özgür. Ben pezevenk değilim. Ben bir iş adamıyım."

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Bu küçük ekleme beni kıkırdattı. O kız çok zekiydi. "Diğer şeylerin yanı sıra," diye kabul ettim.

"İşlerinden memnunlar mı?"

"Neden? Mesleğe katılmayı mı düşünüyorsun?" Hemen bir kargaşa çıkmasını bekleyerek şaka yaptım.

Çok uzun bir süre sessiz kaldı ve kalbim durdu. Benim gözetimimdeyken hiçbir erkeğin ona el sürmesine izin veremezdim. Özgür kaldığında ne isterse yapabilirdi ama buradayken değil.

Yalanlar, yalanlar, üçlü yalanlar.

İç çekti. "Dokunmakla, yabancılarla ve mikroplarla ilgili bazı "sorunlarım" var. Bu asla işe yaramaz."

"Bence yeterince mutlular ama kızlardan biriyle konuşmak ister misiniz? Onlara doğrudan mutlu olup olmadıklarını sorabilir misiniz?"

"Gerek yok. Eğer öyle olduklarını söylüyorsanız, size güveniyorum."

Hem sözlerinin şaşkınlığı hem de üzerimde yarattığı etki nedeniyle keskin bir nefes aldım. Bana güveniyor muydu? Yaptığım onca şeyden ve Finn'in ona söylediği onca şeyden sonra bana güvenmiş miydi?

Tam ona daha fazlasını sormak üzereyken kapı açıldı ve sinirim daha da alevlendi.

"Bir sorunumuz var."

"Kesinlikle öyle, Damian." Koltuğumda öne doğru eğildim ve ellerimi masamın üzerine koydum. "Ne zamandan beri ofisime paldır küldür girebileceğini düşünüyorsun?" Ellerimi masamın üzerinde tutarak yavaşça ayağa kalktım. "Kim öldü de seni buranın kralı yaptı? Bekle, ben kralım ve sen de odaların muhafızlarından birisin. Unutmayın. Sizin. Yerini"

"Hayır, bu bir-" Sonunda gölgelerdeki Iris'i fark etti. "Yalnız değilsin."

"Konuş. Şimdi."

Damian tekrar Iris'e doğru baktı ve ondan arka odama gelmesini istemem gerektiğini biliyordum, özellikle de ne hakkında konuşmak istediğini bilmeden, ama yine de onun varlığı beni rahatsız etmedi. Hayır, daha da önemlisi beni rahatlattı.

"Konuşmak için on saniyen var Damian. Vaktimi daha fazla boşa harcama."

"Mavi odada bir sorunumuz vardı. Sonia her yerde. İntikam istiyor, kabul ettiğini söylüyorlar."

Kahretsin, bir kız sorunu. Dudaklarımı büzdüm, Iris'in kalmasına izin verme kararımdan pişmanlık duyuyordum ama aynı zamanda onu şimdi göndermenin işleri daha da kötüleştireceğini ve hayal gücünü serbest bırakacağını da biliyordum.

"Buradalar mı?"

Damian bana hızlıca başını salladı.

Başımı Iris'e doğru çevirdim. "Gölgelerde kal." Tekrar Damian'a döndüm ve başımı salladım. "Bırak girsinler."

Darmadağınık iki adam karga tulumba odaya atıldı. Kahretsin, bunlar Türk ikizler Musa ve Selim'di. Bugün gerçekten vermeye devam eden bir hediye idi.

Kendi aralarında hızla konuşuyorlardı. Elimi masama vurmadan önce birkaç saniye devam etmelerine izin verdim.

"İngilizce!" Bağırđım. "Yoksa nasıl yapılacağını unuttun mu?" Ceketimden silahımı çıkardım ve horozunu kurdum. "Belki dizine yiyeceğın bir kurşun sana dili hatırlatır."

"Bu çok saçma!" dedi içlerinden biri, yırtık ceketini düzeltmeye çalışırken. Kimin kim olduğunu anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmişim. "İyi para ödedik-"

Elimi tekrar masaya vurdum. "Burası benim evim, benim kurallarım! Paranızın bir önemi yok. Buraya bizim iyi niyetimizle geldiniz, başka şekilde değıl. Kolumdan daha uzun bir bekleme listemiz var."

Adamların rengi soldu. "Çifte anal yapmayı kabul etti." Iris'in varlığının fazlasıyla farkında olduğum için irkildim. "Yalan söylüyorlar."

Karanlık köşeye doğru döndüm.

"Ne?" diye bağırdı ikizlerden biri, ona doğru dönerek. "Annemin mezarı üzerine yemin ederim, ben değılim."

"Evet, öyle. Ölü birinin üzerine yemin etmek hiç de nazık bir davranış değıl. İçeri girdiğınızde tartışıyordunuz. Kardeşin, yapmak istemediğı bir şeyi yaptığın için seni azarladı ve sen de bunun bir fahişenin sözlerine karşı senin sözlerin olduğunu söyledin. Ayrıca," parmağıyla Damian'ı işaret etti, "ortağının sana yardım edeceğini düşündün."

"Benim adımı mı söyledin?" Damian kükreyerek kendisine daha yakın olan ikizinin üzerine atladı.

"Hayır, hiçbir şey söylemedik, yemin ederim!"

Destek çağırmak için düğmeye bastım, ama ikizlere inandım ve tam bir kavga sürerken, Iris orada öylece kıpırdamadan oturdu.

Rian üç muhafızla birlikte içeri girdi.

"Damian'ı nezarethaneye götür ve bu ikisini mavi odaya geri götür. Ben hemen geliyorum."

Rian Iris'e doğru baktı ve dudaklarını büzdü, onaylamadığı yüzünden okunuyordu.

"Hemen geliyorum," diye tekrarladım, bu kez sesim daha soğuktu.

Başını salladı ama onaylamamasının tüm boyutlarını yakında duyacağımı biliyordum.

Oda boşaldıktan sonra bir dakika sessiz kaldım ve Iris'in konuşmasını bekledim. Olay sırasında olduğu gibi metanetini koruduğunu görünce pes ettim ve içimi çekerek koltuğumu ona doğru çevirdim.

"Seni korkuttuğum için
üzgünüm." "Korkmadım."

Yüzü gölgeler içindeydi ve bu durum onu düzgün bir şekilde görmemi engellediği için beni rahatsız ediyordu.

"Biraz daha yaklaşabilir misiniz? İnsanlarla konuşurken onlara bakmayı severim."

Birkaç saniye tereddüt etti, ayağa kalkıp masanın benim tarafıma doğru yürümeden önce ayağını yere vurdu. Bana birkaç gün önce olduğundan çok daha yakın durdu.

"Türkçe biliyor musun?"

Ayaklarının üzerinde sallanarak koyu renkli halıya baktı. "Altı dil biliyorum."

Beni her şaşırtmayı nasıl başarıyordu? "Neden Türk?" Omuz silkti, alt dudağını çiğnedi.

"Anlat bana."

"Çok beğendiğim bir dizi vardı, *Erkenci Kuş*, ama YouTube altyazılarına güvenmedim."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Yani bunun için bir dil mi öğrendin?" Yine omuz silkti. "Doğruluk önemli."

"Gerçekten de öyle." Artık gülümsememin yayılmasına engel olamıyordum.

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Benimle alay mı ediyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Koyu renk gözlerinde acı çoktan yüzmeye başlamıştı. Benim yanımda daha rahat olduğu için mi duygularını daha fazla gösteriyordu yoksa ben mi onu daha iyi okuyordum emin değildim.

"Alay etmiyorum. Seninle asla alay edemem." Kendi gözlerini kaçırdığında bile gözlerimi yüzünden ayırmadım. "Sana hayranlık duyuyorum. Sen yaratılışa bir meydan okumasın, evrenin bir komplosusun. Sen - kesinlikle bilmelisin, bilmek ."

"Neyi biliyorsun?" diye sordu, tekrar bana bakarak.

"Ne kadar sıra dışısın, Iris. Ne kadar parıldadığından asla utanma, çünkü ne kadar parlarsan o kadar gölge düşürürsün ve bu daha az insanları korkutur. Onu boğmak istiyorlar ama ben bunu önlemek için dünyayı kana bulayacağım. Sen devam et, küçük kuş. Ben daha küçük bir adam değilim, bununla başa çıkabilirim ve senin benden çok daha fazla parladığını görmekten duyduğum gurur dipsiz."

Yanakları kızardı. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?" "Neyi yapmaya?"

"Tüm doğru şeyleri söyleyerek mi? Bana garip olmadığımı hissettiriyor."

"Çünkü sen tuhaf değilsin. Sen eşsizsin." Ayağa , ceketimi düzelttim.

"Damian'ı nereden biliyorsun? İkizler bahsetti mi?"

Bana temkinli bir bakış attı ve sessiz kaldı.

Bu benim daha da ilgimi çekti. "Iris, nasıl?"

"I-" Ağzını açtı, başını salladı ve tekrar kapattı.

Sabırsızlığımı gizlemeye çalışarak bekledim, başını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, tam bir iç tartışma yaşıyordu,

"İnsanların duygularını çözmekte hiçbir zaman iyi olmadım ve her şeyi *anlamakta* zorlandığım doğru. Başımı bir sürü belaya soktum ve annemi çok kızdırdım."

Dudaklarımı büzdüm, ona korkunç annesi için yaptığım tüm planları anlatmak istiyordum ama kendimi durdurdum. Bu onun zamanıydı, onun hikâyesiydi.

"İnsanları normal insanlar gibi doğal yollardan anlayamıyorsam, bunu bildiğim yollardan yapmam gerektiğini düşündüm. Bu yüzden bilimsel olarak çalıştım ve psikoloji ve yüz ifadesi dersleri aracılığıyla tüm kalıpları öğrendim ve bu konuda oldukça iyiydim. Boşluğumu bildiğim şekilde doldurdum." Elini salladı, sanki kutlanacak bir şey değilmiş gibi hünerini görmezden geldi. "Gardiyanın tüm işaretleri gösteriyordu."

"Kesinlikle inanılmaz." Iris en nadide hazineydi. Kendimi bir kez daha Finn'in başarısızlığını umarken buldum, sanki bu onu sonsuza dek elimde tutma isteğimi haklı çıkaracakmış gibi. "Bu durumla ilgilenmem gerekiyor ama eminim sen kendi başına iyi olacaksın, değil mi?"

Odanın etrafına baktı ve başını salladı. "Evet."

Evet mi? Tüm alacağım bu mu? Kapıya doğru yürüdüm ve ona bakmak için arkamı döndüm, ama dikkati çoktan en az değerli nadide eşyalarımın bulunduğu cam dolaba yönelmişti.

İçimi çektim; yerinde kalması için ona güvenmek bir kumardı ve başka biri olsaydı onu kilit altına alırdım ama bir şekilde ona güveniyordum ya da en azından güvenmek istiyordum.

Önce ikizlere gittim. Çözülmesi daha kolay ve potansiyel olarak daha az kanlı bir meseleydi.

"Artık burada istenmiyorsun," dedim içeri girer girmez. "Seni bu kulüpten ve sahip olduğumuz diğer tüm kulüplerden kara listeye alacağım."

"Ama bu adil değil!" diye bağırdı içlerinden biri, kan tükürmeden önce, muhtemelen muhafızlarla mücadelesi sırasında birkaç dişini kaybetmişti. "Bize sorun olmadığını söyledi - bunun için fazladan para ödedik."

"Sana inanıyorum ve bu yüzden tüm uzuvlarınızla birlikte gitmene izin veriyorum. Kulüplerimden birine geri dönmeye çalışarak kaderi kışkırtma. Gördüğünüz yerde vurulursunuz."

Başımı odadaki iki gardiyana doğru salladım. "Üyelik fişlerini aldınız mı?"

"Evet, efendim." Elini bana doğru uzattı ve ben de iki altın sikkeyi aldım.

"Kurtul onlardan." Odadan çıktım, ardından hakaretler yağmaya başladı.

Damian'ın tutulduğu odaya doğru koridorda yürürken kılıfımdan silahımı aldım.

Sadakat benim için en önemli şeydi ve her türlü ihanet gazabımın tüm boyutlarıyla karşı karşıya kalırdı.

Kapıyı açtım ve onu hemen dizinden vurdum. Damian acı içinde uludu ve yere düştü. "Killian-"

Rian' durdurmak için elimi kaldırdım; şu anda bir arabulucuya ihtiyacım yoktu.

"Nasıl uzun var Bu olmuştur gidiyor Nasıl? Nasıl birçok insanlar yaptı kolaylaştırır mısın?"

"Bay Doyle, ben-"

Diğer dizine de ateş ettim. "Ne ? Kaç tane?" Bu sefer silahı kafasına doğrultarak sordum.

"Sadece bu yıl, yemin ederim!" diye haykırdı bir elini kaldırarak. "Kim? İsim istiyorum!"

Bize isimlerin kısa bir listesini verdi ve ben de silahımı yanıma bırakarak onun yerdeki acınası, ağlayan haline baktım.

"Bu kızlar benim evimde misafir. Onları güvende tutmam için bana güveniyorlar. Onların güvenine ihanet etmeme neden oldunuz. Bir adamın sahip olduğu tek şey sözleridir." Yanına tükürdüm. "Sen bir erkek değilsin." Bir hayalet kadar solgun olan Rian'a baktım. "Ondan kurtulun ve bize verdiği tüm isimleri kara listeye alın."

Aceleyle ofisime döndüğümde onu boş buldum ve kalbim karnıma . Ona güvenmiştim, gerçekten güvenmiştim, ama yine de.

"Yukarıda, barda Kathy ile birlikte."

Arkamı döndüğümde Rian'ı ofisimde buldum. "Nereden biliyorsun?"

Başını barı gösteren ekranlara doğru salladı ve onu bir masada oturmuş, elinde bir içki ve sandviçle gördüm.

Hissettiğim rahatlatma neredeyse anlıktı ve bu beni itiraf etmeye hazır olduğumdan daha fazla rahatsız etti.

"Düşüncesizce hareket ettin. Ya olsaydı?"

". " Telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve Aiden olduğunu görünce geri koydum. Bu herkesin dinleyebileceği bir konuşma değildi.

"Bugün bu odaya ait değildi ve bunu sen de biliyorsun."

Onu dünyamızla tanıştırmak için korkunç bir yol olduğunu inkar edemezdim.

"Ne yaptığını gördün mü? Sadece birkaç dakika içinde? Onu bizim insanlarımızla dolu bir odada hayal edin."

Başını sallayarak iç çekti. "Bu çok tehlikeli."

Elimi umursamazca salladım ve masamın etrafında döndüm, telefonum tekrar titrediğinde oturdum. "Ben iyi olacağım."

"Senin için değil, onun için."

"Onu güvende tutabileceğime inanmıyor musun?" Bir kaşımı kaldırdım. Rian genellikle bu kadar ısrarcı olmazdı ve bu da onun hayatımdaki rolünü yeniden düşünmeme neden oldu. Hırssız ve yersiz bir pasifist olmuştu. Tehdit olarak göreceğim biri değildi ama hareketlerimi sorgulaması çok sık oluyor ve ısrarcı bir hal alıyordu.

"Buna inandığınıza inanıyorum, ancak her türden mafyanın ardında bıraktığı ölü masum kadınların izi aksini söylüyor."

"Ben sıradan biri değilim, o da sıradan bir kadın değil. Gerekirse onu eğitirim."

Başını yana eğdi ve gözlerini şüpheyle kıсарak baktı. "Haklısın, Killian, oğlum. O sadece bir kadın değil, kardeşinin kadını."

"Ben senin *oğlun* değilim, Rian, ve hayır, o da değil. O kendisi. Kendinden başka kimseye ait değil."

"Öyle mi?" Rian'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Peki ya sana ait olmayı seçerse?"

Bu düşünce karşısında göğsümde hissettiğim gerginliğe rağmen yüzümü duygusuz tuttum. "Bu onuru olduğu gibi kabul edeceğim."

Rian içini çekti, ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken omuzları çöktü. "Evet, ama o herkes gibi değil, o-"

"Ağızından çıkacak bir sonraki kelimeyi iyi düşün," diyerek sözünü kestim ve parmağımla onu işaret ettim. "Ben deli değilim, ama lütfen test etmeye devam et."

ve yemin ederim dilini kendim keserim."

"O İrlandalı değil ve birisi bir keresinde bu dünyada yanmadan yaşayabilmek için İrlanda ateşine sahip olmak gerektiğini söylemişti."

"Ne söylediğimi biliyorum ve hatalıydım. O savunmasız değil." Telefonum üçüncü kez çaldı ve bu sefer ertelemeyi kabul ettim.

"Bunu almak zorundayım."

Rian odadan çıkmadan önce birkaç saniye bana baktı. "A-"

"Lanet olası bir sorunumuz var!" Aiden telefona doğru havladı.

"Tamam mı?"

"O gitti. O lanet şey kaçtı."

Video yayınına doğru döndüm, Iris hala masada oturuyordu ve Kathy'nin her sohbet girişimini gözle görülür bir şekilde görmezden geliyordu, çünkü tüm dikkatini almış gibi görünen bir tür kitaba eğilmişti.

İçimden lanet ettim. Onun için geliyordu ve saflarımdaki hain her neyse, benim hoşuma gitmeyecek kadar ona yakındı. Onu ortadan ve Iris'i hem yem hem de silah olarak kullanmalıydım.

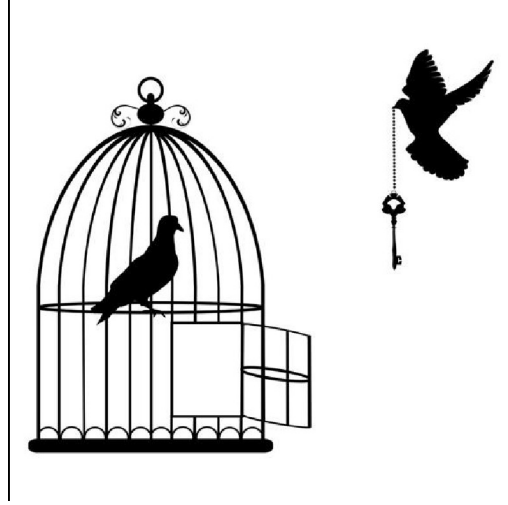
" değil. Bir planım var. Boston'a geri dön ve bir süre kal." "Neden?"

"Ne planlıyorsun?"

Gözlüğünü burnuna doğru iterek kitabına bakan Iris'e bakıp gülümsemekten kendimi alamadım.

"Ne planlıyorum? Bir parti."

BÖLÜM 8



İr sİ

Killian kulübünde olanlardan beri garip davranıyordu ve bunun şahit olduklarımdan mı yoksa yaptıklarımdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Bana karanlıkta kalmamı söylediğinde koca ağzımı açarak kargaşaya neden olmuşum ve genellikle de öyle yapıyordum nedense ona yardımcı olduğumu, bildiğim her şeyin engel değil avantaj olduğunu göstermek istedim. Bunun tam bir kavgaya neden olmasını ve ardından saatlerce ortadan kaybolmasını beklemiyordum.

Beni bardan aldığında çok sessizdi. İlk başta ofisini terk ettiğim için kızgın düşünmüştüm ama kızgın olmadığını söyledi. Doğruyu mu söylüyordu?

Yüzünde her zamanki aldatmacanın izini göremiyordum, ama bir kez daha, artık neler yapabileceğimi biliyordu.

Dikkatli mi?

Daha önce de birçok kez olduğu gibi, bunun sadece anksiyetem ve OSB'nin zihnime oynadığı bir oyun olduğunu düşünmüştüm ama son üç gündür benden kasıtlı olarak uzak duruyordu ve tüm meraklı soruları gitmişti.

Dürüst olmak gerekirse, her şeye rağmen Killian Doyle'u özliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu çünkü daha önce hiç kimseyi gerçekten özlememiştim ve ayrıca özlediğimin o mu yoksa onun bana bakışı mı olduğundan emin değildim.

Kulüpteki müdahalem için özür dilemeli miyim? Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum ama odayı yanlış okuduğum zamanlardan biri olabilir.

Onu aramaya gitmeden önce, düzgün görüldüğümünden emin olmak için aynanın karşısına geçtim. Yüzleşme konusunda iyi değildim; bundan nefret ederdim ve endişem her zaman en iyisini yapmamı sağladığından, ortada her zaman odağımı kaybederdim, ancak her seferinde biraz daha kötü hale getirerek spekülasyon yapmaya devam edemezdim.

"Girin!" Biri kapıyı çalınca seslendim ve dağınık iç monologumu durdurdum.

Killian kapıyı açtı ve onu orada görünce o kadar şaşırdım ki birden filtreyi unuttum.

"Neden beni cezalandırıyorsun? Bana kızgın mısın?"

Bir kaşını kaldırdı ve başını geriye doğru salladı. "Kızgın mısın?" İçeri bir adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. "Neden kızgın olayım ki?"

Omuz silktim ve avucumu dalgalı perçemlerimin üzerinde gezdirirken aynaya doğru döndüm.

"Seni nasıl cezalandırıyorum?"

Ona tekrar baktım. "Benden kaçırıyorsun. Günlerdir konuşmuyoruz."

Odama doğru birkaç adım daha attı, şimdi parlak bir şekilde gülümseyerek beni yolumdan saptırdı. Bu onu neden mutlu etsin ki?

"Yani beni görmemen bir ceza mı?" Gülümsemesi genişlerken gözlerinin kenarları kırıştı. "Bunu öğrendiğime çok memnun oldum."

Demek bu yüzden gülümsüyordu, bunu bir iltifat olarak algılamıştı. Başımı yana eğdim, terapistimin bana öğrettiği gibi bunu analiz ettim. Sanırım bu bir iltifattı; arkadaşlık etmekten hoşlandığım ya da aradığım çok az insan vardı. Bu da düşüncelerimi Finn'e geri götürdü; Finn, bu kadar güçlü olmasa da bu duyguyu uyandıran ilk erkeklerden biriydi.

"Finn beni neden aramadı? O iyi mi?"

Killian'ın neşesi bir anda kaybolmuş gibiydi. "Neden? Onu bu kadar çok mu özölüyorsun? Sana geri dönmek için o kadar da uğraşmadığını biliyorsun."

Yüzümü buruşturdum ve yüzü yumuşadı. "Iris." Yorgun bir iç geçirdi. "Neden

-" Durdu ve başını salladı. "Onu bu kadar çok mu özölüyorsun?" "O benim arkadaşım."

"Hepsi bu mu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

"Biliyor musun? Buna cevap verme. Sana kızgın değilim ya da seni cezalandırmıyorum. Buraya bir hediye taşıyıcısı olarak geldim."

"Hediye mi?" Söz konusu hediyeyi bulmaya çalışarak onu bir aşağı bir yukarı süzdüm.

Güldü ve ceketinin içine uzanıp iç cebinden uzun, dar bir kutu çıkardı.

"Arkanı dön."

Bunu temkinli bir şekilde yaptım ve arkama geçip kollarını bana doladığında ürperdim. Boğazıma bir kolye taktı ve kilidi boynumun arkasına takarken parmaklarını orada gezdirdi, sonra bıraktı

omzuma koymadan önce boynumun yan tarafına, yamaçtan aşağıya doğru iz bırakıyor.

Dokunduğu yerde tenim karıncalandı.

Yukarı uzandım, soğuk metal ve taşa dokundum. Kapısı açık altın bir kafesti, altın kanatlarını açmış mavi bir kuş kafesten kaçıyordu.

İşaret parmağımı mavi akikten yapılmış kuşun üzerinde gezdirdim. "Küçük kuş," diye fısıldadım, bana taktığı lakaptı bu. "Tam olarak gözlerinin renginde." Yukarı baktım.

"Öyle," diye onayladı, sesi her zamankinden daha alçaktı, neredeyse hipnotik bir şekilde. Bir adım öne çıktı, elini kalçama koymadan önce göğsü sırtıma değdi ve aynada bize baktı.

Farklılıklarımız sadece kişiliklerde değil, görünüşte de dikkat çekiciydi.

O kadar uzundu ki, göğüslerine ancak ulaşabiliyordum. Ben yuvarlak, yumuşak kıvrımlarla doluydum, o ise zayıf ve sertti. O sarışındı, ben esmer; onun gözleri mavi, benimkiler kahverengiydi. Ve onun teni klişeleşmiş İrlandalı sütlü tonunu taşıırken, benimki güneyli İtalyan babamdan miras kalan daha koyu bir tona sahipti. Birbirimize zıt kutuplardık ve hissettiğim çekimi anlayamıyordum, mantıklı değildi. Bu tür şeylerin bir kuralı vardı. Biyolojikti, içgüdüsel.

"Birbirine benzeyen kuşlar bir araya gelir," .

Gözlerini aynada benden ayırmazken eli kalçamı okşadı. Dokunuşu daha cesur bir hal alıp, yumuşak karnımdan kıcımın kıvrımlarına doğru ilerledikçe, karnım dönerken ürperdim ve şehvet olduğunu bildiğim garip ama hoş bir basınç karnımın alt kısmına yerleşti.

Daha önce hiç şehvet yaşamamıştım, yani gerçek bir insan için değil, en azından tanıdığım biri için. Ve Killian Doyle, tanıdığım en kötü kişi olamazdı.

Bu duyguları ateşleyecek kişi.

"Lütfen bana dokunma," diye yalvaran bir ses tonuyla haykırdım.

Hemen elini çekti ve birkaç adım geri çekilirken teslim olmuş gibi elini havaya kaldırdı.

Gözlerini iki kez kırptırdı ve sanki bir bulanıklığı dağıtmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Bu ifadeyi çok iyi biliyordum; ben de sık sık kendi kafamın içinde kaybolurdum.

Onun sıcaklığını özlemekten hoşlanmıyordum. Titreyen ellerime baktım. Neyim vardı benim? Neden bu kadar yanlış yönlendirilmişim? Neden en çok ihtiyaç duyduğum anda mantık beni yüzüstü bırakıyordu?

"Sorun ne?" diye sordu nazıkçe ve ben yere bakmaya devam ederken ayakkabısının görüş alanımda gördüm.

"Hoşuma gitmiyor," diye cevap verdim, ahşap zemindeki çizgileri sayarak, duygularımı sakinleştirmeye ve kendimi net bir şekilde ifade etmeye çalışarak.

"Sana dokunmamdan hoşlanmıyor musun?"

Başımı salladım. "Bunu yaptığında vücudumun verdiği tepkiden hoşlanmıyorum. *Hoşuma* gitmesinden de *hoşlanmıyorum*."

"*Finn* yüzünden mi?" Sesi kardeşinin ismine takıldı. Başımı kaldırdım. "Çünkü biz uyumlu eşler değiliz."

Alaycı bir ses çıkardı. "*National Geographic*'te değiliz, küçük kuş. Eğer sen beni çekici buluyorsan, ben de seni çekici buluyorsam, bu bizi uyumlu... eş yapar." Son kelimeyi söylerken güldü.

"Neden yapayım ki?"

"Benden etkilenmek mi?" Bir kez başımı salladım.

"Başlangıç olarak, çekiciyim."

Gözlerimi devirdim. "Bu doğru, ama bu yeterli değil, benim için değil. Sen..." İçimi çektim ve bana az önce verdiği kolyeyi alıp parmaklarımın arasında ovuşturarak dokusunun tadını çıkararak başka tarafa baktım.

"Ben neyim?"

Kötü adam. Gözleriyle karşılaştım ve yüzü gerildiğinde cevabımı yüzümden okuduğunu anladım. Bu da aynı derecede sinir bozucuydu; ben tek kelime etmeden ne söylemek istediğimi nasıl anlayabilirdi?

"Hediye demiştin," diye ağzımdan kaçırdım, konuyu değiştirmeye hevesliydim.

Ellerini pantolonunun ceplerine gömdü ve başını salladı. "Evet, küçük bir buluşma organize ediyorum ve ben-"

"Gitmiyorum," diye kesin bir dille cevap verdim. Başımı salladım. "Hayır, bu mümkün değil." Bu tür etkinlikler sırasında çok fazla gaf yaptım. Kendimi çok kez utandırdım ve insanlar için çok fazla sorun yarattım, onlar da ya benimle konuşmayı bıraktılar ya da annemin yaptığı gibi beni terk ettiler.

"Hayır, bir daha asla."

"Bir daha asla mı?"

Sinir bozucuydu, hiçbir şeyi de kaçırmıyordu.

"Asla iyi bitmez. Ben partinde istediğin türden bir misafir değilim.

Bu konuda bana güvenin."

"Sen nereden bileceksin ki? Benim partilerime hiç katılmadın."

Dudaklarımı büzdüm; bu cevaba itiraz edemezdim.

İçimi çektim ve kolyeyle daha da oynamaya başladım. "Bundan sonra benden hoşlanmayacaksın."

"Senin gibi mi?"

"Bir arkadaş olarak... Ya da ne bileyim, bir tanıdık falan." Yerin beni bütünüyle yutmasını istedim ve bu sadece ne kadar kötü olduğumun bir ön gösterimiydi.

bir partide alabileceğimi düşündüm. Utanç duygum bir adım daha atınca midem bulandı. "Başka kimse yapmadı."

"Bunun mümkün olduğunu
sanmıyorum." "Benden
hoşlanmak mı?"

Yüzünde birkaç kez gördüğüm o yumuşak yan gülümseme vardı. Bu bir eğlence ya da alay değildi; daha önce gerçekten görmediğim bir şeydi, en azından bana yönelik değildi. Televizyon programlarında gördüğüm o şefkatli gülümsemeydi ve bana bakarken kalbimi özlemle sıkıştıran bir gülümsemeydi. Ne için bir özlem? Emin değildim.

"Hayır, *éan beag*. Senden hoşlanmamanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Sence herhangi biri için vahşi bir kedi alır mıyım?" diye sordu, yatağının dibinde uyuyan Bay Snuggles'ı işaret ederek.

"Bunu bilemezsin," diye cevap verdim ve yine de ses tonundaki kesinlikten biraz umutlandım.

"Sana yanıldığını kanıtlamama izin ver. Bilimi seviyorsun, değil mi? Deneyler yapmayı?"

"Zararına değil-" *İlişkimiz* mi? Kendimi daha derin bir çukura sokmadan önce beni durdurduğu için dinleyenlere teşekkür ettim. *Ne ilişkisi, Iris? Sen bir teşviksin.*

Muhtemelen bana devam etme fırsatı vermek için birkaç saniye bekledi.

"Bunu yaparsanız Finn'in görevini tamamlamasına yardımcı olursunuz."

Bana sadece normal değil, aynı zamanda istisnai biriymişim gibi bakan tek kişi olan onu ve burayı terk etme fikrinden duyduğum utanç verici üzüntüyü görmemesini umarak gözlerimi kaçırdım.

"Bana da yardımcı olur."

Ona dönüp baktım. "Öyle mi? Gerçekten mi?" Faydalı olma fikri bir şekilde beni canlandırdı ve tüm mantığa karşı gelse bile ona yardım etmek istedim. Benim için yaptığı tüm küçük şeyleri takdir ettiğimi ona göstermenin bir yolu olabilirdi, nasıl karşılık vereceğimi gerçekten bilmesem de bu küçük ilgiler boşa gitmiyordu.

Başını salladı. "Gerçekten de öyle."

Derin bir nefes aldım, olasılığı düşündüm, ama hiç tanımadığım insanlarla dolu bir odada olma ve havadan sudan konuşmaya çalışma düşüncesi bile... Felakete davetiye çıkarıyordu.

"Ben garip biriyim. Pişman ."

"Tamam, uzlaşmaya ne dersin? Bu konuda iyiye gidiyoruz, değil mi?"

Teklif edeceği şeye karşı temkinli davranarak yavaşça başımı salladım.

"Partiye geliyorsunuz ve burada olduğu için bir saat sonra soru sormadan ayrılmakta özgürsünüz. Ne dersiniz?"

"Otuz dakika."

"Anlaştık!" Çok hızlı kabul etti. Bir numara gibi geldi. Gözlerimi kıstığımda güldü.

"Ve izin ver senin için potu tatlandırayım. Bugün sana bir elbise alacağız ve sonra da gidip istediğin her şeyi alacağız."

"İstediğim bir şey

var mı?" "Ne

istersen."

"Anlaştık!" Sırıttım ve elini sıkmak için elimi uzattım. Onu kandırma sırası bendeydi.

"Hayır, *éan beag*, İrlanda'da anlaşmalar böyle yapılmaz," dedi ve omuzlarımdan tutup yanağımdan öptü, dudakları muhtemelen ikimizin de beklemediği bir şekilde beni dağladı.

"Bir sonraki dudaklarda olacak," diye ekledi ve bir yanım hemen Şimdi bir anlaşma yapmak istedi.

BÖLÜM 9



KI III an

*B*ooks... Ona her şeyi alabileceğini söylediğimde istediği buydu. Bu çok rastgele bir şeydi, ama yine de ondan geliyordu.

başka bir şey beklemiyordum.

Alışveriş gezimizin üzerinden iki gün geçti, yine de onun kitapçıdaki görüntüsü her gözümün önüne geldiğinde gülümsüyor ve ona harcama limiti olmadığını söylediğimde yaşadığım doyumsuz sevinçli hatırlıyordum.

Bu yolculuk sadece otuz dakika sürdü ve yine de bana 700 dolara mal oldu. Benim için hiçbir şey değildi, ama yine de bir kitapçı gezisi için etkileyici bir miktar olduğunu düşündüm, ya da belki de Iris kadar meraklı ve öğrenmeye hevesli biri için değildi.

Elbise alışverişi beklediğimden daha fazla soruna neden oldu ve bunun Iris'in kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, bu bir yalandı. *Her şey vardı.*

ve satış asistanının ona denettiği zümrüt rengi elbiseyle ilgili.

Elbiseyi giymiş olarak soyunma odasından çıktığında, neredeyse sandalyemden düşecektim - ve aynı anda satış asistanını öpmek ve vurmak istedim - ama ona baktığımda ve küçük gördüğümde, bunu benim yararım için yaptığını biliyordum ve bunun yerine ona cömertçe bahşış vermeye karar verdim.

Bu elbise terbiye sınırlarını zorluyordu ve partide giyeceği bir şey olmayacağını kabul etmek için Iris'in şiddetli protestolarına ihtiyacım yoktu. Elbise artık, bir gün yatak odamın mahremiyetinde benim için giymesi gibi saçma bir umutla dolabımdaki yerini almıştı.

Iris o elbisenin içinde... Yüzü Morigan'ın saçlarından daha kızarmış bir halde soyunma odasına geri dönmeden önce bir sapık gibi elbisenin içinde birkaç fotoğrafını çekmiş olsam da, o anı hafızamdan silmeye çalışırcasına ellerimi yüzümde gezdirdim.

Çok masum bir şekilde güzel bir kız olduğunu inkar edemezdim ve tuhaflığı ve zekası ilgimi çekti ve beni daha derin bir seviyede ona çekti.

Ama sonra bu elbiseyi denedi, bana tüm cömert kıvrımlarını, yuvarlak, ağır göğüslerini gösterdi, meraklı ilgimi ve nazik çekiciliğimi çok daha içgüdüsel, hayvani ve sahiplenici bir şeye dönüştürdü. Artık onun aklından ve arkadaşlığından çok daha fazlasını istiyordum. Onun tüm bedenini ve ruhunu istiyordum. Artık aklımda hiçbir şüphe kalmamıştı; onu asla bırakmak istemiyordum.

Başımı salladım ve telefona baktım. O alışveriş gezisi, o aptal alışveriş gezisi, bana her zaman alay ettiğim, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şeyi yaptırıyordu.

Lanet olası bir İtalyan'dan yardım isteyecektim.

Derin bir nefes aldım ve sadece tehdit ya da sataşma için kullanacağımı düşündüğüm bir numarayı tuşladım.

"Chi Parla?" Gianluca Montanari'nin soğuk, yıpratıcı sesi geldi. Tanrı merhamet etsin. "Telefona böyle mi cevap veriliyor?"

Bir saniye sessiz kaldı. "? Bu numarayı nereden buldun?" "Killian Doyle. Seni geri aramam için barıma vermiştin." "Doyle mu? Bu bir şaka mı? Seni iki yıl önce aramıştım."

"Meşguldüm." Beni görememesine rağmen omuz silktim. "Neye ihtiyacın var?"

"Artık hiçbir şey." Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Ne istiyorsun, Doyle?"

Sesinin yumuşaklığı, benim bile tamamen hak edilmemiş olmadığını kabul etmek zorunda kaldığım bir acı dünyası vaat ediyordu.

Telefonu kulağımdan çektim ve Iris'in fotoğrafına bakarak ihtiyacım olan küçük itici buldum.

"Karınızla konuşmam gerekiyor," diye kaçırđım. Beklendiğı gibi, Gianluca kahkahalara boğuldu.

Elimi masama vurmadan önce bir dakika boyunca gülmesine izin verdim. "Bu kadar yeter!"

"Karımla konuşmana asla izin vermeyeceğimi biliyor olmalısın, değil mi?" Sesinde hâlâ kahkaha vardı.

"I-" İçimi çektim. "Sana bir borcum olacak." "Artık sana ihtiyacım yok."

Dudaklarımı büzdüm. "Belki öyle, ama bir gün olabilir ve ne kadar zor olabileceğimi artık biliyorsun."

"Bana yardım etmiş olsan bile bunun bir önemi yok. Eşler sınırların dışındadır ve bunu biliyorsun."

En azından Iris'in güvende olacağını bilerek, "Biliyorum ve inan bana, bu takdir ettiğim bir şey," diye cevap verdim.

Sanki o beni seçmiş gibi, aklımdan geçenlere homurdandım.

"Az önce bir kızı kaçırdın, Doyle. Küçük İtalya'dan yarı İtalyan bir kız. Şanslısın ki Matteo bugünlerde evlilik mutluluğunun içinde o kadar da umursamayacak kadar kaybolmuş durumda."

"Nasıl-" Konuşmayı kestim. Finn'in planı bu muydu? İtalyanları bana karşı mı gönderecekti? Sandığımdan çok daha zekiymiş.

"O burada mutlu. Ona iyi davranıyorum."

"Anlıyorum." İçini çekti. "Cassandra'yla ne hakkında konuşmak istiyorsun?" "Erkek kardeşi." Boğazımı temizledim. "Onun hakkında söylentiler duydum ve..."

Ve ne, aptal?

"Kızın adı ne?" "Iris."

"Iris," diye tekrarladı. "Güzel isim."

"Güzel kız," diye cevap verdim

düşünmeden önce. "O da mı olağanüstü?"

Ne söylemediğini anladım. "Evet."

Ağır bir iç çekmeden önce nefesinin altında İtalyanca bir şeyler mırıldandı. "Ona seninle konuşmak isteyip istemediğini soracağım, hayır derse olur, evet derse..."

"Her kelimeyi dinleyeceksin."

"Tabii ki."

Sıra sessizleşirken Cassandra Montanari'nin kocasından daha merhametli umarak bekledim.

"Bay Doyle?"

Onun yumuşak sesini duyduğumda cennete şükrettim.

"Evet, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Luca Jude hakkında konuşmak istediğini söyledi?"

"Ah evet, kardeşiniz hakkında duyduklarıma göre, ona çok benzeyen arkadaşım var."

Gianluca'nın "arkadaş" dediğini duydum ve homurdandım.

"Anlıyorum. Bence bu *arkadaşınız* hayatınızda olduğu için çok şanslısınız. Bazen duygusuz ya da bilgisiz göründüklerini biliyorum ama öyle değiller. Sadece, bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim." Birkaç saniye sessiz kaldı ve sanki bana sonsuz yaşamın sırrını vermesini bekliyormuşum gibi kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum. "Görüyorsun, Jude 'seni seviyorum' gibi hepimizin beklediği kelimeleri nadiren kullanıyor, ama sana pek çok farklı şekilde söylüyor ve gösteriyor. Dürüst olmak gerekirse, Jude aşık olacağı kişiyi bulduğunda, bu kişi kutsanacaktır çünkü birine bağlanması biraz zaman alır, ancak bir kez bağlandığında, sadakati sınırsız ve sevgisi tüm kalbiyle olur."

Hem rahatlamış hem de mutlu bir şekilde gülümsedim. Bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Belki-" Durdu. "Evet?"

"Belki New York'a gelersen ya da biz Boston'a gelirsek Jude arkadaşınla buluşabilir."

Gianluca, "Kesinlikle olmaz," dediği sırada ben de olur," diye cevap verdim. "Neden olmasın?"

"Onu kaçırdı."

"Ben !" Alınarak cevap verdim. "Kendi isteğiyle geldi." .

Cassandra kıkırdadı. "Sandro bunu Lily'ye yaptığında senin için sorun olmamış gibi görünüyordu."

O anda o kadından hoşlandığıma karar verdim.

"Neden aynı değil, ha? Bunu yapan Famiglia'dan biri olduğu için mi?" Devam etti ve ben de telefonu kapatamayacak kadar eğlendim. Gianluca kırbaçlanmıştı, yakında benim de kırbaçlanacağımı varsaydığım için artık alay edeceğim bir şey değildi.

Sen zaten öylesin, aptal. "Her neyse, Bay Doyle." "Lütfen bana Killian deyin."

"Bunu Bay Doyle'a saklayalım. Kocamın felç geçirmesini istemeyiz." Sesinde bir gülümseme vardı. "New York'a gelerseniz lütfen bizi arayın ama size tavsiyem sabırlı olmanız. Söz veriyorum buna değecek."

"Bundan hiç şüphem yok. Teşekkür , Cassandra."

"Bayan Montanari size!" Gianluca bağırdı ama ben istediğim cevapları almış olarak telefonu kapattım.

Ona doğru seçim olduğumu göstermem gerekiyordu. Onun sadakatini kazanmalıydım ve bu süreçte kalbini de kazanabilirsem çok daha iyi olacaktı.

Iris'i nerede bulacağımı çok iyi bilerek ofisimden çıktım, özellikle de bu hafta sonu partisinin hazırlıkları alt katta tüm gücüyle devam ederken, gürültü ve gidip gelmeler muhtemelen onu benden çok fazla rahatsız ediyordu.

Odasına çıktım ve iki kez çaldıktan sonra yanıt alamayınca kapıyı açtım. Varlığını hemen belli etmeliydim, bunu biliyordum ama birkaç dakika boyunca ona baktım. Pencere kenarındaki koltukta oturuyordu, vahşi hayvan ayaklarının üzerine kıvrılmıştı ve kucağında kalın bir kitap vardı, gürültü önleyici kulaklıkları kulaklarına takılıydı.

Pencereden süzülen güneş saçlarına altın sarısı bir renk veriyordu ve parmaklarımı saçlarında gezdirme arzusuyla ellerim titriyordu.

Gözlerimi boynunda gezdirdim ve kolyemi taktığını görünce gülümsedim. Ben bir adım attıktan sonra hemen kulaklığını çıkardı.

Yakalandığım için bir bahane bulmaya çalışıyordum ama o bana fırsat vermedi.

"Kelt eskatolojisinde Tanrıça Badb'ın dünyanın sonunu getirecek kişi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu ve elindeki kitabı kapatarak omurgalı Kelt *Tanrı ve Tanrıçalarını* görmemi sağladı.

Onun benim kültürümü incelediğini bilmenin beni olması gerekenden daha fazla mutlu ettiğini ve gururlandırıldığını itiraf etmeliyim.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdim, kapıyı arkamdan kapattım ve ona doğru yürüdüm.

Başını salladı. "Evet, hatta tanrıların çöküşünü ve 19. yüzyıldaki Büyük Kıtık'ı kehanet ettiği bile söylenir."

"Korkutucu."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ah, benimle oyun oynama. Bunların hiçbirine inanmadığını biliyorum."

Keşke kadere ne kadar inandığımı ve bana keskin bir ilgiyle baktığında bir yanımin onun benim için gönderildiğine inandığını bilseydi. Sadece bunun bir kefareti mi yoksa ödül mü olduğundan emin değildim.

"Sen inanıyor musun? Yani inanıyor musun?" diye sordum, daha da yaklaşarak ve ona ne kadar yaklaşırsam yaklaşayım artık hiç gerilmediğini fark ettiğimde çok memnun oldum.

Omuz silkti. "Hayır, mantıklı değil. Bunların hiçbirinin arkasında kanıt yok ama yine de eğlenceli."

"Yani bir şeylerin var olması için mantıklı olması mı gerekiyor?"

"Evet."

"Peki ya aşk? Cazibe? Her zaman mantıklı değildir ve nadiren elverişlidir ama yine de... Aşkı nasıl kanıtlayabilirsiniz?"

"Bu beyninizin kimyasal bir reaksiyonu," diye cevap verdi ama elini kaldırıp kolyeyle oynamaya başladı ve ben de teselli aradığı şeyin artık benim hediyem olmasının ne anlama geldiğini merak ettim. "Dopamin, norepinefrin ve serotonin çekicilik yaratır, oksitosin ve vazopressin ise bağlanmaya aracılık eder. "Aşk hormonu" olarak adlandırılan oksitosin, özellikle romantik aşkın ilk aşamalarında beyinde salgılandığında insanlar arasında güven ve çekim duygularını harekete geçirir."

"Tamam." Eğildim, yüzümü onunkine o kadar yaklaştırdım ki bronz tenindeki küçük, neredeyse görünmez çilleri ve özellikle de dudağının köşesindeki çili fark ettim. "O zaman bunu ne tetikliyor? Söyle bana, küçük kuş? İyi bir kızın beynindeki dopamin, norepinefrin ve serotonin seviyelerinin kötü bir adamın ukala cazibesine tepki vermesine ne sebep olur?"

Göz bebekleri biraz büyüdüğünde gözleri daldı, yanakları hafif pembe bir renk aldı. Gözleri nihayet dudaklarıma yerleştiğinde kendi dudaklarını yaladı.

Pembe dilinin ucunun pelüş dudaklarına değmesi yoğun bir fiziksel tepkiye neden oldu ve ona uzanıp aptal hormonların tüm seviyelerini patlatacak bir öpücük vermekten kendimi alıkoymak için göz temasını keserek bir adım geri atmak zorunda kaldım.

Boğazını temizledi. "Eminim en sevdiğin tanrıça Morrigan'dır."

Konunun değişmesine kaşlarımı çatıyorum ama aynı zamanda bunun onun boyunu aşan şeylerle başa çıkma mekanizması olduğunu da biliyorum. Konuşmayı ustalaştığı ve rahat olduğu bir konuya geri getiriyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Morrigan esas olarak savaş ve kaderle, özellikle de savaşta kıyameti, ölümü veya zaferi önceden haber vermekle ilişkilendirilir. Savaşçıları cesur eylemler yapmaya teşvik eder ve düşmanlarına korku salar. Seni o yüzü taktığında gördüm - acımasız adamın yüzünü. Sen Morrigan'ın vücut bulmuş halisin."

Bunu söylerken sesinde korku, gözlerinde ihtiyat yoktu. "Hiç öyle görmemiştim ama sanırım haklısın. Ama..." Düğmelerimi açtım. Parmaklarımı aşağı doğru takip ederken gözlerindeki meraktan keyif aldım. Gömleğimi yana kaydurdım ve ona göğsümün sağ tarafındaki ay şeklindeki Kelt düğümünün önünde uçan bir karga dövmesini ve "İç karanlık her zaman kazanır" sözünü gösterdim.

Yutkundu, gözlerini dövmemden ayırmadı ve ben de ayağa kalkıp gelip dövme dokunmasını, gelip bana dokunmasını diledim. Elini tenimde hissetmek ve karanlığın onu rahatsız etmediğini söylediğini duymak istedim.

Sonunda başını çevirip kediye okşamak için uzandı ve ben sessizce gömleğimin düğmelerini iliklerken hissettiğim küçük hayal kırıklığına engel olamadım.

"Canavar konusunda ilerleme kaydediyorum. Ona bir adımdan daha yakınlım ve henüz beni parçalamaya çalışmadı."

"Sana alışıyor. İnsanları tanımadığında sadece yabancı ve utangaç oluyor."

"Ah, o zaman ona kur yapmaya başlıyorum."

"Aklınıza koyduğunuzda kur yapamayacağınız bir şey ya da kimse olacağını sanmıyorum."

"Sen bile mi?"

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Konu değışikliğı kadar yumuşak değil, ama buna uyacağım. Kulübe gitmek zorundayım ama buradaki onca insan varken

odanızda kaldınız." "Oh
evet, lütfen!"

Onun coşkusuna kıkırdadım. "Hapsedilmekten bu kadar mutlu olan birini daha önce hiç görmemiştim."

"Çok fazla yeni insanla tanışmaktan ve gürültüden hoşlanmıyorum. Endişelenmenize gerek yok; hiçbir yere gitmiyorum."

Kulaklıkları yerine taktı kitabı açarak beni başından savdı; bu durumdan rahatsız olmadım ya da incinmedim. Birkaç saniye ona baktım, yüzümde bir gülümseme vardı ve bu gülümsemeyi onun için her şeyden daha sevimli buluyordum.

İçimi çektim ve odasından çıkmak için arkamı döndüm. Tam kapıya ulaştığımda "İstiyorum," dedi.

Onu hâlâ kendi dünyasına dalmış bulmayı umarak arkamı döndüm ama kulaklıklarını yine indirmiş bana bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Bana Bay Snuggles'ı getirdiğinizde kimsenin Killian Doyle'u umursamadığını söylemişsiniz, ama ben umursuyorum."

Göğsümde alışılmadık bir sıcaklık hissettim, tekrar tekrar hissetmek istediğim bir şeydi bu. "Biliyorum, tatlım."

"Ve iyi olduğun tek şey suç patronu olmak değil. Bana görüldüğümü hissettirmekte de iyisin. Güçlü ve el üstünde tutulduğumu. Beni kendim gibi hissettirmekte iyisin."

Yere baktım ve gülümsedim. "Bunu yapmak kolay çünkü..." Kafamı kaldırdığımda konuşmayı bıraktım, kulaklıklarını tekrar kulaklarına takmış, kendi dünyasına geri dönmüştü. "Çünkü... çünkü sana karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorum," diye fısıldadım, kendi sözlerime inanmakta güçlük çekiyordum.

Onu kardeşime yem olarak almıştım ve oltaya takılan bendim. Beni kurtaran tek şey, üzerimdeki gerçek gücünden habersiz olmasıydı.



Evden ve içindeki güzel kadınla birlikte gelen karmaşa ve istenmeyen duygulardan kaçtığım için mutluydum.

Yaptığım işte, işimi idare etmede iyiydim - kalpten çok beyin gerektiriyordu ve ben buna sahiptim. Bunu çok kullandım.

Öte yandan kalbim, annemin ölümünden bu yana yaşam destek ünitesine bağlı işe yaramaz bir organ olmaktan öteye gidemedi ve bu berbat koşullarda yeniden hayata dönmesi her şeyi çok daha kötü hale getirdi.

Iris'in annesinin yaşadığı kasabanın yerel gazetesinin linklerini bulmak için e-postalarımı açtığımda gülümsedim. "Çiftin Evinde Yangın Çıktı, Şimdi Hapiste." Jennifer ve Bradley Millerton'ın evinin nasıl yandığını ve itfaiyenin soruşturma sonrasında duvar panellerinden birine gizlenmiş beş kilo eroin ile dört rakip uyuşturucu satıcısının öldürülmesinde kullanılan ruhsatsız bir tabanca bulduğunu anlatan makaleyi hızla okudum.

Kıkırdadım. Bunun için Conor'a gerçekten bir iyilik yapmam gerekirdi çünkü bu tam bir sanat eseri idi. Her şeylerini kaybettiler ve muhtemelen en az on yıl boyunca maksimum güvenli bir hapis hanede kalacaklar.

Kıkırdadım. *Bakalım bundan nasıl zevk alacaksın, sürtük!*

Keşke Iris'e ne yaptığımı söyleyebilseydim. Onun için karma oynadığım için gurur duyuyordum ama minnettar mı olacaktı yoksa korkacak mıydı? İncinir miydi? Bu riski göze alamazdım ama onları bir cehennem çukurunda düşünmek bile yeterince tatmin edici olurdu.

"Seni bu kadar mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Ekranımdan başımı kaldırdığımda Rian'ın ofisimin ortasında, elleri cebinde durduğunu gördüm.

Arkasından açık kapıya baktım.

"Kapıyı iki kez çaldım. Düşüncelerinizde kaybolmuş gibiydiniz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Başka türlü de meşgul olabilirdim. Çırılçıplak olsaydım ne yapardın?"

Gözlerini devirdi. "Anatominin o kısmını artık umursamayacak kadar çok kez gördüm ve dürüst olalım, ikimiz de artık bu tür faaliyetlerde bulunmayacağını biliyoruz."

"Yaşlandığım için mi?"

"Çünkü zihniniz başka bir şeyle meşgul."

İçimi çektim. "Conor yarın burada olacak. Ona kızlardan biriyle bir gece geçirmesini teklif et, ben de parasını ödeyeyim. O bunu hak ediyor."

"Bu partinin-" "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Havaalanından aradılar. Dublin'den gelecek olanla başlamak üzere tüm uçuşlar onaylandı."

"Mükemmel. Aiden evde uyuyabilir... Hayır." Iris'in bundan hoşlanacağını sanmıyordum. "Ona bir otel ayarla."

"Finn de yolda mı?"

Başımı yana doğru eğdim. "Hayır, Finn *başka işlerle* meşgul."

"O... hayatta mı?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve gözlerimi kısıtım. "Bildiğim kadarıyla. Finn'in iyiliği için neden bu kadar endişeleniyorsun? Sen de buradaydın. Onun firarının neden olduğu karmaşayı ilk elden deneyimledin."

"Annene çocuklarını her zaman koruyacağıma söz verdim."

"Öyle mi?" Başımı salladım. "Peki onu kim korudu?"

Yere baktı ama yüzünde acı ve suçluluk duygusunun parladığını görmeden önce değil.

Ah, şehit Rian, hiçbir dahli olmadığı şeyler için hep kendini suçluyor.

İçimi çektim. "Doğum sırasında öldü Rian, bu yüzden isteğinin şu anda karşında duran oğlu için olduğuna eminim."

"Ve siz görmeseniz de ben tam olarak bunu yapıyorum. Geçmişin tekerrür etmesini önlemeye çalışıyorum."

"Arkadan bıçaklayan bir kardeşin mirasını umursamadan çekip gitmesiyle ilgili bir hikâye hatırlamıyorum ama lütfen beni aydınlatın." Başımı salladım. "Biliyor musun, görevin ne demek olduğunu en iyi *senin* anlayacağını düşünmüştüm."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam bana babanızın ölümünden sonra, onun en iyi arkadaşı olmanıza rağmen adım atma konusundaki isteksizliğinizden bahsetti."

"Anlamsız kan dökülmesine karşı isteksizliği ortaya koyduğumuzu sanıyordum," dedi yavaşça, neredeyse dikkatlice, sanki bu konuda açılacak çok şey varmış gibi, ama zamanı değildi, bugünlerde olup biten onca boktan şey varken değil.

"Evet, ama yine de doğru olan, onurun sana emrettiği şeyi yaptığın için öne çıktın."

"Yaptığım şeyin benimle hiçbir ilgisi yok-" İçini çekti. "Kız nasıl?"

Konunun değişmesi beni geri attı. "Iris'in bununla ne ilgisi var emin değilim."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Belki ilk başta hiçbir şey, ama şimdi hikaye farklı." Elini umursamazca salladı. "Bir kadın istemeden de olsa iki erkeğin arasında kaldığında, kader her zaman onun canını yakıyor gibi görünüyor, sadece bu iğrenç oyunu oynayan erkekleri cezalandırmak için."

"Bu bir oyun değil, bir yarışma değil." Benimle rekabet edemeyecek. O beni kendine özgü bir şekilde anlıyor, ben de onu Finn'i tanıdığım şekilde anlıyorum.

asla yapamazdı.

"Neden gitmesine izin vermiyorsun? İsteksiz bir kardeş olmadan da baş etmeniz gereken yeterince şey var."

Cennete doğru baktım, yine bu konuşma olmasın diye. "Buna izin veremem, bu onur meselesi ve sen de bunu biliyorsun. Onun cezasız kalmasına izin vermek benim konumumu etkileyecektir."

"Lütfen, sen de en az baban kadar saygı duyulan ve korkulan birisin. Bunu uydurma."

"Ve bu konuşmayı bitirmeye karar verdim. Sana saygı duyuyorum Rian, burada ailem kadar yakınsın ama başkalarını savunmayı bırakıp beni de savunmaya başlamanı öneririm."

Yorgun bir şekilde başını salladı. "Ben seni savunuyorum. Ama sen bunu göremiyorsun. Seni kurtarmak istediğim bir dersi öğretmesi için kaderin ellerini zorluyorsun."

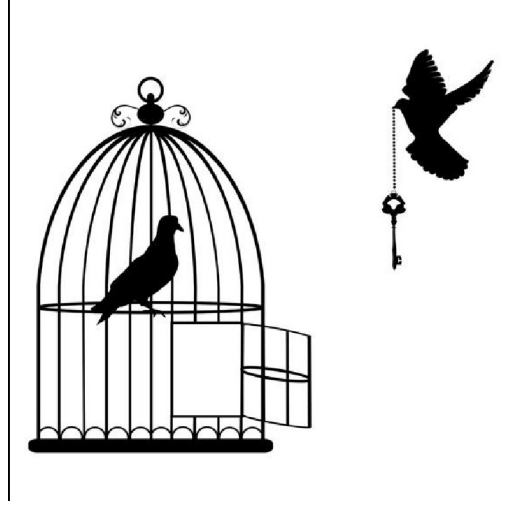
"Kulağa bir tehdit gibi geliyor, Bay Barışsever."

Başını tekrar sallamadan önce birkaç saniye bana baktı. "Gidip her şeyin hazır olduğundan emin olacağım."

O gittikten sonra, kalemimi masaya vurarak kapalı kapıya baktım. Iris denklemin bir parçası değildi ama şimdi olduğunu inkâr edemezdim. Onu ve kardeşimi düşününce kışkırdığımı hissettim. Aynı zamanda olası sonuçlardan da endişe duyuyordum.

Finn için hiçbir sonuç doğurmadan gidebilseydi, gider miydi? Ve daha da önemlisi, gitmesine izin verir miydim?

CHAPTER 10



10

*F*On beş, on altı, on yedi, on sekiz... Vazodaki çiçeklerin çift sayıda olması doğru değildi.

Yanımdaki adama, Aiden'a, bazı ülkelerde çiçek vermenin bile kötü şans getirdiğini söylemek için başımı kaldırdım. Örneğin Rusya'da insanlar cenazelerde sadece çift sayıda çiçek verirlermiş.

Başımı sallayıp tekrar düşündüm, aptalcaydı ve umurunda olmazdı. Hiç kimse umursamadı. En iyi ihtimalle öyleymiş gibi davrandılar.

Bu doğru değil. Killian önemsiyor, diye düşündüm ama bunun doğru mu yoksa sadece hüsnükuruntu mu olduğunu merak ettim.

Killian... İnsanlarla dolu odaya baktım ve ezici gürültü karşısında bir kez daha irkildim.

On dakika önce beni Aiden'in bakımına bırakmış, yakında döneceğine söz vermişti. Büfe masasının yenilenmesiyle dikkatim dağılmadan önce uzun boylu halini bir süre takip etmeyi başarmıştım ve şimdi onu hiçbir yerde bulamıyordum.

"Ne oldu?" Aiden kaşlarını kaldırmış bana bakarak sordu.

Başımı tekrar salladım, sırtımı duvara yasladım, çıplak sırtımdaki yumuşak kadifemsi duvar kağıdının serinliği nedense hoşuma gitti.

"Benimle kalmak zorunda değilsin. Bebek bakıcısı olmanın eğlenceli olmadığını biliyorum ve sana söz veriyorum güvendeyim. Kimse beni görmeyecek."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ben burada iyiyim. Havadan sudan konuşacak biri değilim."

"Hayır, Killian da değil. Bu hoşuma gitti." Tekrar kalabalığa baktım. İnsanların birbirleriyle etkileşimini izlemek beklediğimden çok daha ilginçti.

Aiden kıkırdadı. "Neden bağımlı olduğunu anlayabiliyorum." "Bağımlı mı?"

"Hiçbir şey."

"Beni özledin mi?" Killian'ın kulağıma bu kadar yakın, derin sesi karşısında ürperdim ve tüm mantıklı düşünceler bir anda aklımdan uçup gitti.

Ona bakmak için döndüm, yüzüm onunkine o kadar yakındı ki mavi gözlerindeki altını görebiliyordum ama bir kez daha her zamanki geri adım atma dürtüm devreye girmedi. Bunun yerine bir adım ileri atma içgüdümle savaşmak zorunda kaldım.

Yukarı baktı. "Teşekkürler, Aiden. Bundan sonrasını ben hallederim," dedi, gözleri çoktan yüzüme dönmüştü. "Cevap vermedin, *éan beag*. Beni özledin mi?"

Beni sadece bir teminat olarak gören birine bağlanarak ne kadar zavallı olduğumu görmesini istemediğim için yere baktım.

"Sen yokken kendimi eğlendirdim. Bu insanlar açık kitap." Ne kadar küçük bir kadın olduğundan habersiz, gevezelik eden insanlara baktım. "Anonimliğin, görünmezliğin örtüsü altında her şeyi görebiliyorsun. Tüm bulmacaları, tüm cevapları. Ne aradığınızı bilerseniz, her şey çok kolay."

Arkama geçti, görgü kurallarının önerdiğinden çok daha yakındı, bir elini kalçama, diğerini omzuma koydu.

"Bana ne gördüğünü söyle," diye fısıldadı, sıcak nefesi boynumu okşuyordu ve hipnotize olmuş gibi başımı hafifçe yana eğerek boynuma daha iyi erişmesini sağladım.

Keskin bir nefes aldı ve kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Ben de onu etkiliyor muydum?

Başımı dev karides tabağına dalmış orta yaşlı, kızıl saçlı bir kadına doğru salladım. "Bu kadın bu adamla evli." Yanındaki son derece zayıf, kel adamı işaret ettim. "Ama buna aşık," diye ekledim, başka bir yaşlı kadınla flört eden çok daha genç bir adama doğru bakarak. "Belli ki adamın umurunda bile değil ve sadece sosyal bir tırmanıcı."

"Sosyal tırmanıcı mı? Sean bir fahişe." "Kibar olmaya çalışıyordum."

Arkamdan güldü. "Benimleyken kendini asla sansürleme, Iris. Senin tam halinden, sulandırılmış halinden çok daha fazla keyif alıyorum."

Bunu gerçekten kastettiğinden şüphe duyarak ağzımı yana çevirdim.

"Hepimiz Sean'ın büyük banka hesapları olan yaşlı, hayal kırıklığına uğramış ev kadınlarına karşı bir tutkusu olduğunu biliyoruz. İhtiyatlı oldukları sürece kocaları umursamaz."

"Bundan hoşlanmadım. Ben olsam bunu yapmazdım."

"Hayır, tatlım, yapamazsın. Benim olana dokunmaya cüret eden bir adamı öldürürüm."

Onun mu?

"Başka?" diye sordu, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan.

"Bu adam... Rian?" O gün ofisinde bulunan adamın adının bu olup olmadığını hatırlamaya çalıştım.

"Peki ya o?"

"Rahatsız. Bir şeyler saklıyor. Endişeli."

Omuzumu sıkarak iç çekti. "Rian her zaman endişelidir. Bu onun iş tanımının bir parçası."

"Ve şuradaki adam senden hoşlanmıyor." Gözlüklü, yaşlı bir adamı işaret ettim. "Sana zarar vermek istiyor; ondan kurtul."

"Acımasız, bu yönünü seviyorum," diye beni övdü ve kulağıma kıkırdadı. "Onun ne olduğunu biliyorum ve bir faydası var."

"Dostlarınızı yakın tutun; düşmanlarınızı daha yakın tutun."

"Sun Tzu mu? Etkilendim ama neden etkileneyim ki? Sen olağanüstüsün." Kalçamı bıraktı ve aynı anda hem şefkatli hem de sahiplenici görünen bir hareketle kolunu bana doladı. "Başka ne var?"

Killian bana yakinken o kadar da görünmez olmadığımı fark ederek uzun boylu, gözlerini dikmiş bir sarışının gözleriyle karşılaştım ve irkildim. "Birçok kadın seni istiyor ve ölümümü planlıyor, her ne kadar herhangi bir romantik anlatıda ne kadar alakasız olduğumu gözden kaçırsalar da."

"Sesinde bir kıskançlık mı duyuyorum minik kuş?" diye sordu, belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı ve yumuşak gömleği çıplak sırtıma degecek şekilde bir adım öne çıktı. Bir kez daha bedenim onun dokunuşuna diğerlerinden farklı tepki verdi; ondan kaçmak yerine arkama yaslandım, sıcaklığıyla sadece ağırlıklı battaniyemin rahatlattığı bir şekilde rahatladığımı hissettim.

"Evet."

"Peki neden?" diye sordu, sıcak nefesi yüzümün yan tarafını okşarken sesinde bir gülümseme vardı, dudakları yanağımın tepesine zar zor değiyordu.

"Çünkü diğerleri bana bir yük, sinir bozucu bir tuhafılık ya da en iyi ihtimalle küçük bir sıkıntı olarak bakarken, sen bana önemli, ilginç... önemliymişim gibi bakıyorsun."

Gerildi, kolu neredeyse nefesimi kesecek kadar belime dolandı.

"Killian?" Öfkeyle denedim.

"Şimdi gidiyoruz," dedi ve orada olduğunu bile fark etmediğim boş bir odaya geri dönene kadar beni kararsızca geri çekti.

Beni bıraktı ve kapıya baktı, sonra elimi tutup loş odada aceleyle ilerledi, beni de kendisiyle birlikte çekti.

"Bana zarar mı vereceksin?" Onu takip etmekte zorlandığım için homurdandım.

"Lütfen, sana zarar vermek isteseydim çoktan verirdim." O kadar ani durdu ki sırtına çarptım.

Başparmağını duvara bastırdı ve bir klik sesi duydum. Bir kapıyı itti ve parlak yapay ışığa göz kırptım. Metal merdivenlerden aşağı indik ve metal bir kapının önünde durdu.

"Killian?" Tekrar denedim, elim onun elinin içinde terliyordu.

"Bir saniye." , başparmağını bir panele bastırdı ve yuvarlak kırmızı bir ışığa baktı.

Kapı tıkladı ve Killian içeri girip beni de yanına almadan önce kapıyı açtı.

Kapı arkamızdan otomatik olarak kapandı ve görüşümü odanın aydınlığına göre ayarlayarak birkaç kez göz kırptım.

Gözlerim cam kasayla birleştğinde, sınırdaki klostrofobimle bir bodrum katındaki beton bir odada kilitli kalmayı ya da birlikte kilitli kaldığım adamın rahatsızlığını bir anda unuttum.

Gözlerimi inanılmaz derecede değerli kitaptan ayırmadan birkaç adım ilerledim.

Eğilerek kahverengi ve siyah deri kapağı, altın yaprakları ve *Biblia Sacra Latina* başlığını inceledim.

"Bu gerçekten-" Cümlemi tamamlayamayacak kadar sersemlemiş bir halde konuşmayı kestim. "Gutenberg İncili mi? Evet, orijinal."

Şimdi hazinesinin ortasındaki devasa koyu renkli ahşap yaslanmışken ona doğru döndüm.

Bu kadar nadir bulunan şeyin varlığında nasıl bu kadar rahat olabilirdi? "Tamamlandı mı?"

Başını salladı.

"Ah!" Elimle ağzımı kapattım ve gülümsemesi genişledi. "Kızarmışsın, küçük kuş. Bunu sadece benim dokunuşumun yapabileceğini sanıyordum. Sen.

"Sadece seninkinde var," diye itiraf ettikten sonra tekrar kitaba döndüm. "Gutenberg İncil'inin 180 kadar orijinal basılı kopyasından sadece kırk dokuzunun hala mevcut olduğunu biliyor muydunuz? Ve bunların sadece yarısının eksiksiz olduğunu?"

"Dokunmak ister misin?"

Başımı ona doğru çevirdim, benimle alay ettiğinden emindim. "Hayır!" Ellerimi kalbimin üzerine koydum. "Asla yapamam." Çantayı işaret ettim. "Bu şey çok değerli olmalı..."

"Otuz beş milyon," diye yanıtladı ben daha hesabımı bitirmeden.

Başımı salladım. Evet, resmi olarak 1978'de 2,2 milyona yapılan son satışa göre kontrol edildi.

"Otuz beş milyon," diye fısıldadım, tekrar çantaya doğru dönerek. "Kendimi Alaaddin'in mağarasında gibi hissediyorum. İnsanları buraya getirdiğinizde çıldırıyor olmalılar," diye devam ettim, gözlerimin imzalı bir beyzbol topuna ve sopaya gitmesine izin vererek. "İnsanların bu odada nasıl hissettiklerini ancak hayal edebilirim."

"Buraya hiç kimseyi getirmedim. Kimse buranın varlığından bile haberdar değil. Bu benim sırrım," dedi papyonunu çözerken.

"Eğer bu bir sır, neden bana söyledin?"

"Çünkü sen herhangi biri değilsin Iris," diyerek etrafını işaret etti. "Tuhaf değilsin, eşsizsin. Dünyanın sana bakışı kusurlu, sen öyle değilsin. Eşsiz şeyleri severim ve koleksiyonumda da gördüğün gibi bu benim takıntım ve sen, Iris, sahip olduğum en eşsiz şeysin."

İltifata rağmen kaşlarımı çattım. "Ben bir insanım, bir nesne değil; bir insana sahip olamazsın."

Omuz silkti. "Deneyebilirsin." Gülümseyerek yerinden kalktı ve bana doğru yürüdü. "Kardeşim senin değerini, kıymetini anlamıyor ama ben anlıyorum. Seni tanıdığım andan beri biliyorum ve burada benimle kalmanı istiyorum ve sanırım sen de benimle kalmak istiyorsun."

"Artık ne istediğimi bilmiyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor." Başımı salladım. "Kafamı karıştırıyorsun."

Şimdi tam önümde duruyordu ama başımı kaldırıp bakmayı reddettim ve gözlerimi onun bembeyaz smokin gömleğinden ayırmadım.

Elini yukarı kaldırdı ve arkasını elmacık kemiğime sürttü. "Ne istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Anlat bana, Iris." Sesi çok nazikti, kafede ya da kulüpte gördüğüm adamla bağdaştırmak çok zordu ama yine de benim için neredeyse her zaman kullandığı sestti.

" şeyler istiyorum, daha önce hiç istemediğim şeyler ve korkuyorum, beğenmemekten korkuyorum ve daha da kötüsü, ya beğenirsem?" Başımı salladım, yenilgi gözyaşlarımla görüşüm biraz bulanıklaştı. "Ya sorarsam ve sonra durmak istersem?" Onu itmek için elimi kaldırdım. Yakınlığı, sıcaklığı ve rahatlatıcı kokusu kalan azıcık mantığımı da bulandırıyordu.

Bileğimi tuttu, uçuşan elimi durdurdu ve avucumu öptü. "Ne istiyorsun?"

"Sana dokunmak için," diye itiraf ettim

nefes nefese. "Nereye?"

Başımı kaldırdım ve bir an için gözleriyle buluştum. "Her

yere." "Dokun tatlım, istediğin her yere."

Yüzümün hissettim. "Ve bana dokunmanı istiyorum."

"Nereye?"

Aşağıya baktım. "E-her yerde."

Keskin bir nefes aldı ve elini boynuma götürüp orada dinlendirdi. "Bunun nesi yanlış?"

Başımı salladım. "beğenmezsem?"

"O zaman duralım. Zararı yok." Başparmağını boynumda ileri geri ovuşturdu ve hızlı nabzımı hissedebildiğini biliyordum.

"Kızmayacak mısın? İnsanlar genelde kızar."

"Ben insan değilim. Ben Killian'ım ve sana asla kızgın olamam." "Gerçekten mi?"

Gülümsedi ve yavaşça eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sonra geri çekildi. "Söz veriyorum."

Elimi yukarı kaldırdım, dudaklarımın
karıncalandığını hissettim. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım.

"Seni tekrar öpebilir
miyim?" Tekrar başımı
salladım.

Yüzümü ellerinin arasına alarak gülümsedi. Tekrar eğildi, ama bu sefer yumuşak bir fırça değildi, bu sefer beni ele geçirdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve onları hareket ettirmeye başladı. Güzel bir histi ve alt dudağımı dişlerinin arasına aldığı anda nefesim kesildi ve dilini ağzımın içine soktu.

İrkildim ama Killian pes etmedi ve diliyle dilimi okşamaya devam etti. Şaşkınlığı ve hissi üzerimden attıktan sonra kollarımı boynuna doladım ve dil hareketini taklit ettim.

İnlemesi ve ellerinin yüzümü sıkıca sarması beni cesaretlendirdi ve kendimi hem fiziksel hem de duygusal tüm yeni hislerin içinde kaybolmaya bıraktım. Tadına odaklandım; o gece mutfakta denediğim İrlanda viskisinden geldiğini bildiğim meşe ve karamel karışımı hafif alkol tadı.

Öpüşmeyi çok erken kesti ve boynuna sarılışımı sıkılaştırarak inlediğimi duydum.

"Viskinin tadını bu şekilde daha çok seviyorum."

Kıkırdadı ve alnını benimkine yasladı. "Böyle düşünmene sevindim.
Bu şekilde daha çok şey denemenizi sağlayacağım."

"Ne gibi?" Hala nefesimi tutarak sordum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse acı veriyordu.

Gülümsedi. "Ne istersen." Başını geriye çekmeden önce burnunu benimkine sürttü. "Artık itiraf edebilirsin. Bu öpücük her şeyi yok etti."

diğerleri."

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Yarım bir gülümsemeyle bir kaşını kaldırdı. "Emin olmak için ikinci bir tane isteme şeklin bu mu?"

"İkinci bir tane muhtemelen çok keyifli olur."

"Seni temin ederim küçük kuş, öyle olacak." Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti ve penisinin karnıma değen sertliğini kaçırmadım.

"Ama bu yine de bilmediğim gerçeğini değiştirmiyor."

Kaşlarını çattı, birkaç kez gözlerini kırıştırarak yüzümü detaylandırdı. "Ne demek istiyorsun? İs-Iris, bu senin ilk öpücüğün müydü?"

Utanç gözyaşlarım gözlerimi doldururken yere baktım ve başımı salladım. "Gördün mü, sana söyledim, benim tuhaf olduğumu düşünüyorsun." Tutuşundan kurtulmak için göğsünü ittim ama o daha da sıktı.

"Hayır, istemiyorum. Iris, yemin ederim. Sadece sen ve Finn..." "Finn ve ben ne?" Sesim çatallaştı ve bundan nefret ettim.

"Davranışlarına bakarak senin biriyle çıktığını düşünmüştüm. Seni onun sanmıştım."

Başımı tekrar salladım. "Biz arkadaşız. Bunu sana söylemiştim." "Söyledin," diye onayladı sırtımı ovuşturarak.

"Ben kimsenin değilim." *Kimse garip kızı istemiyor.*

Diğer kolunu bana doladı, sarılmasını bir kucaklaşmaya dönüştürdü ve başımın üstünü öptü. "Yanılıyorsun. En ele avuca sığmaz ve kararmış kalbi yakaladın."

Kafamı kaldırıp baktım, gönderme kafamı karıştırmıştı. Yine Finn'den mi bahsediyordu?

"Bu mu-" Sözümlü bitiremedim. Dudakları bir kez daha dudaklarımdaydı ve onu tekrar tatmak için ağzımı açmakta tereddüt etmedim.

Öpücüğü ayaklarımın tabanından başımın tepesine kadar tüm bedenimi ısıttı. Birinin kollarında böyle kaybolmak neredeyse gerçeküstü bir şeydi. İnsanların öpüşmeyi nasıl bırakabildiklerini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ellerimin, beklediğimden çok daha kalın olan kısa sarı saçlarının arasında dolaşmasına izin verdim. Düşük bir hırıltı çıkardı, tırnaklarımı başından omurgasının dibine kadar takip ettiğimde öpücüğü daha da aç hale geldi.

Öpüşmeyi tekrar kesti ve birkaç adım geri çekildi, göğsü hızlı nefes alış verişle kabarmıştı.

"Bana dokunmak mı istedin, küçük kuş?" yamuk gözlüklerimi düzeltti. "Utanma, ben seninim."

Birkaç kez göz kırptım, paylaştığımız an yüzünden kızarmış yüzüne, büyümüş göz bebekleri yüzünden neredeyse siyah görünen mavi gözlerine baktım.

Ben seninim... Bunu sadece şimdilik söylediğini bilsem de kulağa hoş geliyordu. Yine de güzel hissettirdi.

Yavaşça uzandım, ne yaptığımdan ve OSB'min hangi aşamada gelip işleri berbat edeceğinden, hangi aşamada çıldırıp her şeyi durduracağımdan ve bu süreçte ikimizi de hayal kırıklığına uğratacağımdan emin değildim. Kızmayacağını söyledi ve bunu kastettiğinden emindim ama gerçeği biliyordum. Bunu daha önce de yaşamıştım. İnsanlar ne kadar uyarı alırlarsa alsınlar her zaman sinirlenir ya da hayal kırıklığına uğrarlardı.

Gömleğinin düğmelerine uzandım, ellerimdeki gergin titremeler bunu yapmayı çok daha zorlaştırıyordu ama ben onları teker teker açana kadar sabırla bekledi.

İşim bittiğinde göğsüne, yağsız kaslarına, karın kaslarına baktım, sonra göğsünün üst kısmında ve bana gösterdiği Morrigan dövmesinde durdum.

Elimi yukarı kaldırarak parmak uçlarımla desenin izini sürdüm. Nefes alış verışı bir kez daha düzensizleşirken, dokunuşumla teni anında tüylerim diken diken oldu.

Parmaklarımı aşağıya, göğüs ucunu okşayarak ve karnının düşündüğüm kadar sert olan düz düzlemlerinden aşağıya, kemer tokasına dayamak için takip ettiğimde tısladı.

Gözlerimi göğsünden ayırmadan ve sahip olduğu diğer dövmelere bakarak, "Çok sıkı ve sertleşmişsin," diye yorum yaptım.

Sıkı bir kahkaha attı. "Her yerim acı verecek kadar sert."

Elimi hızlıca kaldırdım, göğsüme yasladım ve diğer elimi bileğime sardım.

"yakıyorum. Özür dilerim, hoşuna sanmıştım."

Elimi tuttu ve göğsünün ortasına getirip elini benimkinin üzerine koymadan önce avucumu öptü.

Avucumun altındaki düzenli kalp atışları hoşuma gidiyordu, beni topraklıyor ve gerginliğimin bir kısmını alıyordu.

"Biliyorsun-" Boğazını temizledi. Gergin olduğunda yaptığı bir şey olduğunu şimdi anlıyordum.

Başımı yana eğip yüzüne baktım. "Sen de gergin misin?"

Nefes nefese bir homurtu çıkardı. "Evet, sanırım öyleyim. Daha önce hiç bu kadar az tecrübeli biriyle birlikte olmamıştım ve benim için önemlisin. İkimiz için de hayatımızın deneyimi olma potansiyeline sahip bir şeyi mahvetmek istemiyorum. Her şeyden hoşlanmanı istiyorum. Bana dokunmaktan zevk almanı istiyorum, böylece bunu tekrar tekrar yapmak isteyeceksin." Hâlâ göğsünün ortasında duran elimi sıktı ve kalp atışlarının avucumun altında daha hızlı ve düzensiz atmaya başladığını hissettim. "Dokunuşlarımdan, öpücüklerimden zevk almanı istiyorum, böylece

Bu gece bittikten sonra bile sana dokunmak ve tadına bakmak istiyorum. Sana neşe ve zevk dolu anılar yaşatmak istiyorum, böylece yarın ya da öbür gün ne olursa olsun bu anı her zaman sevgiyle hatırlayacaksın."

"Yapacağım," diye yanıtladım çabucak. Bu çok açıktı. "Peki nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bu seninle bir an."

Gözleri şefkate dönüşürken yüzü yumuşadı. "Neden bana bunu yapmaya devam ediyorsun, Iris? Beni bütün olarak kafeslemeyi nasıl başardın?"

"Seni nereye kafesleyeyim? Bizi buraya sen getirdin."

Gülümsedi ve eğilerek bana yumuşak, iffetli bir öpücük verdi. "Bu konuda endişelenme. I-" Boştaki elini kaldırıp yanağımı kavradı ve başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Hadi yukarı çıkalım."

"Sen-" Durdum. "Gördün mü, tuhaf olduğumu düşüneceğini biliyordum."

"Ne? Hayır! , Iris." Elini yüzünde gezdirdi. "Olmamaya çalışıyorum senden faydalanmak için. Ama ben seni istiyorum. Tanrım, istiyorum. Ben-" Göğsü doğru baktı ve göğsünde duran elimi tutarak pantolonundaki kalın sertliğin üzerine koydu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Elini çekti, ama ben benimkini yerinde tuttum, hâlâ onu kavırıyordum. Kaşları havaya kalktı ve hâlâ sıkıca yerinde duran elime baktı.

Kendimi yukarı bakmaya ve gözleriyle buluşmaya zorladım, sert boyunu bıraktım ve parmağımı pantolonunun beline soktum. "Deneyimsiz olabilirim ve herkes gibi olmayabilirim ama yine de bir kadıyım, Killian Doyle," dedim hissettiğimden çok daha emin bir şekilde. "Uyarılmanın ne olduğunu biliyorum ve çok yakın zamana kadar bunu deneyimlememiş olsam da, bir erkeğin vücuduna ne yaptığını biliyorum. Durmak istersem sana söylerim."

Ellerini omuzlarıma koyarken gözlerini yüzümden ayırmadı ve bana yandan bir gülümseme verirken elbisemin iki düğmesini açtı

kayış, ağır malzemenin yere bir ipek havuzu halinde düşmesine neden oldu.

Gözleri beyaz ve mavi sütyenimden yüksek belli, beyaz yıldızlı mor iç çamaşıırına kayarak donmuş gibi görünen Killian'a bakmadan önce, kırışıp kırışmayacağını merak ederek aşağıya baktım.

"Büyükanne külotlarını tahrik edici bulacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama yine de..."

Bana doğru uzandı ama ben elbisemden bir adım geri attım. Tekrar iç çamaşıırlarıma baktım. "Ne demek istiyorsun? Bunlar yaşlı insanlar için değil, çok rahatlar ve sanki hiçbir şey giymiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Rahatlığın nesi yanlış?"

Bana tekrar uzandı, daha önce yaptığı gibi dikkatli ya da çekingen bir şekilde değil, beni kendine doğru çekti ve çıplak teninin benimkine değmesi hoşuma gitti.

"Hiçbir sorunu yok. Bayıldım buna. Bir daha asla başka tür bir külot görmek istemiyorum."

"Şimdi de benimle alay ediyorsun!"

Güldü ve kığım masasına dayanana kadar bizi döndürdü. Beni tekrar derinden öptü.

"Hayır, asla. Ciddiyim," dedi öpüşmeyi kestikten sonra, ellerinin sırtımdan aşağı kayarak arka tarafımı tutmasına izin verdi, sıktı ve bu da hoşuma gitti.

Kalçalarını bana doğru iterek beni masasına oturttu. Göğüs uçlarıma ulaşana kadar dudaklarını boynumda gezdirdi. Masasına uzanana kadar bastırdı ve sütyenimin önünü açtı, her bir fincan yana düşerek göğüslerimi açgözlü gözlerine maruz bıraktı.

"Rahatsız hissedersen bana söyleyeceksin, değil mi?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve meme uçlarım bakışlarının sıcaklığına karşı sertleşirken başımı salladım. Kendimi mahcup hissedecek vaktim yoktu.

Ağzını meme ucuma kilitlediğinde, tüm vücuduma elektrik ve bacaklarımın arasına nem gönderdi.

Yumuşak, yuvarlak karnımı yalamadan önce diğer meme ucumla da aynısını yaptı ve parmaklarını iç çamaşırımın kemerine geçirdiğinde durdu.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum.

"Sana biz İrlandalı erkeklerin kadınlarımızı nasıl öptüğümüzü gösteriyorum." İç çamaşırımı indirdi ve ben de tam ona bununla ne demek istediğini soracaktım ki sıcak dilini en mahrem yerimde hissettim.

"Ne-"

Dilini ateşim boyunca yavaşça yaladığında her şeyi, düşünme yeteneğimi bile unuttum.

Sırtımı dikleştirdim, gözlerimi kapattım ve keyifli bir his çukuruna düştüm. Bunu tekrar tekrar yaptı, her geçişte daha fazla baskı uyguladı, yol boyunca dudaklarımı ayırdı.

Ona uzanırken bacaklarım titriyordu, onu uzaklaştırmak ya da kendime çekmek için, emin değildim; acı veren zevk beni kör etmişti. Sadece utanmaz miyavlamalar ve daha önce hiç yaşamadığım bir serbest bırakma için tutarsız yalvarışlar çıkarabildim.

Adını tekrar tekrar söyledim, bacaklarımı yüzünün yanlarına doğru sıkarken sesim çatlıyordu, karnımın alt kısmındaki baskının acı verici hale geldiğini hissediyordum.

Son vuruşta dilini klitorisimin etrafında döndürdü ve onu emdi ve birikime rağmen orgazmın yoğunluğu beni vurduğunda beni şaşırttı.

Adını haykırdım, sırtımı o kadar çok kamburlaştırdım ki masanın pürüzsüz yüzeyiyle bağlantım koptu.

Ağır bir şekilde masanın üzerine düştüm, nefesim düzensizdi, ciğerlerim yanıyordu ve boğazım onun bakımlarının benden çıkardığı tüm ilkel seslerden dolayı boğuktu.

Gözlerimi açtım ama tüm vücudum titrerken ve karıncalanırken görüşüm bulanıktı, ben zevk dalgasını aşağı çekerken o beni tembelce yalamaya devam etti.

"Artık yok," diye sızlandım, başını serbest bırakmak için bacaklarımı açtım.

"Tadın bağımlılık yapıyor, küçük kuş." Tekrar yaladı. "Durmakta zorlandığım için beni suçlayamazsın."

"Yapamam, artık yapamam."

Kıkırdadı ama sonunda ayağa kalktı ve masanın üzerine eğilip kollarını bana dolayarak beni yukarı çekerken rahat bir nefes aldım.

Kendimi sabit tutmak için kendi kollarımı ona doladığımda beni kollarında tuttu ve kulağımı göğsüne dayadım, kalp atışlarının neredeyse benimki kadar hızlı olduğunu fark ettiğimde bir şekilde rahatladım.

"Eğlendin mi küçük kuş?" Ona daha sıkı sarıldım.

Kısık bir kıkırdama çıkardı ve göğsünden gelen guruldama hissi hoşuma gitti.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Böyle hissedebileceğinizi hiç düşünmemiştim. Yere çakılmışken serbest düşüş gibiydi. Artık bacaklarımı hissedemiyorum çünkü çok zevkliydi. Bu normal mi?"

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Normal mi? Hayır, ama öyle olmalı, en azından adam ne yaptığını biliyorsa."

"Sen-" Sertliğinin karnıma baskı yaptığını hissettim.

"Ne yaptım?"

"Hala oldukça...uh, tahrik olmuş
durumdasın." "Evet, tahrik oldum."

"Beni istiyor musun-" *Neye, Iris? Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok mu senin?!* Elimi cesurca geri getirdim ve büyük şişkinliğinin üzerine bastırdım.
"Seni memnun etmek için ne yapmam gerektiğini de söyle."

Elimi tuttu ve dudaklarına götürerek avuç içimi öptü. "Beni şimdiden çok memnun ettin. Tadın, iniltilerin, zevkin. Güven bana, Iris. Beni memnun etmek için fazlasıyla yeterliydi. Eğer bana kalsaydı, merhamet dileyene kadar bütün gece boyunca sana ziyafet çekerdim."

Bacaklarımın arasında daha fazla nem oluşurken küçük bir inilti çıkardım.

"Lütfen," diye , yenik düşen tek kişi olmak istemiyordum
bu gece arzu.

Bana baktı, çelişkiler içindeydi ama sonunda iç geçirdi ve fermuarını indirip sert boyunu çıkarırken kalbim göğsümde zıpladı.

Kızardım ve başka tarafa baktım.

"Hayır tatlım, bakmalısın," dedi sesi kısık bir şekilde.

Elimi tutup etrafına sararken penisine baktım.

o.

Elini benimkinin etrafında tutarak kendini okşamaya başladı.

Tabana her ulaştığında biraz daha fazla baskı uyguluyordu ve onun zevk inlemeleri ve uzunluğunun yumuşaklığı beni büyülerken tek yapabildiğim, uzantısının uzunluğu konusunda ne kadar isabetli davrandığını düşünmekti.

Aniden vuruşları daha hızlı, daha sarsıntılı ve düzensiz hale geldi ve adımı söylerken başını geriye attı ve sıcak menisi karnıma, kalçalarım ve göğüslerime indi.

Elimi bıraktı ve bana baktı, bakışları odaklanmamıştı, nefes alış verışı bana orgazm yaşattığı zamanki gibi düzensizdi.

Merakla uzanıp karnımdaki meniye dokunurken gülümsemekten kendimi alamadım. İşaret parmağıma baktım ve emmeden önce hiç düşünmeden dudaklarıma götürdüm.

"Tuzlu."

Başını sallayarak inledi. "Beni öldüreceksin kadın," diye ekledi pantolonunu tekrar giyerken.

Cebindeki mendille vücudumdaki orgazm izlerini sildikten sonra ayağa kalkmama yardım etti ve önümde yere diz çökerek elini baldırımdan ayağıma doğru götürdü ve iç çamaşırımın içine sokmak için kaldırdı. Aynı şeyi diğer bacağım için de yaptı ve sütyenimi bağlayıp elbisemi almadan önce onu da yukarı çekti, beni tekrar giydirdi ve yol boyunca bana küçük öpücükler ve yumuşak okşamalar verdi.

"İnsan sana nasıl bağımlı olmaz?" Kayışlarımı tekrar yerine ilikledikten sonra usulca sordum.

Soruyu yanıtlamadan elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce enseme öptü.

Yukarı çıktık, ama beni balo salonuna geri götürmek yerine, beni salona götüren başka bir yan kapıyı açtı.

Elimin tersini öptü. "Yukarı çık ve kapıyı kilitle; kimsenin girmesine izin verme."

"Sen bile mi?" Parlak ışık altında her şeyi gördüğüm için öfkeyle kızararak sordum.

"Özellikle de ben. Çünkü bunu yaparsan olacaklara ikimizin de hazır olduğunu sanmıyorum."

Başımı salladım ve hızlıca dönüp üst kata koşarken neredeyse ayağım takılıyordu, koridorda gözden kaybolana kadar gözlerini üzerimde hissettim.

Kendimi Killian Doyle'a vermiştim ve Tanrı beni korusun, tek bir şey istiyordum, bunu tekrar yapmak.

BÖLÜM II



KI III an

*M*ine. Iris'in görüntüsü aklıma her geldiğinde aklıma gelen tek düşünce buydu. Kendimi onun içine batmaktan alıkoymak

Onu tattıktan sonraki gece, masamda yatarken, ona sadece dilimle verdiğim orgazmdan sonra tamamen kızarmış ve hoş karşılanmıştı, şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biriydi.

Kendimi yeniden kabadayı bir genç gibi hissediyordum ve gözlerimi her kapattığımda, evin içinde onu her gördüğümde, kendimi ona sürttüğümü ve teninin her yerine boşaldığımı, onu benim olarak işaretlediğimi tekrar görebiliyordum.

Onun döllerimle kaplı zarif vücudunu gördüğümde verdiğim tepki ilkel ve yoğundu, her zaman hissetmek için fazla pragmatik olduğumu düşünmüştüm ama o gün bu yanımla uyanmıştı ve onu tekrar uyutamayacağımı hissediyordum.

Bitmiş bir anlaşmaydı. Finn'in ya da başkasının olmadığını söyledikten sonra geri dönüş yoktu.

Onu bana satan bekareti değildi; saflık talep eden ya da ilk olmak zorunda olduklarına inanan geri kafalı patronlardan biri değildim - bu kesinlikle saçmaydı.

Iris'im onun bakire olduğunu bilmeden önce masumiyet ve saflığın vücut bulmuş haliydi. Hayır, sadece onu benim yaparak, ona göz dikmek ve kardeşime ait olanı çalmak gibi büyük bir günah işlemediğim için mutluydum.

Benim için bile biraz fazla Habil ve Kabil'di ve ne olursa olsun bunu yapacağımı biliyordum.

Bir kadını uzun süreli isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ve bir gün yuva kurmak zorunda kalırsam kimi seçeceğimi hayal ettiğimde, Iris'e hiç benzemeyen birini seçmiştim ve şimdi bunun nedenini anlıyordum.

Iris tehlikeliydi çünkü tüm duvarlarımı ve tüm savunmalarımı denemeden aşabilecek güce sahipti. Bana kendimi o kadar güçlü hissettirecekti ki zayıflığım haline gelecekti ve şu anda da öyle olmaya başlamıştı.

İçimi çektim, koltuğumda geriye yaslandım. O gece her şeyi değiştirmişti çünkü daha önce onun gitmesine izin verebileceğimi düşünürken, artık verebileceğimi sanmıyordum.

Bu yeni duygular ve deneyimler onun için dik bir öğrenme eğrisiydi ve benim için de öyleydi.

Biz ayrıldıktan ve o odasına geri döndükten sonra, gecenin geri kalanını oradaki insanları sadece yarı dinleyerek geçirdim, aklım şu anda vahşi koruyucusuyla yatak odasına güvenli bir şekilde kilitlenmiş olan kıvrımlı tanrıçayla meşguldü.

Ertesi sabah ben de yeni bir şeye uyandım, daha önce hiç yaşamadığım bir endişe ve heyecanla. Bir gece önce aramızda geçenleri gerçekten sindirecek zamanı olduğu için şimdi nasıl hissedeceğini merak ediyordum.

İlk başta düşündüğümde çok daha ileri gitmiştik, özellikle de onun deneyimsizliğinin boyutunu öğrendikten sonra.

Bütün gün benden uzak durarak harika bir iş çıkarmıştı ve ben de kalan patronlardan bazılarıyla meşgul olduğum için onu gerçekten arayamamıştım.

Günü evde geçirmeye ve bir yetişkinin yapması gereken şeyi yapmaya karar vermiştim... onunla konuşacaktım.

Ve bu sabah ben hâlâ buradayken mutfakta belirdi, belli ki o saatte beni hâlâ evde bulduğuna şaşırmişti, bu da kaçınma konusundaki şüphelerimi doğruluyordu.

Yüzü kızarmış, parmak uçlarını birbirine vuruyor ve ayaklarına bakıyordu. Rahatsızlığının ve kaçınmasının pişmanlıklardan değil, tüm yeni keşifler ve potansiyel yeni ilişki durumumuzla ilgili kendi kafa karışıklığından kaynaklandığını ummuştum.

"Seni özledim," diye itiraf ettim.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, yüzü öylesine mutlu bir ışıltıya bürünmüştü ki gerçeği anladım - tereddütleri olanın ben olduğumu düşünmüştü.

Aptal kadın, keşke onun için ne kadar deli olduğumu bilseydi.

Sonra başının arkasından tuttum ve onu kendime çektim. Son iki gündür biriktirdiğim tüm ihtiyaçla onu öpüyor, Teresa'nın ya da adamlarımdan herhangi birinin bizi görebileceğini tamamen umursamıyor ve onun da beni aynı şevkle öpüyor olmasına hayret ediyordum.

Eğer istediğim gibi olsaydı, Iris hayatımın kalıcı bir parçası olacaktı ve insanlar bunu öğrenecekti.

Onu kızarmış ve sersemlemiş bir halde bırakıp yüzümde memnun bir sırıtışla gözleri fal taşı gibi açılmış Teresa'nın yanından geçtim.

Evet, Teresa, herkese söyleyebilirsin. Iris Marzioli benim kızım, henüz farkında olsa da da.

İçimi çektim ve gardiyan Aiden ve Rian'ı anons ettiğinde kendime geldim. Evde kalmaya karar vermiş olabilirdim ama bu işlerin durduğu anlamına gelmiyordu.

Iris'i aklımdan çıkarmaya zorlayarak, iki adam ofisime girdiğinde iş için hazırdım.

Masamın karşısına otururken Aiden'a, "Hâlâ burada olduğunu görmek güzel," dedim.

İç çekti. "Babam kalmamı ve başka bir şeye ihtiyacın olup olmadığına bakmamı söyledi."

Geniş bir gülümsemeyle başımı salladım. "Baban her zaman nasıl iyilik toplayacağını bilir."

"Öyle ve sanırım her şeye rağmen bana ihtiyacın olacak." Bir kaşımı kaldırdım. "Oh, öyle mi?"

Aiden Rian'a baktı. "Ona sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeyim?" Ben sessizce dönüp ona bakarken Rian dudaklarını büzdü.

"Avrupalı hissedarlarımızdan bazı haberler aldık. Görünüşe göre Finn ayın 12'sinde Le Havre'da bir gemiye binmiş. Varış yeri Boston."

Başımı salladım, bir parçam Finn'in vahşi doğada kaybolup gitmesini umuyordu ve onu bulmak için bu kadar uğraşmazdım, en azından henüz, Iris parmağına yüzüğümü takmadan ve kabul ederse karnında bir bebek olmadan önce. Ama görünen o ki küçük kardeşim bir çift büyüdü ve ortalığı kasıp kavurmak ve hayal kırıklığının altında ne varsa onun olduğunu iddia etmek için buraya geri dönmeye karar verdi.

Dizüstü bilgisayarımdaki tarihe baktım. "Bu beş gün önceydi. Bize bilgi vermek neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ayn 14'ünde benimle temasa geçtiler, ancak siz bu maskaralığın organizasyonu ve... *diğer konularla* meşguldünüz."

Diğer konular, yani Iris.

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Peki sen ne yaptın?"

"Bana kaçtığını hiç söylememiştin, bu yüzden bunun doğru olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Tuş. İçimi çektim. "Bunun doğru olduğunu teyit ettin mi?"

Rian başını salladı, telefonunu çevirip bana doğru uzattı.

Fotoğraf biraz bulanıktı ama Finn'in rampadan tekneye çıktığını fark etmek kolaydı.

"Ne zaman ve nereye yanaşıyor?"

"20^{sinde}. Yanaşma izinlerine göre, Fargo Street Terminali'nde saat bir ile iki arasında planlanmışlardır."

"Neden Fargo Caddesi?" Telefonu ona doğru geri ittim. "Bu hiç mantıklı değil. Conley'e yanaşmalı. Bana belgeleri göster."

Rian telefonu kaparken kaşlarını çattı, muhtemelen sorgulanmaktan ve hatta başka birinin önünde sorgulanmaktan rahatsız olmuştu.

"Kusura bakma Killian ama sen bebekken bile liman yetkilileriyle muhatap oluyordum, bu yüzden bana belge okumayı öğretemezsin." Aiden gözlerini devirirken o telefonunda geziniyordu.

"Al, sana e-postayı gönderdim."

İçimi çektim ve ekranıma döndüm, ana ofisteki bağlantımızdan gelen e-postayı açtım ve ekinde açıkça Fargo Sokağı yazan izin belgesini gördüm.

"Eee?" Rian bir dakika sonra konuştu.

"Alışılmadık bir durum," diye cevap verdim özür dilercesine. Eğer daha fazlasını bekliorsa, büyük bir hayal kırıklığına .

"Alışılmadık ama imkansız değil."

"Zaten orası daha iyi," diye önerdi Aiden. "Çok daha sessiz, bu yüzden bir takım adamla içeri girebiliriz ve kimsenin dikkatini çekmez."

Başımı salladım. "Sanırım bu bir avantaj. Fargo Caddesi'ndeki rıhtımlar günün o saatinde ölüdür."

"I-" Rian durdu ve bana dönmeden önce Aiden'a baktı. "Birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Aiden'a doğru döndüm ve başımı kapıya doğru salladım. "Bize birkaç dakika ver lütfen. İsterseniz gidip mutfaktan kendinize yiyecek bir şeyler alın. Teresa kek yaptı sanırım."

Aiden sırttı, gözle görülür bir şekilde kovulmaktan rahatsız olmuştu ve onu suçlayamazdım. Muhtemelen bundan sonra olacakların Rian'dan sıkıcı bir hayat dersi olacağını tahmin ediyordu. "Gidip bunu yapacağım."

Kapı Aiden'ın arkasından kapanır kapanmaz, "Tamam, hadi şu işi bitirelim," dedim.

"Oraya bir takım adamla gitme. Yeni ihanetini gizlemek için büyük çaba sarf ettiniz; ne kadar çok kişi bilirse, sızıntı riski o kadar artar."

"Uh..." İşaret parmağımı alt dudağıma sürttüm. Mükemmel bir noktaya parmak basıyordu ve bu onun için çok stratejik bir davranıştı, nadiren tanık olduğum bir şeydi. "Ne öneriyorsun?"

"Sen, ben ve Gregory."

"Peki ya Aiden?"

"Neden kaldığını biliyorsun, babası için. Lütfen, ikimiz de biliyoruz , başa düşerse, her şeyini ona verecektir - vermesi gerektiği gibi."

Dalgınca başımı salladım. Rian'ın bu yönünü seviyordum, benimkine çok daha yakındı. "Neden Gregory?"

"Çünkü onu defalarca test ettim. Son derece sadıktır."

Ayağa kalktım. "Peki, senin yönteminle yapalım." O oturmaya devam edince başımı yana eğdim. "Ayağa kalkmamın bu konuşmanın bittiğine dair bir işaret olacağını düşünmüştüm."

"Kız hakkında konuşmamız gerek."

Ceketimin düğmelerini ilikledim. "Hayır, yok."

"İnsanlar bana sorular sordu; onu *fark ettiler*, Killian."

"Olması gerektiği gibi; Iris gölgede kalmak için yaratılmamıştır."

Burnunun kenarını başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırarak iç çekti. "Anladığımı sanmıyorum. İnsanlar onun senin kadının olduğu konusunda spekülasyon yapıyor, Killian. Bazıları için bir varlık, bazıları içinse bir hedef haline geliyor. Gitmesine izin verdiğin anda bu zavallı kadını sefalet ve ölüme mahkûm ediyorsun."

Daha dik durarak sessizce ona baktım.

"Sen-" Kaşlarını çatı, ayağa kalktı ama hesapçı gözlerini benden ayırmadı. "Gitmesine izin vermeyi planlıyorsun, değil mi? Finn'i aldıktan sonra gitmekte özgür olacak, değil mi?"

"Durum değişti. Iris burada kalacak."

"O Finn'in kızı! Bunu yapma; baban olma."

Ağzımı açtım ama sözleri aklıma gelince kapattım ve yüzündeki şaşkınlık bana bu kadarını açıklamak istemediğini gösterdi. "Babamın tüm bunlarla ne ilgisi var?"

Sessizliği beni sinirlendirdi ve elimi umursamaz bir şekilde salladım. "Bunun bir önemi yok zaten. Onun Finn'e ait olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını biliyorum. Benim olmaya karar verdi ve öyle de olacak."

En azından ben böyle olmasını planlıyorum.

"O mu *karar verdi*? Senin ne olduğunu biliyor ve seninle kalmaya mı karar verdi?"

Az önceki kızgınlığım öfkeye dönüştü ve masamın etrafında dönerek onun önünde durdum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Düşündüğüm kadar zeki ."

"Biliyorsun Rian, Finn'e sahip olduğumuzda sana hep istediğin bu hayattan kurtulma özgürlüğünü vereceğim. Sanırım benimle aynı fikirde olan bir danışman bulmamın zamanı geldi."

"Biliyor musun, Killian? Sonunda seni kurtarmanın mümkün olmadığını anladım, bu yüzden evet, cömertçe sunduğun özgürlüğü kabul edeceğim."

". Düzenlemelerimi yapmaya başlayacağım."

Günün geri kalanı daha iyi geçmedi ve şimdi, kardeşimin beklenmedik dönüşünün yanı sıra, pek çok insana güvenmediğim bir zamanda Rian'ın yerine birini bulmakla uğraşmak zorundaydım.

Kendime karşı dürüst olsaydım, bunun boş bir tehditten başka bir şey olmadığını, anneme ve babama verdiği sözün onun için ne kadar önemli olduğunu bilerek ona haddini bildirmenin bir yolu olduğunu kabul ederdim ama yine de beni bir kez daha şaşırtmıştı.

Kendimi bildim bileli Rian hayatımın değişmez bir parçasıydı. Babamın en iyi arkadaşıydı ve ben onun yaşlanmasını, saçlarının kahverengiden griye dönüşmesini, huzurlu ve konuşkan doğasını asla kaybetmemesini izledim.

En azından babam ölene ve Finn'le aramız bozulana kadar öyleydi.

Gerçekten gidecek miydi, yoksa bu sözler de benimki gibi öfkeyle mi söylenmişti?

Dürüst olmak gerekirse, babam öldükten sonra gitmesine izin vermeliydim. O kendine güvenen bir adamdı, benim değil. Bu normal bir düzen içinde olurdu.

Ama Finn o zamanlar görevi devralmak için çok gençti ve ben de ona arzuladığını bildiğim son birkaç gençlik yılını yaşatmak istemiştim.

Rian tanıdığım en az hırslı, en barışçıl adamdı ve en azından tacımı çalmaya çalışan kişi olmayacağını bilerek onu tutmaya karar vermemi sağlayan şey onun hırs eksikliğiydi.

Ama sonra Finn kaçtı ve ben onu bulmaya çalışırken Rian'ın yerine birini düşünemeyecek kadar meşguldüm ve şimdi elimde kim vardı? Güvendiğim insanlar parmakla sayılacak kadar azdı, hatta tam olarak güvendiğimden emin olmadıklarım bile vardı, örneğin Rian'ın söyledikleri doğru olduğu için Finn'in geri getirilmesinden haberdar etmemeyi kabul ettiğim Aiden. Aiden başka bir liderin oğluydu ve bana ne kadar sadık olursa olsun, seçim yapma zamanı geldiğinde babası her zaman önce gelirdi.

Kime tamamen, belki biraz da aptalca güvendiğimi biliyordum... Iris'e. Iris iyiliğin kişileşmiş haliydi. Kalbini koluna takardı ve vücudunda aldatıcı bir kemik bile yoktu.

Onu yanımda, Rian'ın bırakacağı boşluğu çok daha füzyonel bir şekilde doldururken görebildiğim için korkutucuydu.

Iris eşsizdi, yetenekliydi ve çok zekiydi; onu sadece sevgilim, karım ve çocuklarımin annesi olarak istemiyordum. Neler yapabildiğini görmüştüm. Onu ortağım olarak da istiyordum.

Benim küçük güzel kuşumun sorunu da buydu. İnsanlar onu ya bir kenara atmış ya da o kadar uzun süre gölgelerin içine iterek korumuşlardı ki, ait olduğu yerin orası olduğundan emindi.

Ne büyük bir ! Iris ışığa aitti, arkamda değil.

Yanımda.

Ama benden yine kaçıyordu ve Finn'in dönüşü için hazırlık yaparken onu istediğim gibi .

ailelerin ayrılması.

Iris'le ayın 20'sinden önce yapmamız gereken konuşma da dahil olmak üzere tüm bunlar beni huzursuz ediyordu.

Ben, hayır, nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi netleştirmemiz gerekiyordu çünkü Finn yaşasa da ölse de, onu aileye geri dönmeye zorlasam da zorlamasam da, ona sahip olmasına asla izin veremezdim. İki yıl boyunca eline bir fırsat geçmişti ama bunu kullanmamıştı; şimdi sıra bendeydi ve bu fırsatı tepmeyecektim.

Uzun ve sıcak bir duş aldım, başımı ağrıtabilecek kadar olası senaryoları ve sonuçları kafamda kurgulamamı engellemeye çalıştım.

İnsanların her şeye vereceği tepkiyi tahmin etmekte her zaman başarılı olmuşumdur ama Rian'ın görevi bırakması ve Finn'in dönüşü tahmin edemeyeceğim iki şey olduğu için kendimi kandırmışım gibi görünüyordu ve bu beni şaşırtmıştı.

Ve Iris-Iris en çılgın karttı. Sanki ne zaman bir şey beklesem, o başka bir şey yapıyordu; büyüleyiciydi.

Kapımın çalınması kaşlarımı çatmama neden oldu. Sosyal bir ziyaret için çok geç bir saatti ve önceki deneyimlerimden biliyordum ki gece yarısından sonra gelen herhangi bir ziyaret sadece kötü haber ya da ölüm anlamına gelebilirdi.

İç çektim. *İşte çok ihtiyacım olan gece uykum gidiyor.*

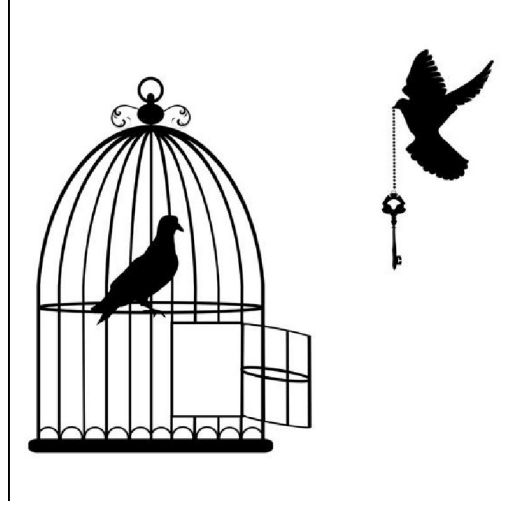
Kapıyı açtığımda pazen pijamasıyla karşımdaydı, gözlükleri düğme burnunun üzerinde hafifçe yamuk duruyordu.

Birkaç kez göz kırptım, esprili bir karşılama yapamayacak kadar şaşırmıştım.

"Beni kullanıyor musun?" diye sordu, olduğu yerde kıpırdanarak.

Evet, daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim. Küçük kuşum beni nasıl şaşırtacağını biliyordu.

BÖLÜM II



İr sI

T Bu büyük bir hata.

Killian kapıyı açtığında üzerinde sadece bir çift pijama altı ve boynuna doladığı bir havlu olduğunu fark ettim. Saçları ıslaktı ve teninde hâlâ rastgele birkaç su damlası vardı.

O kadar da acil değildi, en azından yarına kadar bekleyemeyecek bir şey değildi. Yarın sabaha kadar beklemeliydim. Bunu biliyordum. Hatta Bay Snuggles'ın tıslayıp beni yatağında uyumam için bıraktığı noktaya kadar dönüp dururken yatakta kendi kendime bunu tekrarladım.

Özür dile ve git, Iris. Kendime söyledim. *Özür dile ve git, hemen.* O bana sessizce bakarken ekledim,

"Beni kullanıyor musun?" Kelimeler ağzımdan çıktığında yüzümü buruşturdum, bundan sonra geri çekilmeme izin vermeyeceğini çok iyi biliyordum. Bu başka bir şeydi

Killian'ı takdir ettim.

Bana sadece kötü şeyler söylemedi, aynı zamanda bana farklıymışım gibi de davranmadı. Bir şey söylemek istediğinde söylerdi ve bunun beni rahatsız etmesini umursamazdı. Bana kırılabilir ya da kusurlu biriymişim gibi davranmadı. Tüm sorunlarım olmasaydı bana nasıl davranacaksa öyle davrandı ve buna ne kadar değer verdiğimi bilmiyordu.

Belki de ona söylemeliyim? Kafamı salladım, zihnimin şimdi dolaşmasını engellemeye çalışıyordum.

"Seni kullanmak mı?" diye sordu, saçlarını daha fazla kurutmak için boynundaki havluyu yukarı kaldırdı ve bir kez daha ne kadar uygunsuz ve düşüncesiz davrandığımı fark ettim.

"Hayır, üzgünüm, sabaha kadar bekleyebilir." Muhtemelen bekleyemezdi ve Killian'ı bulmak için uygun bir zaman gelene kadar odamın bir köşesinde oturup yaptığımız konuşmayı yaklaşık 700 kez tekrar ederdim. Bu süre zarfında aklıma binden fazla senaryo, bir o kadar da soru gelecek ve karanlık teorilerin her biriyle ilgili birkaç endişe patlaması yaşayacaktım. Evet, çok uzun bir gece olacaktı.

"Hiç sanmıyorum." Bileğimden tuttu ve kapıyı arkamızdan kapatmadan önce beni odasına çekti. "Öylece benim alanıma gelip, beni bir şeyle suçlayıp gidemezsin. Öylece çekip gidebileceğini düşünüyorsan, beni çok iyi tanıyorsun demektir."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim ve onun yanında ne kadar garip bir şekilde rahat olmama ve beni ne kadar güvende hissettirmesine rağmen, Finn'in söylediklerinden sonra bu mutlak gerçektir.

"Elbette tanıyorsun," diye cevap verdi arkamdan. "Beni çoğu insandan daha iyi tanıyorsun."

Dalgınca başımı salladım ve yatak odasına baktım. Tam istediğim gibiydi; karanlık duvarlar ve koyu renkli, seyrek mobilyalar odaya sevdiğim ferahlık hissini veriyordu ve onun kolonyası, ona özgü olduğundan şüphelendiğim erkeksi bir kokuyla karışmış, odaya nüfuz ederek kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

"Bu odayı sevdim."

"İstediginize sevindim ama yatak odamı daha sonra konuşabiliriz."

Ona bakmak için arkamı döndüm, gözlerimi göğsünde gezdirdim ve dövmelerine tekrar baktım. "Bir gömlek giyebilir misin? Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Büyükanne külotlarından sonra, çileklerle kaplı pazen pijamalar beni tahrik ediyor." Bana yarım bir gülümseme verdi. "Ayrıca, mahremiyetimi ihlal eden sensin."

Kızardım ve başımı salladım, kapaklı telefonun pijama cebimde ağırlaştığını hissettim.

"Buraya hiç gelmemeliydim," diye itiraf ettim. Her gün yaptığım gafları itiraf etmek zamanla daha kolay hale geldi.

"Bu kadar yüklü bir soru sizi uykunuzdan alıkoyuyorsa *kesinlikle* buraya gelmeliydiniz."

Havluyu ahşap ve koyu yeşil deri koltuğunun arkasına attı ve o anın ağırlığına rağmen, nemin ona zarar vereceğini düşünmeden edemedim.

Başka hiçbir şeye konsantre olamayacağımı bildiğim için içimi çektim ve havluyu alıp dörde katladıktan sonra yan sehpasının cam koyarak hasarlı zihnimin boyutlarını ona bir kez daha gösterdim.

"Minnettarım, teşekkür ," dedi ve bir kez daha herhangi bir kızgınlık belirtisi görmediğime şaşırdım.

Usta bir manip lat r. Finn ona böyle derdi.

Mahzendeki anımızdan sonra başım dönüyordu ve tek istediğim onu aramaya gitmekti, böylece bana neredeyse acı verecek kadar yoğun olan zevki tekrar tekrar yaşatabilirdi.

Dudaklarının yumuşaklığından, dokunuşunun kesinliğine ve dilinin hınzırlığına kadar o anla ilgili her şey kalbime ve beynime kazınmış, beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde değiştirmişti. Bu adama karşı dikkatli olmalıydım; kolayca bir bağımlılık haline gelebilirdi. Beni herkesten çok daha fazla kırabilecek biri.

Usta bir manip lat r. Onun rahat gülümsemesine, sadece bana gösterdiği yumuşak yüzüne bakarken, kelimeler kafamda uyarı zilleri gibi tekrar çınladı... Hepsi göz ardı etmemem gereken ve yine de   r t lmek istenen kırmızı bayraklardı.

Odama dönüp gece için üzerimi değiştirdiğimde, bir parçam akşam biter bitmez başladığımız şeye devam etmek için odamda belirmesini arzulamıştı, ama yastığımın altından gelen bir vızıltı sesi beni yolumdan alıkoymuştu.

Birinin alanımı işgal ettiği düşüncesi beni ürkütmüştü ve yanlış bir şey bulmak için yatak odamın etrafına bakarken  alan telefonu tutmam gerekenden daha uzun süre tuttum.

Telefon  almayı bıraktığında rahat bir nefes aldım. Karşımdakinin kim olduğuna hazırlıklı olmadığım bir aramayı cevaplamak içime sinmiyordu. Telefon neredeyse hemen tekrar çaldı ve cevap verdim.

"Iris, Tanrı'ya şükür. Sana bir şey oldu sandım."

"Finn?" Tanıdığım için gözlerim büyüdü. "Finn! Oh, seni özledim.

Günlerdir konuşmuyoruz."

"Evet, özür dilerim, bir plan arıyordum ama merak etmeyin, şimdi her şey yolunda. Bir çözümüm var. Yakında özgür olacağız ve Montreal'e geri dönebiliriz."

Odama baktım ve gözlerimi yatağın ayak ucunda uyuyan Bay Snuggles'a diktim. Ya gitmek istemezsem? Killian beni zorlar mıydı?

"Killian'ın senden yapmanı istediği şeyi mi yaptın?"

İçini çekti. "Hayır, öyle olsa bile Iris, dinle burada kötü adam o, anlıyor ? O bir katil. Senin ya da benim gitmemize asla izin vermeyecek... asla. Çok şey biliyorsun, çok şey gördün. Gitmene izin vermeden önce seni öldürecek. Ama merak etme, 20^{sinde} her şey yoluna girecek."

"Ama söz verdi." Kaşlarımı çattım.

"Iris..." Bıkkın bir iç çekiş yaptı, bu insanlar benimle konuşurken sıkça yaptığı bir şeydi ama Killian hayatıma girdiğinden beri yapmıyordu. "Onun kötü ve hain olduğunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Usta bir manipölatör olarak içini görebiliyor ve sana istediğini yaptırmak için tam olarak ne söylemesi gerekiyorsa onu söylüyor. Bu gece partiyi neden verdi sanıyorsun? Her şeye rağmen ona faydalı olup olamayacağını görmek için yeteneklerini kullanmak istedi."

"Nasıl-" Durdum. Partiden nasıl haberdar olduğu önemsizdi. Sözleri beni derinden yaraladı çünkü bu hep böyleydi. Herhangi bir matematik ya da fen sınavı yaklaşıp kadar okuldaki hiç kimse arkadaşım değildi ve sonra herkes beni severdi.

"Onun için endişelenmeyin. Her şeyi planladım. Perşembeden sonra her şey yoluna girecek. Ve sonunda o gecikmiş randevuya çıkabileceğiz."

O zaman yüzümü buruşturmuştum. Finn'le çıkma konusundaki isteksizliğimin şimdi çok daha farklı bir nedeni vardı... onun şeytani kardeşine karşı hissettiklerim.

"Neden? Perşembe günü ne olacak?" "Her şey yoluna girecek, merak etme."

"Will-" Yüzümü buruşturdum. "Killian da iyi olacak mı?"

Finn bir süre sessiz kaldı. "Bu neden önemli olsun ki? Özgürlüğümüzü elimizden alan o. Onun sözlerine inanma, Iris. Kardeşim tarafından kullanılan ve istismar edilen pek çok insan gördüm. Beni de pek çok kez kullandı ve istismar etti. Daha akıllı ol. Killian'ın başına ne gelecekse uzun zamandır geliyordu."

"Tamam."

"Gitmem gerek ama yakında görüşürüz. Dayan ve Killian'a sana ulaştığımı söyleme."

Beni görememesine rağmen sessizce başımı ve hat kesildiğinde ağlayacak gibi oldum.

"Iris?" Başımı kaldırıp birkaç kez göz kıptım ve tekrar Killian'a odaklandım, kaşları endişeyle kazınmıştı. "Nereye gittin küçük kuş?"

"Beni partiye beni kullanmak için mi götürdün?"

Başını yana eğdi. "Böyle mi düşünüyorsun?" "Soruya cevap vermiyorsun."

"Hayır, çünkü ne söylersem söyleyeyim yardımcı olmayacağını biliyorum. Neden şimdi bu konuyu açıyorsun?"

"Finn dedi ki-"

Gerildi, dudaklarını düz bir çizgi halinde büzerken burun delikleri açıldı.

"Finn..." Tek bir kelime nasıl olur da bu kadar onaylanmayan bir anlam taşıyabilir?

Başımı salladım.

Başını iki yana salladı. "İşte sorun tam da burada." İçini çekti ve göz temasını keserek odanın içinde ilerledi.

Normalde gözetim altında olmamak beni rahatlatıyor, o varken durum farklıydı; onun ilgi odağı olmak hoşuma gidiyor.

Bir şifonyerin önünde durdu ve kaslı sırtını ilk kez görmemi sağladı. Bir tişört giymeden önce oradaki tüm dövmeleri fark etmeye çalışarak birkaç saniye geçirdim ve üzülererek vücudunun üst kısmını göremedim. Arkasını dönüp başını tekrar sallarken yüzünde öfkeden çok yorgunluk vardı. "Ne yaparsam yapayım, beni kötü adam olarak görüyorsunuz ve belki de öyleyim.

Bu hikâyede kesinlikle öyleyim. Seni alıp götürdüm, sana şantaj yaptım ama bir dakika bile durup, belki de kötü adamın seni sözde prensin sevebileceğinden çok daha fazla düşündün mü? Belki kötü adam sana daha iyi davranır diye mi?" Gelip durdu,

O kadar yakındı ki çıplak ayakları kedi terliklerimin parmaklarına değiyordu.

İçimi çektim, başımı salladım ve onun üzerimde gezindiğini hissettim.

Yanağımı avuçladı ve başımı biraz geriye çekerek birbirimize bakmamızı sağladı. "Kardeşim seni korumaya, arkasına saklamaya, gölgede tutmaya çalışıyor. Ama sen öyle bir kız değilsin; sen vahşi, cesur ve lanet bir kraliçesin! Saklanmamalı ve korunmamalısın; parıldamalısın. Önde yürümelisin çünkü seni tanıyorum. BİLİYORUM. SENİ. Ve önüne çıkan her bokla başa çıkabilirsin. Parti sırasında seni test ettim, bu doğru ama seni kullanmak istediğim için değil, arkamda değil olmanı istediğim için. Kraliçe, kral tarafından korunmak için burada değil. Koruyucu olan o."

"Ben bir kraliçe miyim?"

"Sen benim kraliçemsin, en azından benim olmana izin verirsen ve o ya da herhangi biri seni geri almaya çalışırsa bu dünyanın içine ederim."

Başparmağını yanağımda ileri geri gezdirirken gözlerimi birkaç saniye boyunca onunkilere kilitledim.

"Kraliçem ol, Iris."

Kalbim göğsümde yerinden fırladı ve parmak uçlarımda durarak aramızdaki mesafeyi kapattım, onu öptüm, bana yaptığını hatırladığım gibi dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

Hırladı, beni kendine doğru çekti ve ben onun içinde, onun tadında, erkekliğinde ve içsel hâkimiyetinde bir kez daha kaybolurken öpüşmeyi derinleştirdi.

Sarhoşluğa benzer bir baş dönmesinin tekrar yüzeye çıktığını hissettim ve şimdi biliyordum ki ilk seferinde beni bu kadar gergin, bütün ve mutlu hissettiren şey tüm bu hislerin yeniliği değildi; hayır, oydu... o ve ben.

Beni tutmaya devam etti, öne doğru adım atarken beni öpmeye devam etti, bacaklarımın arkası yatağa değene kadar beni geri çekmeye zorladı ve beni yumuşak örtünün üzerine yavaşça indirdi.

Üzerime eğildi, sert vücudunu benimkinin üzerine bastırdı ve kendi uyarılmışlığımla eşleştiğini bildiğim sertliğini hissetmeme izin verdi.

Öpüşmeyi kesti, yüzüme bakmak için başını geriye çekti ama vücudunu benimkinin üzerinde tuttu.

"Tamam

mı?"

Başımı

salladım.

"Kelimeleri kullan, Iris." Kalçalarını salladı, şaftını bana sürttü. "Tüm bunlar hakkında ne hissettiğini bilmem gerek. Emin olmadığın bir şeyi yapmanı istemiyorum."

"Her şeyi istiyorum. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

Yüzü o gece kasada olduğu gibi aynı yumuşak tonu aldı.

"O an geldiğinde anlayacaksın -vücudun anlayacak, söz veriyorum." Eğildi ve beni yavaşça, tembelce öptü ve içten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissettim.

"Çekingenliğini bırak, kafandan çık ve sadece hislere odaklan. Sana zevk vermek istiyorum, daha azını değil," dedi öpüşmeyi kestikten sonra. Sesinin ne kadar derin ve ciddi olduğu zar zor anlaşılıyordu. Kulağımın hemen arkasındaki hassas oyuğu yalamadan önce dudaklarını çene çizgimden kulağıma kadar takip etti.

Bacaklarımı açıp kaymasına izin verirken gülümsemekten kendimi alamadım ve sertliği ağrıyan merkezime baskı yaparken, daha önce hiç yaşamadığım bir şeyin özlemiyle bir inilti çıkardım. Kalçalarımı salladım, kalınlığını ovuşturdum ve göbeğimde başlayan zevk zil sesi, omurgamdan yukarıya doğru fırlarken beni nefessiz bıraktı.

Başımın tacı.

"Oh!" Kalçalarımı tekrar kaldırırken, bu hissin tadını çıkarıyordum.

Kulağıma karşı homurdandı, "Sana söyledim; vücudun biliyor. Sadece ona güven."

Mantıklı değildi ama yine de kalçalarımı ritmik bir şekilde kaldırmaya devam ettiğimde, orgazmımın alt karnımda yükseldiğini hissedebiliyordum ve Killian hareket edip erişimi kaldırırken bir inilti çıkardım.

"Hayır küçük kuş, ben bencilim. Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Hatırladıkça yüzümün yanmaya başladığını hissettim ama gömleğini çıkarırken uzun süre utanmadım.

Elimi göğsünün üzerinde gezdirdim, dokunuşumla kaslarının dalgalandığını hissettim ve benim de onun üzerinde gücüm olduğuna dair kanıtlara hayret ettim.

Pijama tişörtümü yukarı çekti ve ben de kollarımı kaldırarak tişörtü çıkarmasına izin verdim.

Sıcak ağızı dikleşmiş meme ucumun etrafında kapanırken gözlerimi kapattım, onu ağızına aldı ve dilini tüm mantıklı düşünceleri yok edecek şekilde yuvarladı. Pijamamın alt kısmının bel bandına ulaşana kadar öpmeye ve yalamaya devam etti.

Parmaklarını içine sokarak bana sorgulayan bir bakış fırlattı ve izin istedi.

Başımı salladım ve iç çamaşırımı da indirerek beni çıplak ve onun ateşli bakışlarına maruz bırakırken gülümsemesi genişledi. Ama bir kez daha utanmadım, bana vermekten saniyeler uzakta olduğu zevki ve onun da bundan ne kadar zevk aldığını bildiğim için utanmadım.

Tamamen çıkardıktan sonra yere diz çöktü ve kalçalarımın tutup beni aşağıya, kenara ve hınzır ağzına doğru çekmeden önce bacaklarımı omuzlarına dayadı.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp, açlıktan ölmek üzere olan bir erkeğin gücü ve tutkusuyla yalayıp ısırırken sırtımda bir kavis çizdim. İlk seferden çok farklıydı ama daha az zevkli değildi. Geçen gece dili yavaş, nazik, neredeyse çekingendi, bana maksimum zevki vermeye çalışıyordu. Bu gece her şeyi tüketiyordu, sanki beni canlı canlı yemek için kendi hayvani ihtiyacını tatmin ediyordu ve ben her saniyesinden zevk alıyordum.

Karnımın alt kısmında basıncın yeniden arttığını hissettim ve elimi kısa saçlarına kaydurdım, onu itmek ya da çekmek için tutmaya çalıştım, emin değildim ve sonra dilinin bana getirdiği orgazmik zevkle kör olarak adını haykırırken vücudumun tüm parçacıklarının bir anda yandığını hissettim.

Nefes nefese yatağa uzandım ve yüzünde memnun bir gülümsemeyle ayağa kalkarken uzun boyuna odaklanmaya çalıştım.

Uyarılmamla parlayan dudaklarını yaladı ve pijamasının altıyla kendini ayarlarken vücuduma baktı.

"Yapmak zorunda değiliz-"

"İstiyorum," diye yanıtladım çabucak. Şu anda onun odasından çıkmak istemiyordum. Bu anı fazla düşünmek istemiyordum. Sadece ve sadece birlikte olmak istiyordum.

Pantolonunu indirdi ve erkekliği bacaklarının arasında gururla durdu. Sertliğine dokunmuş ve daha önce görmüştüm ve *bilimsel olarak* vücuduma sığacağını bilsem bile, göğsümün ortasına çarpan endişeye engel olamıyordum.

Belime uzandı, beni yatakta daha yükseğe itti, beni takip etti, üzerime uzanırken kollarına dayandı, ağırlılığının çoğunu üzerimde tuttu.

Leğen kemiğini aşığı indirdi ve uzunluğunu göbeğime doğru bastırdı.

"Her şey yoluna girecek, minik kuş." Burnumun ucunu öptü. "Tam oturacak."

"Nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı. "Çünkü benim için yaratılmamış olman için evrenin seni yoluma çıkarmasına imkân yok."

Ağızımı yana doğru büktüm. "Bu pek bilimsel değil."

"Hayır," diye itiraf etti kalçalarını sallamadan önce, merkezime sürtünerek beni inletti ve kalçalarımı otomatik olarak kaldırdı. "Ama bu öyle. Vücuduna güven, *bana* güven. Yatak odamızın mahremiyeti dışında herhangi bir ortamda bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih etsem bile, ortalamadan o kadar da büyük değilim."

Buraya *bizim yatak odamız* dediğini fark ettiğini sanmıyordum ama ben bunu kaçırmamıştım. Hatırladığım kadarıyla, ilk kez bir *bizim* ya da *bize* dahil edilmiştim.

Önceki hareketini taklit etti ve bedenim de aynı hızla karşılık verdi, bu lezzetli zalim sürtünmeden daha fazlasını aradı.

" fikirde değilim. İki inç önemli."

Kalbimin neden olan o muzip sırıtışını bana da yaptı. "Bana öyle gülümsemeyi kes, kalp ritmimi bozuyorsun."

"Senin için de aynısı, *Mo chuisle*." Beni derinden öptü, kıvrımlarımın yanında ritmik bir şekilde kendini ovarken ağzımı keşfetti.

Sonunda öpüşmeyi kesti, sertliğini kavradı ve şaftının başını girişime yerleştirdi. "Bunu yaptıktan sonra sana verdiğim sözü tutabileceğimden emin değilim." Birkaç santim içeri itti ve nedenini bilmeden daha fazlasını isteyerek kalçalarımı kaldırdım.

Vücudunuza güvenin.

Tısladı ve ben yarı yolda durdum. "Ne sözü?"

"Gitmene izin verebileceğimden emin değilim," diye itiraf etti dişlerini sıkarak, sanki bu pozisyonda olmak onun için acı vericiymiş gibi. Acı veriyor muydu?

"O zaman yapma."

Bir an bana baktı ve küçük bir iç geçirdi. "Özür dilerim."

Nedenini sormak için ağzımı açtım ama içime tamamen oturana kadar itti ve gözlerimi yaşartan kısa ama keskin bir acıya neden oldu.

Dondu kaldı, yüzümü detaylarıyla inceliyordu, kaşları çatılmıştı. "Seni incittim mi?"

"Şimdi iyiyim. Acı vermiyor. Sadece-" İç duvarlarımı uzunluğunun etrafında gererken alt dudağımı ısırdım ve onun inlemesini sağladım. "Dolu hissediyorum, çok dolu." *Seninle dolu.*

"Bu iyi bir şey mi?"

"Bu farklı." Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim; tüm bu yeni hislerin içinde boğuluyordum. Onun dipsiz mavi gözlerine bakarken tek bir tutarlı düşüncem bile kalmamıştı.

Bana soluksuz bir kahkaha attı ve hafifçe çekerek sık bir itiş yaptı.

"Oh!" Nazik sürtünme karşısında gözlerim büyüdü.

"Oh?" Bir saniye bekledi. "Bu iyi bir 'oh' mu?"

Başımı salladım ve tekrar yaptı, ama bu sefer daha uzun bir itiş için. İçimdeki hislerin lezzeti karşısında ağzımı açtım.

"Oh?" diye yarım bir gülümsemeyle denedi.

Böylesine samimi bir anda yaptığı nazik mizah girişimine ben de gülümsemekten kendimi alamadım, gerginliğimin bir kısmı vücudumu terk etti. Bu adama aşık olmamak benim için nasıl mümkün olabilirdi?

"Oh," diye cevap verdim, kalçalarımı kaldırdım ve sağ bacağımı kalçasına doladım. Alnımdan öptü. "İçinde kayboluyorum," diye fısıldadı tekrar içimde hareket etmeye başladığında, yavaşça, derinlemesine ve her penetrasyonda duvarlarımı sıktım, bunu her yaptığımda ağzından çıkan yalvaran çığlının tadını çıkardım. Onu memnun etmek, ona zevk vermek istiyordum. Başka bir şey istemedim. Onun da kendisi kadar özel ve değerli olduğunu hissetmesini istiyordum.

bana hissettiriyor.

Çene çizgisinin alt tarafını öptüm, kollarımı ona doladım, daha hızlı, daha sert itmeye başladığında omuzlarını kavradım, ağzından çıkan sesler neredeyse hayvani.

Gözlerimi kapattım, içimdeki sertliğinin hissinde kayboldum, sıcak teninin benimkine değdiğini hissettim, dili ulaşabildiği her santim açık yaladı.

Her güçlü hamlesinde kalçalarımı kaldırarak onun ritmine uymaya çalıştım. Alt karnımda ve omurgamın tabanında yeniden bir basınç oluştuğunu hissettim ve yeni bir orgazmın eşiğinde olduğumu biliyordum. Patlamasını beklerken onu daha çok öptüm ve dokundum.

Kahretsin, o adamın bana verdiği zevkin bağımlısı olmuşum bile.

"Daha fazla dayanamayacağım," diye inledi boynuma karşı, hareketleri daha düzensiz ve kontrolsüz hale geldi.

Elini aşağı indirdi ve başparmağını klitorisime bastırıp masaj yaparken gözlerimi kocaman açtım. Birkaç saniye içinde, basınç beni kör etti ve tüm vücudumda canlı bir elektrik akımı gibi görünen şeyi serbest bıraktı, ölü olduğunu bilmediğim parçalarımı canlandırdı.

Kendimi ona sardım, adını haykırırken onu içimde derinlerde tutmak , etrafımda o kadar sıkılaştım ki içimde titreştiğini hissedebiliyordum.

Başını arkaya yasladı, boynu gerilmiş kaslardan oluşan bir kordona dönüştü ve düşüşümde bana katılırken saf bir vazgeçiş kükremesiyle adımı haykırdı.

Üzerime düştü ve üzerimdeki ağırlığının, düzensiz nefes alışının ve benimki kadar vahşi görünen kalp atışlarının yabancılığının tadını çıkardım.

Gözlerimi tekrar kapattım ve yavaşça sırtını ovdum. Üzerimde onun ağırlığı olmasına rağmen kendimi ağırlıksız hissediyordum, bana verdiği orgazmik hazzın yüksekliği uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

İlk konuşmalarımızdan birini hatırlayarak, "Yaklaşık beş buçuk," dedim.

"Ne?"

"Çevren. Bilmek istemiştiniz. Beş buçuk diyebilirim ama ölçmezsek emin olamayız."

Hafif bir kıkırdama çıkardı. "Beş buçuk ortalamanın üstünde mi?"

"Oldukça."

Başımın üstünü öptü. "O zaman beş buçuk olsun."

"Her zaman midir? Yani seks?" İnsanların yataklarını terk edip bunu yapmayı nasıl bırakabildiklerini merak ederek sordum.

Dudakları kulağıma değene kadar boynumun kenarını yavaşça yaladı. "Hayır, asla - en azından benim için."

Üzerimden yuvarlandı ve ağırlığını neredeyse anında özledim, ancak üzerime uzanıp yorganın kenarını yukarı çekip kendisine doğru çekerek beni yarı yarıya üzerine yatana kadar yuvarlanmamı sağladığında uzun süre yas tutamadım, başım boynunun kıvrımındaydı ve yorganı etrafımıza sardı.

Onu rahatsız etmek istemediğim için hareket etmeye çalıştım ama kolunu belime dolayarak beni kendisine yasladı.

Boynuna karşı gülümsedim.

"Sorun olur mu?" diye sordu, sesi o kadar rahattı ki uykulu gibiydi. "Sana sarılmak istiyorum ama bu seni rahatsız ederse..." diye devam etti.

Dudaklarında memnun bir gülümseme varken gözleri kapalıydı.

Omzuna yaslandım ve boynunu öptüm. "Hayır, ben burada iyiyim." Muhtemelen yakında yalnız kalmaya ihtiyacım olacaktı. Bir anda çok şey olmuştu ama şimdilik bu bağı bitirmeye hazır değildim.

Ona daha da sokuldum ve o da alnımdan öptü.

"Yani hoşuna gitti mi?" Benim için çığır açıcı olmasa da en azından zevkli olduğunu umarak sordum.

Bir kıkırdama çıkardı ve göğsü kulağımın altında gürledi. "Ah, hayır, *zevk* aldığımı söylemek hissettiklerime hakaret olur. Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim Iris, hiç. Hiç kimseyle seks yapmadım-" Belime sarılışını sıkılaştırdı. "Duygular beslediğim biriyle hiç seks yapmadım ve bu 'sen ve ben' meselesi, Iris. Sen olduğun için bu kadar iyiydi." Alnımı tekrar öptü ve dudaklarının birkaç saniye daha kalmasına izin verdi. "Yani, senin için de iyi miydi? En azından bizi bir kez daha denemene yetecek kadar iyiydi çünkü sana söz veriyorum, ikincisi çok daha iyi olacak."

"Tanrım, umarım daha iyi olmaz! Çok zevkliydi, acı vericiydi."

Başparmağını kalçamda ileri geri gezdirirken göğsünün genişlediğini hissettim.

Gözlerimi kapattım ve onun nazik okşamaları ve düzenli kalp atışlarıyla uykuya daldım.

Tüm bunlardaki tek trajedi, kendimi sana aşık olmaktan alıkoyamamam.
Unutulmaya yüz tutmadan önceki son düşüncem buydu.



Bacaklarımın arasındaki ağrıya ve tüm kaslarımın ağrısına rağmen, iyi dinlenmiş olarak uyandım.

Biraz hareket ettim ve sırtım sıcak, sert bir göğse değdi. Başımın arkasında bir öpücük hissettim.

"Günaydın, *éan beag*."

Killian'ın gevşek tutuşunda arkamı döndüm ve anlayamadığım küçük bir ihtiyat taşıyan güzel gözleriyle karşılaştım.

Parmak uçlarımla yüzünün izini sürdüm. Sarı kaşlarından şakağına, oradan elmacık kemiğine, oradan yukarıya ve burnunun kenarından yumuşak dudaklarına doğru.

Elimi tuttu ve parmak uçlarımı öptü. "Nasılsın?"

"Bir geceyi tanımadığım bir yatakta başka biriyle geçirdim ve uyudum."
Gülümsedim. "Uyuyabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Elimi kaldırıp önce avucumu sonra bileğimi öptü ve kollarımı tüylerim diken diken oldu.

"Bu çok iyi. Bu sayede ihtiyaçlarınızı karşılayacak yeni bir yatak satın almamız gerekmeyecek."

Tekrar hareket ettim ve bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissettim. Korunmadan seks yapmıştık ve bunun neden olduğu riski bilmek için seksin fizikselliğine aşına olmama gerek yoktu.

"Bunu bir yapamayız," dedim hızla.

Bir kaşını kaldırdı. "Seks mi? Senin bir hayran olduğunu sanıyordum."

"Oh, öyleyim!" Başımı salladım ve onu güldürdüm. Killian'ı bu kadar mutlu ve kaygısız görmek ona daha da aşık olmamı sağlıyordu. "Korunma kullanmadık."

"Merak etme Iris, canım. Ben sağlıklıyım; senin sağlığını asla böyle riske atmam."

"Hayır, bunu biliyorum." Ve her şeye rağmen, gerçekten biliyordum. "Sadece... gerisi."

"Benden bir bebek sahibi olmak o kadar korkunç olur mu?"

Dudaklarımı büzdüm; aktarmaktan korktuğum onun genleri değildi.

İç çekerek sırt üstü uzandı. "Peki, başka bir çözüm bulana ya da sen hazır olana kadar üzülererek koruma giyeceğim."

Başını bana doğru çevirdi. "Beni sevmek bir trajedi olmayacak, Iris."

Kızardım, başımı yastığa gömdüm. Dün gece düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmiştım.

Bundan sonra sessiz kaldı, bana utancımı atlatmam için gereken zamanı verdi, sadece parmaklarını omurgamda aşağı yukarı gezdirdi.

Ona Finn'den bahsetmek zorundaydım. Dün geceki ziyaretimin ana sebebi buydu. Arkadaşıma ihanet etmek zorundaydım.

İhanet. Şu anda göğsümde hissettiğim acının Killian'a duyduğum yoğun duygularla değil, yaşanması kaçınılmaz olan trajediyle ilgisi vardı. Onu sevmenin bir trajedi olmayacağını söylemişti ama tüm kartlar elinde değildi. Yapmak üzere olduğum seçimin, isteyerek ya da istemeyerek, içimdeki küçük bir parçayı nasıl kıracağını bilmiyordu.

Yatağa oturdum, üzerimdeki örtüyü sıktım ve ona doğru döndüm. "Birini hem sevip hem de yaptıklarında suçluluk bulmak ikiyüzlülük mü?"

Tembel gülümsemesinin yerini bir kaş çatma alınca iyi niyeti kayboldu. O da doğrulup sırtını ahşap yatak başlığına dayadı.

"Bunu fazla düşünme Iris, lütfen. Bizi fazla düşünme. Birbirimiz için hissettiklerimizi hissediyorsak sorun yok."

Başımı salladım. "Sorun sana karşı hissettiklerim değil, gerçekten değil. Senden *başka* kimseye karşı hissetmediklerim."

Kaşları daha da çatıldı. "Anladığımdan emin değilim. Kalbini kıracağımdan mı endişeleniyorsun? Çünkü kırmayacağım."

"Kırılacak ve bunun üzerinde hiçbir kontrolünüz yok ve eğer yaparsam lanetlenirim, yapmazsam lanetlenirim. Bir sonraki sözlerim ya da sessizliğim birinin ölümüne neden olacak ve bu beni kıracak."

Bana o kadar çabuk uzandı ki irkilerek ağladım. Beni kucağına oturttu ve kollarını bana doladı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Herhangi bir şey." "Onun hayatını bağışlamanı istiyorum... Finn'in."

İç geçirdi ve başını yatak başlığına yasladı. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum, yani tam olarak değil."

"İstiyorum."

Tekrar bana baktı. "Eğer onun hayatını bağışlarsam, bana söyleyecek misin?" Dudaklarını büzdü. "Hızlı öğreniyorsun."

Tutuşunu gevşetti ve bundan nefret ettim. Onun koruyucu kozasının içine çekildiğini görebiliyordum. Bunu biliyordum çünkü bunu her zaman yapıyordum - kendimi daha fazla acıya yol açabilecek tüm hislerden mahrum bırakıyordum.

"Hayır, yine de söyleyeceğim, çünkü dediğim gibi, seni seçmemezlik edemem, ama dolaylı da olsa onu öldürdüğümü bilmeyi kaldıramam, ama , sen

ölmek, ve bu-" Boğazımın arkasında bir duygu yumağı oluştuğunu hissettim.

"Ve bu?" diye teşvik etti, hayal kırıklığının bir kısmı
Yüzünü.

"Kraliçenin görevi kralını korumaktır."

Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Hayır, küçük kuş. Bu kraliçe değil, *benim* kraliçem değil. Benim kraliçemin parlaması, gelişmesi ve her şeye gücü yetmesi gerekir. Setin en güçlü parçası olduğunu unutmamalı. Kraliçesi olmayan bir kral olamaz."

Artık bensiz *bir o* olmayacağını mı söylüyordu?

İçimi çektim ve Finn'in bana telefonda söylediği her şeyi, bana herhangi bir söz vermediğini bilmeme rağmen ona anlattım.

Ona kardeşinin, istemediğim bir özgürlüğü bana vermek için onu nasıl öldürmeyi planladığını anlattım. Bu özgürlük bir yanılsamadan başka bir şey değildi, çünkü buraya geldiğimden beri kendimi hiç bu kadar özgür ya da kontrol altında hissetmemiştim.

Killian benim abuk sabuk konuşmalarımı, yan yorumlarımı, suçluluk patlamalarımı ve devam ettiğim diğer teğetleri sabırla dinledi ve beş dakikalık bir hikâyeyi on beş dakikadan fazla uzattı.

Başını salladı, alnımdan öptü ve beni kucağından indirdi.

O yataktan çıkarken kalbimin sıkıştığını hissettim, şu anda atletik vücudunu istediğim gibi takdir edemeyecek kadar endişeliydim.

"Killian?" Boxer şortunu giymek için yerden alırken denedim. "Killian?" Tekrar seslendim, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakmaya başladığında sesim kesildi.

İçini çekti ve bana doğru döndü. "Üç gün bekledin."

"Korkmuştum."

"Neyden korkuyorsun? Benden mi?" Göğsünü işaret etti.

"Evet, hayır, bir bakıma." Tavana bakarak iç çektim. "Buna alışık değilim." Yatak odasını işaret ettim. "Tüm hissetmeye ve tüm eksikliklerime rağmen birinin beni sevmesine alışkın değilim ve belki de..." Omuz silktilim. "Finn'in söylediği daha mantıklıydı."

"Sen ve senin mantığın," diye mırıldandı, ama yüzü önceki sertliğini biraz kaybetmişti. "Onu öldürmeyeceğim. Bu dünyada en çok sevdiğim şey üzerine yemin ederim."

"Neden?" Kendimi tokatlamak istedim.

Ellerini yüzünde gezdirirken bana neredeyse bir yakarışa benzeyen kısa bir kahkaha attı.

"Nedenini biliyorsun." diye yanıtladı bana doğru birkaç adım atarak. Yüzündeki gülümseme çok üzgün görünüyordu. "Seni sevdiğimi bilmelisin. Bunu her dokunuşumda hissetmeli ve sana her baktığımda görmelisin. Yaptığım her şeyin, her şeyin senin için olduğunu bilmelisin."

"Beni seviyor musun?"

Elini bana doğru uzattı ve ben de hiç düşünmeden elini tuttum. "Tüm çabalarımın rağmen öyle. Hem de çok."

Ağzımı açtım ama parmaklarını ağzıma bastırdı.

"Hayır, söyleme, şimdi olmaz. Finn'i geri getirmeme izin ver, biraz zaman ver, sana verdiğim zevkin kararlarını etkilemediğinden emin ol ve tüm bunlardan sonra hala söylemek istiyorsan, dinleyeceğim."

Elimi çekiştirdi. "Hadi, benim küçük kuşum. Gidip duş alalım ve merak etme; ben güvende olacağım, Finn de öyle."

Başka bir şey söylemeden onu banyoya kadar takip ettim.

O beni seviyordu. Kendime gülümsedim. Tüm mantığa rağmen, bu adam beni seviyordu!

Ve en iyisi de neydi? Onu benim de sevdiğimi biliyordum.

BÖLÜM I3



KI III an

E her şey rayından çıktı.

Dürüst olmak gerekirse, Iris'in bir faktör olduğu herhangi bir plan yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Onunla ilgili her şeyi önceden tahmin ettiğime inandığım zamanlarda bile beni gafil avlamak gibi sinir bozucu bir huyu vardı.

Bana gelmesini, masumiyetini itiraf etmesini ve sonuç olarak ona olan saplantım olan tabuta son çiviye çakmasını hiç beklemiyordum.

Kadına olan ilk düşkünlüğümün ve hayranlığımın çok daha derin ve sonsuz bir şeye dönüştüğünü yüksek sesle kabul etmekten başka çarem yoktu. Onu seviyordum. Onu daha önce hiç kimseyi sevmediğim ve muhtemelen bir daha asla sevemeyeceğim şekilde sevdim.

Bana sadakatini göstermekte tereddüt etmişti ve bu acı vermişti, ama sonunda, söz vermeden ya da emin olmadan bunu yaptı.

Bu tür bir güvenin ne kadar nadir olduğunu bilmeden güvenini ayaklarıma serdi.

Gianluca'nın karısı doğru söylemişti; Iris gibi birinin güvenini kazanmak ve kalbini fethetmek zorlu bir mücadeleydi ama kesinlikle buna değerdı.

Saatime baktım ve iç çektım. Rian birkaç dakika içinde beni almaya gelecekti ve tek istediğim Iris'in odasına gidip Finn'in dönüşünün ve bu evdeki zorunlu varlığının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine dair bana söz vermesini sağlamaktı.

Son birkaç gün dayanılmaz derecede yavaş ve hızlı geçti, hepsi aynı anda. Arzumun aksine, kendimi ondan biraz uzaklaştırmak zorunda kaldım. Finn'in planı hakkında bana gerçeğı söylediğini kimsenin bilmesini göze alamazdım ve o kendi iyiliğı için biraz fazla dürüsttü, Iris'im.

Onu aşırı aktif beyniyle baş başa bıraktığım bu ayrı zamanın bana olan bağlılığını yeniden düşünmesine neden olmaması için beni dinlemeye istekli herhangi bir tanrıya dua ettim.

Benden daha iyisini hak ediyordu ama hiç kimsenin ona layık olduğu sevgiyi vermek için benim kadar çok çalışmayacağını biliyordum. Onun bir gün bile kusurlu olduğunu düşünmesine izin vermeden önce kendim de dahil olmak üzere herkesi öldürürdüm.

Bugün için planımı harekete geçirmeliydim; Finn ve suç ortağını yakalamak için muhtemelen tek şansım buydu. Güvendiğim birkaç adam ve dışarıdan tutulan bazı yardımlarla organize etmek kolay oldu. İki gün her şeyi yerli yerine oturtmak için ancak yeterli bir süreydi ve

Odamdan çıktığımda hâlâ infaz yolunda olmadığımın emin olmak istedim.

Odasının önünde bir an durdum, veda edecek ne zamanım ne de gücüm olduğunu biliyordum. Odasına girersem bu gece oradan ayrılmayacağımı biliyordum; Finn ve ihaneti lanetlensin.

Elimi kapısına dayadım ve gözlerimi kapadım, sessizce ondan beyaz yalanımı affetmesini istedim. Ona güvende olacağıma dair söz vermişim ama bunun garantisi yoktu. Ayrıca tüm çabama rağmen kötü biri olduğum için beni affetmesini istedim çünkü kendime ne kadar yalan söylersem söyleyeyim, küçük, karanlık, bencil ve önemsiz bir parçam o gece onu hamile bıraktığım ve şimdi içinde bizden küçük bir parçanın büyüdüğü için dua ediyordu.

"Seni seviyorum minik kuş," diye fısıldadım merdivenlerden koşarak inip Rian'la birlikte arabaya binmeden önce.

Bok gösterisi başlasın.

Rıhtıma doğru ilerlerken plana sadık kalmak için elimden geleni yaptım, ama her parçam artan hayal kırıklığı altında gerildi.

Sabırlı olmak zorundaydım. Planın işlemesi için bunun hayati önem taşıdığını biliyordum ama yanımda oturan hainin de dediği gibi, sabır hiçbir zaman benim güçlü yanımla olmamıştı.

Kullanılmayan iki deponun arasına park ettik. Biri kullanılıyordu; Aiden tarafından tutulan paralı asker ekibi diğerini bu sabah erkenden kurmuştu.

Beni götürüp infaz etmeyi planladıkları yer burası mıydı? Gözlerimi ileriye diktim ve balık yakma tesisinin ışıklarının yanıp söndüğünü fark ettim.

Beni yakmayı mı planlıyorlardı yoksa dünyaya Killian Doyle'un artık olmadığını göstermek için cesedimi liman suyuna mı atacaklardı? Kabul etmeliydim ki

Planlama için sahip oldukları zamanla birlikte, tüm ortamın orijinal olmaması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Bu iki yöntem fazlasıyla kullanıldı. Iris'in bu planları değerlendirdiğini hayal ettiğimde ağzımın kenarında oluşan küçük gülümsemeye engel olamadım. *"Kazanan bir formülü neden değiştirelim?"* ya da *"Kanıtlanmış bir yöntemi kullanmak en iyisidir."* gibi bir şeyler söylerdi.

Evet, bu benim kadınının söyleyeceği bir şeydi.

Dikiz aynasına baktım, Gareth başını eğmişti. En azından yapmak üzere olduğu ihanetten dolayı biraz utanç duyuyordu; güneş doğmadan önce bunun için ölecek olması çok kötüydü.

İşaret parmağıyla dizine hızlı hızlı vuran Rian'a baktım.

"Gergin misin?" Her şeyin yerli yerinde olduğuna dair sinyali alana kadar ona biraz işkence etmeye karar vererek sordum.

"Ne?"

Eline baktım. "Gergin misin?" "Biliyorsun şiddeti asla dört gözle beklemem."

"Hayır... Sanırım bilmiyorsun." Uzun namlulu tüfeklerin kırmızı lazerlerinin Rian'ın alnına ve kalbine yerleşmesiyle oluşan sinyali görünce gülümsedim. Dikiz aynasına baktım ve Gareth'in alnının ortasında da benzer bir nokta olduğunu fark ettim.

Rian yere baktı ve elini lazerin işaret ettiği yere koydu. "Bu da ne-"

"Komik olan ne biliyor musun?" Arabanın ışıklarını açıp parlak ışıkları önünde bağlı ve ağzı tıkalı bir Finn tutan Aiden'a tutarak sordum.

Kardeşimin yüzünün yan tarafından kan akıyordu, muhtemelen kaşıyarılmıştı. Iris'e onu canlı getireceğime söz verdim.

zarar görmemiş.

Rian şaşkınlıkla koltuğunda sıçradı ve kapının koluna uzandı. Kapıyı açmadan önce ona "Yavaş ol," dedim.

"Bu kırmızı noktalar göstermelik değil. Ateş etmeye hazır dört keskin nişancım var, beni buna zorlamayın, çünkü yapacağım."

Rian bana kuşkulu bir bakış fırlattı.

"Yapardım, Rian. Beni zorlama."

İçini çekti ve kapıyı yavaşça açtı.

Dikiz aynasından hayalet gibi solgun Gareth'a baktım. "Sen de, dışarı." "Bay Doyle ben... Özür dilerim sadece-"

"Dışarı!" Tekrarlayınca oturduğu yerden sıçradı.

Üçümüz de arabadan çıktık ve cebimdeki susturucuyu alıp silahıma yerleştirmeden önce kılıfımdaki silaha uzandım.

Aiden onu ensesinden tutup kabaca depoya doğru iterken Finn ağzındaki tıkaçın altından bağıırıyordu.

"Gareth?" İçeri girer girmez seslendim.

Arkasını döndü, ben de silahımı kaldırdım ve art arda üç el ateş ettim. Temiz bir infazdı. İkisi kalbine, biri kafasına ve yere düştü.

"Ne yaptın sen?" Rian bağırarak Gareth'ın cansız bedenine doğru koşmaya çalıştı ama kiralık paralı askerlerden ikisi onu yakalayıp bir sandalyeye çekti. "O sadece bir çocuktu, Killian, daha yirmi iki yaşında! Kendini neyin içine soktuğunu bilmiyordu," diye ekledi sesi çatlayarak.

Omuz silktim. "Bu benim sorunum değil. Hainlerle nasıl başa çıktığımı biliyorsun.

Onun kanı *senin* ellerinde, benim değil."

"Sen bir canavarsın!" diye bağırdı ve yere tükürüp ayakkabıma vurdu. "Tıpkı baban gibi!"

Ayakkabıma baktım ve yüzümü buruşturdum. "Klas Rian, gerçekten klas." Sandalyesine yaklaştım ve ayakkabımı pantolonunun paçasına sildim.

Finn'e döndüm, ağzındaki bant parçasının altından bağırmaya devam ederken yüzü kıpkırmızıydı.

İçimi çektim, çıkardım. "Ne?"

"Bırakın onu! Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Bu sizinle benim aramda!" diye bağırdı bana, konuşmasının yoğunluğu altında boynunun telleri gerilmişti.

"Ah, Finn Doyle'un şövalye yanını unutmuşum. Parlak zırhlı şövalye, dulların ve yetimlerin koruyucusu." Başımı hızlıca sallayarak homurdandım. "Ya da geceleri değerli olduğunu düşünerek uyumana yardımcı olan her ne saçmalıkta." Elimi umursamazca salladım ve ona arkamı döndüm, çıkışa doğru birkaç adım attım ama sırtarak geri döndüm. "Ama düşününce, insanları intikam dolu yoluma çıkaran hep sensin, değil mi? İnsanların asla geçmemeleri gereken çizgileri geçmelerine neden olan sensin." Çeneme vurdum. "Düşünüyorum da, insanları sadece bir top yemi olarak kullanan sensin."

"Bu doğru değil!" diye haykırdı, ama sesi sinir bozucu kendini beğenmişliğinden bir şeyler kaybetmişti.

"Öyle değil mi?" Rian'a odaklanmadan önce başımı yana eğdim. "Sana gelince, *eski dostum*, anlamsız kan dökülmesini önlemek istediğini söyledin ama küçük kardeşim için beni feda etmekten çekinmedin."

"Sen ümitsiz vakasın, Killian. Yıllardır mantıklı düşünmeni sağlamaya çalıştım ama içinde babandan çok fazla şey var. Kurtarılacak bir şey yok."

"Ah, ah." Elimi sahte bir acıyla göğsümün üzerine koydum. "Kalbimi kırıyorsun."

"Ne kalbi?" Finn beni güldürerek ekledi.

"Güzeldi, küçük kardeşim. Sanırım haklısın, benim kalbim yok." *Iris hariç Onun kalbi vardı, tüm yırtık pırtık, parçalanmış haliyle.*

Tekrar Rian'a döndüm. "Yani benim hayatım onunkinden daha mı değersiz? O benim kardeşim."

Rian Finn'e yandan bir bakış fırlattı. "Aynı şey değil. Kendin söyledin; hiçbir şey kandan daha önemli değildir."

"Evet, ve sen-" Tıkladığında durdum. İkimize de annemizden miras kalan gözlerimiz dışında Finn ve ben birbirimize hiç benzemiyorduk. Bunun sebebinin onun daha çok anne tarafımıza benzemesi olduğunu düşünmüştüm ama ona baktıkça gerçeği daha iyi anladım.

"senin, değil mi?" Cevabı zaten biliyordum.

Rian bir kez başını salladı ve kardeşimin çenesi düştü. En azından o da benim kadar bilgisizdi. Bu küçük, rahatlatıcı bir düşünceydi.

"Bilmem gerekirdi." Başımı salladım. "İçinde hiç ateş yok. Hiçbir şey için mücadele edemiyor."

"Sen benim babam mısın?" Finn Rian'a sordu.

Parmaklarımı şıklattım. "Mesele bu değil Finn. Yakında yine yetim kalmaktan yakınabileceksin." Silahımı bacağımın yan tarafına birkaç kez vurdum. "Söyle bana, Rian. Babamın yanında yer almanın sebebi annem mi?"

"Maddie'nin benim olması gerekiyordu; her zaman benim olması gerekiyordu, ama baban geldi ve ben daha hamlemi yapmaya fırsat bulamadan onu alıp götürdü."

"Uh... Sanırım tarih tekerrürden ibaret."

"Ne demek istiyorsun?" Rian dudaklarını büzerek kaşlarını çatarken Finn sordu. "Maddie babanın boş vaatlerine ve beyaz yalanlarına inandı," dedi Rian.

omuz silkti. "Belki onun da bir parçası onlara inanıyordu, ama bir leopar asla

Beneklerini değiştirdi ve onu hak ettiği gibi sevmeyecek kadar kara yrekliydi."

Başımı salladım. Iris'le ilgili tüm etkileşimlerimiz bambaşka bir anlam kazanmıştı.

"Ve sonra sen büyük bir kahraman gibi araya girdin ve onun acısını dindirdin. Vay canına, neredeyse Jane Austen saçmalıkları kadar güzel." Burnumu çektim, gözümün altındaki sahte yaşı kuruladım.

"Kaba olma!" diye homurdandı, sandalyesini iterek ellerini çözmeye çalıştı. "Annen hakkında konuşuyorsun."

"Ve sevgilin." İtiraf etmesem de annemin ihaneti bir şekilde canımı yakmıştı. Onu her zaman sitemin ötesinde bir melek, babamın kusurlarını kabul eden ve kucaklayan azize gibi görmüştüm ama yine de... Iris'le ilgili zihnimin arkasına tohumlarını eken küçük şüphe kırıntısına engel olamıyordum. Annemin ihaneti bu denkleme olumsuz bir unsur eklemişti.

Evet, ama sen baban değilsin, Killian. Ona asla babanın yaptığı gibi saygısızlık etmezsin, diye kendimi ikna ettim.

"Teselliye ihtiyaı vardı, dinlenmeye ve anlaşılmaya ihtiyaı vardı, ama baban insanları öldürmekle ve fahişelerini becermekle o kadar meşguldü ki, karısını, oğlunun annesini, onu özel kılan tüm ışığını kaybetmeye başlayan karısını umursamıyordu. Ben onun arkadaşı ve sırdaşıydım, daha fazlası değil, en azından bir süreliğine." Başını iki yana salladı. "Onu seviyordum. Onu her zaman sevdim."

"Ama babamı daha çok seviyordu?" Sesimdeki alaycılığı gizleyemeyerek denedim.

"Hayır, *seni* her şeyden çok seviyordu. Seni bırakıp benimle kaçmak istemedi ve seni yanına alamayacağını biliyordu, yoksa izlenir ve incinirdin. Senin için mutsuz hayatında kaldı."

"Kahretsin! İhtiyacımız olduğunda keman çalanlar nerede?" Onun sözleri karşısında hissettiğim acının fark edilmemesini umarak etrafıma bakındım. Söyleyebileceği hiçbir şeyin bana ulaşamayacağından emindim. Yanılmışım.

"Iris benim annem *değil*, ben de babam değilim."

"Iris'in bununla ne ilgisi var?" Finn sordu. Rian devam edince ona yan gözle baktım. "Sen de bir o kadar zalimsin."

"Hainlere mi? Elbette. Yaşam tarzımı tehdit eden insanlara mı? Şüphesiz. Ama ona? Asla."

Rian gülümsedi ve bu gülümseme her şeyden çok acı çeken bir diktatör gibi görünüyordu. "Olacaksın. Biraz zaman ver; olacaksın."

"O annem gibi değil ve sen de bunu gördün. Bu seni korkuttu. İnsanlar onu yapamayacağına inandırmak için çok uğraşsa da o liderlik etmek için yaratılmış."

"Iris'in elinde ne var-"

"Bir dakikalığına kapa çeneni, Finn! Yetişkinler konuşuyor," diye bağırdım.

"Hayır! Bilmek istiyorum!"

"*Talep* mi ediyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım. "O mu *talep* ediyor?" Sandalyesinin hemen arkasında duran Aiden'a bakarak gülerek sordum. "Sustur onu."

Aiden kardeşimin ağzına tekrar bir parça bant yapıştırdı.

"Tarihin tekerrür etmesinden kastın bu muydu?"

Dudaklarını büzdü ve bana keskin bir baş selamı verdi.

"Oh, Tanrı aşkına, dramatize etme beni! Ölmemi istemek için ne aptalca bir sebep! Ve hayatını kaybetmek için ne kadar aptalca bir sebep."

"Finn'in özgür ve mutlu olmasını istedim. Maddie ve benim asla sahip olamadığımız bir şey; uğruna savaşılmayacak kadar korkak olduğum bir şey. Gitmesine izin vermeliydin. Sana onu söyledim ama gururun ve aşırı şişirilmiş egon her zaman gibi seni alt etti. Sen babanın oğlusun. O biliyordu.

Maddie ve ben. Finn benimdi ve o da bunu biliyordu." Başını salladı, ağzı öfkeyle büzülmüştü.

Babamın Finn'e olan davranışları şimdi daha anlamlı geliyordu, hiç de adil olduğu söylenemezdi. Ona karşı her zaman çok sertti ve yükün çoğunu ben üstlensem bile, yine de zor zamanlar geçirdi. Bunun annemizin ölümü nedeniyle yersiz bir kızgınlık olduğunu ya da Finn'in fazla nazik bir ruha sahip olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. O da babasından çok fazla şey taşıyordu.

"Bana tasma takmak ve bu süreçte bana işkence etmek için onu bilerek kendine yakın tuttu. Ama sen ona karşı daha naziktin. Yükün bir kısmını senin taşıdığını gördüm; Doyle Sr.'dan daha iyi olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu seferki sefalet çemberini daha erken sonlandırmaya karar verdim."

Bu kez şaşkınlığımı gizleyemeyerek bir adım geri attım. "Babamı sen mi öldürdün?"

"Beni zorladı. Finn'i Faganlar tarafından eğitilmesi için İrlanda'ya göndermek istedi."

"Faganlar mı?" İçimizdeki en psikopat grup onlardı. Finn buna bir hafta bile dayanamazdı. Benim asla olmasına izin vermeyeceğim bir şey.

Başını salladı ve sonra içini çekti. "Bunu daha fazla tartışmanın anlamı yok. Daha arabaya binmeden kaderimle ilgili kararını vermiştin. Sadece beni öldür ve bu işi bitir."

Finn sandalyesinde o kadar sert hareket etti ki yana düştü.

İçimi çektim, silahımı kılıfına geri koydum ve ağzındaki bandı çıkarmadan önce sandalyesini kaldırdım. İkinci seferde de aynı şekilde tatmin ediciydi.

"Killian, yapma, lütfen!" Finn yalvardı, sandalyesinde ileri geri hareket ederek düğümü gevşetmeye çalıştı. "Hepsi benim hatam. Yemin ederim öyle."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu senden başka kimsenin suçu değil." Birkaç adım geri attım. "Kendini beğenmiş gibi davranıyorsun, iyi ve mazlum kardeş olduğunu iddia ediyorsun. Boo hoo, iyi kalpli Finn."

"Nasıl anlayabilirsin ki? Kendinden başka hiç kimse için bir şey yapmadın!"

"Ben mi?" diye göğsümü işaret ettim. "Hak ettiğim yeri alarak adım attım, bunu gerektirmeyen bir hayatı asla almadım. Aileni terk ettin, babanı bana ihanet etmeye zorladın, ölüm fermanını imzaladın ve Iris'in odasına bir telefon yerleştirmesini sağladın. Onu belki de yapmaya hazır olmadığı bir seçim yapmaya zorladın."

Finn'in beti benzi attı, hemen donakaldı. "Ona ne yaptın?" diye fısıldadı.

"İstemediği hiçbir şey."

"Ona zarar verdin mi?"

"Müstakbel çocuğumun annesi mi?" Homurdandım. "Tabii ki hayır." Tamam, bu biraz abartılıydı ama teknik olarak hamile olabilirdi ve hem babanın hem de oğlunun yüzündeki dehşetle karışık şok ifadesi, Aiden'ın önünde Iris'le olan ilişkimin boyutunu itiraf etmeye değerdi.

"Ona tecavüz mü ettin?"

Dehşetle kardeşime bakma sırası bana gelmişti. "Ne-" Başımı salladım. "Nasıl c-" Elimi kaldırdım. "Ne var biliyor musun? Her neyse. Ona kendin soracaksın."

"Beni öldürmeyecek misin?" diye sordu kuşkuyla, Rian'ın omuzları rahatlamayla çökerken. Finn'i bağışladığım için rahatlamış mıydı, yoksa onu da bağışlayacağımı mı düşünüyordu?

"Vücudumun her zerresinin senin sefil hayatına son vermek istediğini söylediğimde bana güven, ama Iris'e seni canlı olarak geri getireceğime söz verdim."

"Ona söz mü verdin? Birinin isteğini kendininkine tercih mi ettin?" diye sordu güvensizlikle ve onu suçlayamazdım, Aiden bile ikna olmuş görünmüyordu.

Soruyu duymazdan geldim ve Rian'a döndüm. "Çekip gitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun."

"İstiyorum."

"Yaptığın şey - babamı öldürmek, beni öldürmeye teşebbüs etmek. Yaşamana izin verebileceğim bir senaryo yok."

"Benim için sorun değil. Bununla uzun zaman önce barıştım."

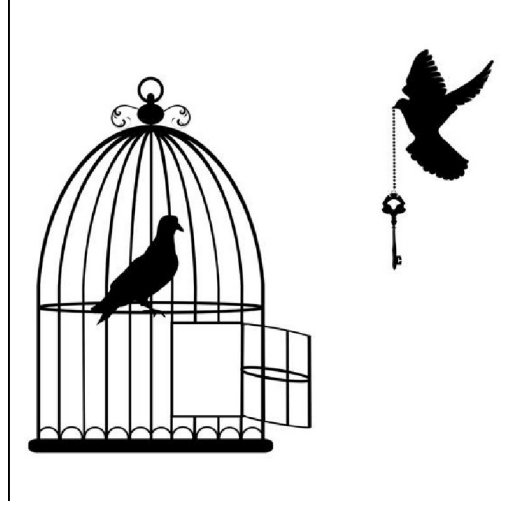
Başımı salladım ve Finn'in yeni bulduğu babasını bağışlaması için yaptığı acınası yakarışları duymazdan gelerek silahımı aldım.

"Teşekkür ederim," dedim ve silahımı kaldırıp alnına doğrulttum.

"Ne için?"

"Bana hiçbir erkeğe güvenilemeyeceğini hatırlattığın için." Ve bu sözlerle tetiği çektim.

BÖLÜM I4



İr sI

***I** Kötü bir insanım.* Hissettiklerimi açıklamamanın başka bir yolu yoktu. Killian'ı gecenin bir yarısı evden çıkarken görmüştüm ve O zamandan beri pencereden dışarı bakıyorum.

Sonucun tüm olası senaryolarını hayal ettim. Killian sözünü tutup Finn'i bağışlayacak mıydı? Sözünü bozmak zorunda kalır mıydı? Killian aynı söz yüzünden incinir miydi?

Finn'e zarar gelseydi üzüldüm; ona çok değer verirdim ve o da bana nezaket ve ilgi göstermekten başka bir şey yapmamıştı ama Killian'ın buraya geri dönmeyeceği düşüncesiyle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

Bu sözü şimdi daha iyi anlıyorum. Önemli olan kiminle yaşayabildiğiniz değil, kim olmadan yaşayamadığınızdır.

Alnımı pencerenin soğuk camına dayadım. Hayır, bu doğru değildi; muhtemelen Killian olmadan da yaşayabilirdim. Sadece bunu istemiyordum.

O gittiğinden beri yüzüncü kez saate baktım. İki saatten fazla olmuştu ve ufuk her geçen dakika pembeleşiyor, Bay Snuggles'a sarılmanın, saymanın ya da "Somewhere Over the Rainbow" şarkısını mırıldanmanın hiçbirinin mantıklı bir zemine geri dönmeme yardımcı olamayacağı kadar endişemi artırıyordu.

Birdenbire malikânenin kapıları açıldı ve ben kutudaki bir kriko gibi sarsılarak yoldan gelen iki arabaya baktım. İkisinin de Killian'ın bıraktığı araba olduğundan emin değildim.

Birkaç saniye bekledim, düzensiz nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalıştım. Yanıma gelene kadar odamda kalmamı rica etmişti.

Kapıya baktım, alt dudağımı çiğniyordum, kaslarım gerilmişti - vücudum beynimle tam bir savaş halindeydi.

Tekrar pencereden dışarı baktım ama yol artık temizdi. Kapıya doğru döndüm, bir adım attım, bilinmezlik ciğerlerimi çok acı bir şekilde sıkıyordu.

"Senden beklemeni istedi, Iris," diye mırıldandım. İstedi, emretmedi.

İyi niyetimi bir kenara bırakıp kapıya koşmam ve kapıyı açmam on saniye kadar sürdü. Koridorda birkaç adım attım ve bir kapının çarparak kapandığını duyduğumda beklemeye başladım.

Parmak uçlarımda merdivenlerin başına kadar geldim ve koridoru geçerken sarı saçlarını gördüğümde hissettiğim rahatlama beni harekete geçirdi ve merdivenlerden aşağı koşarken gözyaşı dökmeden hıçkırdım.

Başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı ve beni merdivenlerden uçarcasına inerken görünce şaşkınlık ifadesi takındı.

Kendimi ona doğru attım ve kollarımı sıkıca ona doladım.

Çarpmanın şiddetiyle ciğerlerindeki hava bir anda boşalırken "Iris!" diye ofladı.

Kollarını bana yüzümü göğsüne gömdüm ve birkaç saniyeliğine kucağının sıcaklığında, kolonyasının hafif kokusunda ve hoş olmayan daha metalik bir şeyde ıslandım, ama onun kollarındaydım ve o güvendediydi.

Kıkırdadı, göğsü gümbürdedi ve kulağımı ona yaklaştırdım.

Başımın üstünü öptü. "Daha iyi bilmesem, beni özlediğini söyledim, *éan beag*."

"Oh, ama ben yaptım!" Beline sarılışımı sıkılaştırdım. "Senin için çok endişelendim."

İçini çekti, tutuşunu da sıkılaştırdı ve dudaklarını tekrar başımın tepesine bastırarak oyalanmalarına izin verdi.

Anlamadığım bir şey fısıldadı ve başımı kaldırıp baktım. Bana o kadar yakın eğilmişti ki burnu neredeyse burnuma değecekti ve birkaç saniye yüzünü detaylıca inceledim. Bir kolumu beline doladım ama diğerini yukarı kaldırarak alnındaki endişe çizgilerini ve gözlerinin altındaki koyu halkaları izledim.

"Yorgun ve endişelisin."

Bana gülümsedi. "Artık değil." "Benimle dalga geçiyorsun." Kaşlarımı hafifçe çattım.

Gülümsemesi genişledi. "Belki biraz." Gözleri aşağı doğru kaydı ve dudaklarımda durdu. "Seni şimdi öpsem sorun olur mu?"

Benim kalp spedyukarı olarak benim eller hemen döndü Nemli endişeli ve heyecanlıydım. Titrek bir nefes aldım. "Bence bu tavsiye edilir." "Katılıyorum," diye cevap verdi eğilip dudaklarını benimkilerle birleştirirken. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bana arka arkaya hızlı, iffetli öpücükler verdi.

Dilinin alt dudağımı usulca okşadığını hisseder hissetmez, nazik isteği üzerine ağzımı açtım.

Bu öpücük, birkaç gece önce paylaştığımız tutkulu öpücöklere kıyasla çok yumuşaktı. Sanki ağzımı keşfetmek için dünya zamanı varmış gibi yavaşça araştırıyordu.

Elim sırtından saçlarına doğru kaydı, onun hissinde, tüm duyularında kayboldum.

Küçük bir inilti çıkardım ve o da nefes nefese öpüşmeyi kesti.

"Beni öldürüyorsun küçük kuş, ama ne yazık ki bunun yeri ve zamanı değil. Neden gidip biraz kestirmiyoruz, sen ve ben?" Arkama baktı. "Bazı insanlar gösteri için para ödemedi."

Neye baktığını görmek için arkamı döndüm ve sonunda sol koridorun duvarına yaslanmış Aiden'ı fark ettiğimde yüzüm kıpkırmızı oldu.

Killian'ın kucağından kurtulmaya çalıştım ama o belime sarılışını sıkılaştırdı.

"Oh, merhaba. Özür dilerim, sizi görmedim."

Aiden küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, Killian'ın yanında duruyor olsaydı bir dinozoru fark edeceğini sanmıyorum."

"Tabii ki yapardım!" Kaşlarını çatarak başını yana eğdim. "Bu bilimsel bir mucize olurdu."

"I-" Başladı ama alçak sesle kıkırdayarak başını salladı. "Evet, haklısın." Tekrar Killian'a baktı. "Tarih tekerrür etmiyor, dostum. Burada bir çatışma yok."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama Killian'ın şefkatli gülümsemesi saf bir gurur ve mutluluğa dönüştü ve göğsünde duran elimi tutup avucumu öptü. "Biliyorum." Alnımdan öptü. "Biliyorum," diye o kadar nazikçe tekrarladı ki kalbim sızladı.

Göğsüne baktım ve mavi gömleğindeki kan lekelerini fark ettim.

"Yaralanmışsın!" Elimi lekenin üzerine koydum ve kıpırdanarak elinden .

"Hayır, Iris, ben iyiyim-"

"Kan var! Neren yaralı? Ne oldu?" Kendi gözlerimle emin olmak için gömleğinin düğmelerine uzandım.

"Iris. Iris, dur." Ben durmayınca ellerimi tuttu. "Iris, o benim kanım değil."

"Ah!" Ellerimi tuttuğu yerden çekip göğsüme dayadım ve gözlerimi tekrar kan lekelerinin üzerinde gezdirdim.

Onun kanı değil... Tekrar temkinli yüzüne baktım. Vücudu sanki her an saldırmaya hazırmış gibi gerilmişti.

Killian'ın benimle birlikte olduğu beyefendi ile Finn'in tarif ettiği ve benim sadece birkaç görüntüsünü gördüğüm adam versiyonunu bağdaştırmak çok zordu.

Finn. Gözlerimi tekrar kana diktim. "Finn iyi mi? Onu görebilir miyim?"

Hemen cevap vermeyince kana bakmayı bırakıp tekrar yüzüne bakmaktan başka çarem kalmadı. Artık temkinli değil, kızgın ve aynı zamanda incinmiş görünüyordu. Garip bir kombinasyondur.

İç çekti ve omuzları pes ediyormuş gibi biraz çöktü ama böyle tepki vermesine neyin sebep olduğundan emin değildim.

"Finn iyi." Elini Aiden'ın durduğu genel yöne doğru salladı. "onu daha sonra görebilirsin." Beni durdurmadan önce çözmeyi başardığım üç düğmeyi ilikledi. "Neden şimdilik yatağa gitmiyorsun? Kalkmak için çok erken ve daha fazla uykuya ihtiyacın olmalı."

Bir adım geri çekildim, nedense onun kovulmasını beklemiyordum.

"Ama-" Kaşlarımı çattım. "Benimle biraz kestirmek istemedin mi?"

Birkaç saniye sessizce bana baktı ve başını salladı. "Hala yapacak çok işim olduğunu . Sen devam et."

Ses tonundaki şefkatin yerini, reddedilmiş gibi hissettiren bir soğukluk aldı.

Gözlerimin yaşlarla dolmaya başlamasından nefret ediyordum.

Reddedilmeye o kadar alışmışım ki normalde gözümü bile kırpmazdım ve başka biri olsaydı muhtemelen omuz silkerek uzaklaştırdım. Ama bu herhangi biri değil, Killian'dı ve adama karşı hissettiğim tüm yabancı duygular, hem olumlu hem de olumsuz şeylerle başa çıkmamı çok daha zorlaştırıyordu.

Dudaklarımı büzdüm, ona sertçe salladım ve arkamı dönüp merdivenlere doğru ilerledim.

Killian arkamdan bana sıkıca sarıldığında elimi tırabzana, ayağımı da ilk basamağa koymuştum.

Dudaklarını şakağıma değdirmeden önce "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Gözyaşı dökmeden bir rahatlama hıçkırığı çıkardım ve ona doğru sarktım, vücudumdaki gerginlik bir anda boşaldı.

Beni saran kollarını kavradım. "Kızgınsın ve ben neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, küçük kuş. Yemin ederim yapmadın. Bu benden. I-" Konuşmayı kesti ve çenesini başımın üzerine koydu. "Yatağına dön. Daha sonra yanına geleceğim ve yarın sen ve ben konuşacağız, tamam mı?"

"Şimdi söyleyebilir miyim?"

Belime sarılışını o kadar sıkılaştırdı ki neredeyse nefesim kesilecekti. "Sonra konuşuruz. Önce konuşacağız."

Bu sesten ya da sesinde duyabildiğim kesinlikten hoşlanmadığım için gerildim.

"Geri mi götürüyorsun?"

Neşe taşımayan küçük bir kahkaha attı. Kırılmış, temkinli... yenilmişti. "Sanki hiç yapabilirmişim gibi." Dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar başını oynattı. "Seni seviyorum, küçük kuş."

Endişelerimin bir kısmının yok olmasıyla üzerimdeki ağırlığın bir kısmının kalktığını hissettim ama ağzından çıkan bu sevgi sözcüklerinin neden bir zaferden çok bir yenilgi gibi geldiğini anlayamıyordum.

Kollarını kaldırdı ve bir adım geri çekildi. "Birazdan yanına geleceğim, söz veriyorum."

Arkamı dönüp ona bakmak istedim ama bir yanımda bunu yapmaktan vazgeçti, sesinde duyduğum çatışmayı yüzünde görürsem geri dönüp uyuyabileceğimden emin değildim.

"Sonra görüşürüz, Killian," diye cevap verdim ve bir kez bile arkama dönmeden odama doğru yürüdüm.

Pijamalarımı giydim ve yatağa girdim, hafifçe horlayan ve bana yaslanmış olan Bay Snuggles'ı okşadım. Onu okşamak, yumuşak saçlarını parmaklarımın arasında hissetmek, nazik mırıltısı genellikle endişeyi uzak tutmaya yardımcı olurdu, ama bunun boşuna olduğunu biliyordum.

Gözlerimi kapadım, az önce aşağıda olanları ayrıntılı bir şekilde yeniden canlandırımdım ve tam olarak nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalıştım. Killian bunun benim hatam olmadığını söylemişti ama öyle olmalıydı, her zaman öyleydi.

Gözlerimi tekrar açtığımda oda parlak bahar güneşiyle yıkanıyordu. Sarsılarak doğruldum, yatağa oturdum ve düşündüğümde çok daha yorgun olduğumu fark ettim. Olaylara rağmen uykuya dalmıştım.

Yana döndüm ve boş olduğunu görünce kalbimin sıkışacağını bilsem de buruşuk çarşaf, girintili çıkıntılı yastık ve Killian'dan her zaman yayılan hafif sandal ağacı ve bergamot kokusu, sözünü tutup bana katılmaya geldiğini gösteriyordu.

Onu kaçırdığım için pişmanlık duyarak iç çektim. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Hiçbir zaman derin uyuyan biri olmamıştım ama yine de... Beni kollarına aldı mı? Beni öptü mü? Aşk sözcükleri fısıldadı mı?

Yataktan çıkmak için yana döndüm ve çalar saatin üzerindeki saati görünce şaşkınlıkla irkildim; neredeyse öğlen olmuştu.

Hiç bu kadar geç uyandığımı hatırlamıyordum... hiç.

Teresa'nın düzgün bir kahvaltı yapmam gerektiği yönündeki itirazlarına rağmen, Killian'ın internette yaptığım araştırmalara dayanarak benim için hazırladığı sandviçi taklit etmek için elimden geleni yaparken, duş aldım, gün için ve mutfaktan bir kahvaltı barı aldım.

"Umarım sevdiği gibi olur," dedim Teresa'dan çok kendi kendime, sandviçi yanında cips olan bir tabağa koyarken.

"Ne olursa olsun yapacağına eminim. Bu yaptığınız özel bir şey."

Karıştırdığı yahniye bakmadan önce Teresa'ya baktım. "Ona her gün yemek yapıyorsun. Bu özel bir şey değil."

Kıkırdadı. "Yaptığım şey mi? Hayır. Ama inan bana, bunu senden duymak? Çok özel bir şey."

Kafamda yemek sadece yemek olsa da anlamış gibi başımı salladım ve Killian'ı aramaya devam ettim.

Ofisinde yalnızdı ve masasının üzerindeki bir dosyaya bakıyordu.

Açık kapıyı çaldım ve başını kaldırdı, gözleri biraz odaklanmamıştı ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum - bu bakışı işaretleri fark edemeyecek kadar sık takınmıştım.

Aslında dosyaya bakmıyordu; düşüncelerinde kaybolmuştu. "Hâlâ bitkin görünüyorsun," dedim, gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ederek. gözleri daha da belirgindi.

"Evet," diye iç geçirdi ve sandalyesine yaslandı. "Zaman benden uzaklaştı ve sadece birkaç saat uyuyabildim."

"Benimle birlikte."

"Seninle," diye onayladı başını sallayarak. "Çok yorgundun; bile."

"Beni tuttun mu?" Utancımdan kızarmadan önce sordum. Bu bir iç ses sorusuydu, Iris.

Yüzü olduğum şefkati aldı. "Elbette, başından beri. Bu hakkı kazanmak için vahşi kediyle savaşmak zorunda kaldım."

Bir ayağımdan diğerine geçerek gülümsedim.

"Bu ne?" diye sordu, elimdeki tabağa bakarak.

"Oh, evet!" Bir kahkaha attım. Yine onun çekim gücüne kendimi o kadar kaptırmıştım ki buraya ne için geldiğimi unutmuştum. "Dün yaptığın şeyin kolay olmadığını biliyorum. Yani, bilmiyorum, sadece düşündüm. Şey..." Elimi umursamaz bir şekilde salladım. "Ben de *anladığımı* söyleyemem çünkü doğrulanmadı ve deneysel bir kanıtım yok, bu yüzden-" Hayal kırıklığıyla bir of çektim, saçaklarıma üfledim, o ise bana ilgiyle baktı, saçma sapan konuşmamdan dolayı hiçbir hayal kırıklığı belirtisi göstermedi. "Söylemek istediğim tek şey şüphelendiğim -evet, *şüpheli* doğru kelime. Zor bir gün geçirdiğinden şüpheleniyorum, bu yüzden sana Aziz Paddy Günü sandviçi yapmak istedim ama internette bir sürü tarif var. Bu çok saçma. Ayrıca, ben denemeden önce içinde ne olduğunu söylemeyerek iyi yaptın çünkü... sığır konservesi mi?" Yüzümü buruşturdum. "Hiç de beklediğim gibi değil." Ofisine doğru birkaç hızlı adım attım ve tabağı öne doğru ittim. "Yani, muhtemelen tam olarak doğru yapmadım. Ben yapmadım

Tadına bakacak zamanım oldu ve dişlerimi yeni fırçalamıştım, ama bana oldukça benzer geldi, ama ben uzman değilim ve bilirsin, beğenmezsen sorun değil. Sadece seni neşelendirmek istedim ve-" *Kapa çeneni, Iris.*

Tabağı dosyanın üzerine koydum. "Al."

Tabağa baktı ve tekrar bana döndü. "Bu mükemmel." "Bunu nasıl söylersin? Tadına bile bakmadın."

"Bunu benim için yaptın, Iris." Sandviçten bir parça aldı. "Beni neşelendirmek için sevdiğimi bildiğin bir şey pişirmişsin. Tadının nasıl olduğu umurumda değil; beni çoktan neşelendirdi. Benim için mükemmel."

Ağzımı açtım ama o sandviçten bir ısırık alınca tekrar kapattım. Sanki hayatım buna bağılıymış gibi çiğnemesine baktım.

"Çok lezzetli."

"Gerçekten mi?" O bir ısırık daha alırken ben de gülümsedim. Sandviçini çiğnerken başıyla onayladı.

"Sanki annemin mutfağına girmiş gibiyim." Sandviçi tabağına geri koydu. "Dün bana Finn'i görmek istediğini söylemiştin?"

Ne cevap vereceğimi bilemediğim için ağzımı iki yana çevirdim. "Tekrar sinirlenmeni istemiyorum."

İçini çekti. "Kızgın değildim, gerçekten değildim," diye ekledi, muhtemelen yüzümdeki belirsizliği görmüştü. "Ben sadece-" Parmaklarını masasına vurdu. "Sonra konuşuruz, tamam mı? Aiden birazdan burada olur ama istersen Finn'i görmeye gidebilirsin. Koridorun sonundaki odada."

"Evet, sanırım yapmalıyız." Duymak istese de istemese de sevdiğimi söyleyecektim.

"Teşekkür ederim, küçük kuş."

"Bir değil. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Burada olacağım."

BÖLÜM I5



KI III an

I Onu Finn'i görmeye tek başına göndererek büyük bir hata yapıp yapmadığımdan emin değildim ama yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum. Geçmişin tekerrür istemiyordum. Kendi karıma karşı arkamı kollamak istemedim. Ben babamın oğluydum ama Iris'i gerçekten seviyordum ve onu kaybedeceğimden emindim.

annemin yaptığı gibi bana ihanet ederse.

O benim küçük kuşum olabilirdi ama onun kafese kapatılmasını istememiştim. Tüm hayatı boyunca insanların yargıları, eleştirileri ve ona koydukları sınırlamalarla kafese kapatılmıştı. Bana ne kadara mal olursa olsun, bu benim yapabileceğim bir şey değildi.

Dün gömleğimdeki kana verdiği tepki başka bir endişeyi daha canlandırdı. Rian'ın onun farklı hayatını hatırlatmasına rağmen görmezden gelmeye çalıştığım bir endişeyi.

Sandviçimden bir ısırık daha alarak başımı salladım. Rian'ın art niyetli olduğu kesindi ama bu sözlerinde doğruluk payı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Tepkisi çok içgüdüsel, hızlı geri tepmesi bıçak yarası gibi hissettirmişti ve ona kızgın olmadığımı söylediğimde ona gerçeği söylemiştim; tüm duruma kızgındım.

Bu hayatın ne kadarını kabul edebileceğini düşünmeye başlamıştım. Bir İtalyan'ın bile bu işi yürütebilmiş olması beni rahatlatıyordu ve Gianluca Montanari hakkında istediğimizi söyleyebilirdik ama herkes onun çok mutlu bir evliliği olduğunu biliyordu ki bu sadece İtalyan mafyasında değil, tüm mafyalarda nadir görülen bir durumdu.

Ama aynı zamanda okuduklarımı ve Gianluca'nın karısı Cassandra'nın bana söylediklerini de hatırladım. Iris gibi insanların daha büyük bir sadakat duygusu vardı ama aynı zamanda çok daha gelişmiş bir doğru ve yanlış duygusu da vardı ve ona ne kadar doğru davranırsam davranayım, onu ne kadar seversem seveyim, sonuçta ben neysem oydum. Sosyal yapımızdaki kötü adam bendim ve ayrılmak istemedenden önce ne kadarını görüp kabul edebileceğinden emin değildim.

Onu bizim dünyamızdan uzak tutabilirdim ya da en azından bunu deneyebilirdim ama bu onu tekrar bir kafese koymak olurdu. Eğer istediği buysa, bu onun seçimi olmalıydı. Her zaman onun koruyucusu olacaktım ama onu gölgede bırakarak değil. Hayır, ne zaman bu dünyaya ışığını saçmak istese gölgesinde saklanan acımasız bir koruyucu olacaktım.

İşe yaraması gerekiyordu. Artık onun benim hayatımda olmasının nasıl bir şey olduğunu bildiğim için eski hayatıma geri dönemezdim.

Benim için yaratılmamışsa neden böyle olağanüstü bir kadın yoluma çıksın ki?

İlahi bir ceza olarak. Rian'ın sesi kafamın içinde çınlıyor, beni şimdiden rahatsız ediyordu.

İçimi çektim ve Aiden'in kapımın çerçevesine yaslandığını görerek başımı kaldırdım.

"Bu yeni bir alışkanlığın mı? Orada sessizce durmak, bir sürüngen gibi bakmak."

"İç kargaşanızı bölmek istemedim. Bunun sevdiğin kız yüzünden mi, asi kardeşin yüzünden mi yoksa idam ettiğin baba figürü yüzünden mi olduğunu anlamaya çalışıyordum."

"Yukarıdakilerin hepsi mi?" Herkesin gözünde en önemsiz konu olan Iris'in zihnimin en ön sıralarını işgal etmesinden utanarak denedim.

"Evet, tabii," diye kıkırdadı, içeri girdi ve oturdu. "Babana söyledin mi?"

Söylediyse onu suçlayamayacağımı düşünerek sordum. "Dün gece hakkında mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Neden?"

Bir kaşını kaldırdı. "Yapmamı ister misin?"

Omuz silktim. "Pek sayılmaz ama istersen anlarım."

Omuz silkti ve masanın üzerindeki tabağa baktı. "Aziz Paddy'nin sandviçi mi o? Tanrım, açlıktan ölüyorum." Tabağıma uzanma cüretini gösterdi.

Bir porsiyon almaya fırsat bulamadan elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Elinde kalmasını istiyorsan elini uzak tut."

"Ama turşu var." "Evet var."

"Turşudan nefret edersin."

"Artık değil," diye cevap verdim ve sandviçten bir ısırık daha aldım.

Dar gözlerle beni süzdü ve ağzı alaycı bir sırıtışla büküldü. "Bunu senin için yaptı, değil mi?"

Ona sessizce baktım.

Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Dostum, kırbaçlanmışsın! Yine de sana yakışıyor. Dün gece senden öğrendiği için bebek gibi mızızlanmana gerek yoktu. Öğrenmiyor."

". "Sızlanıyordun."

"!"

"Biz de!" Koltuğunda öne doğru eğildi.

Bir 'değildi' daha eklemek için ağzımı açtım ama yedi yaşında bir çocuk değil, yetişkin bir adam olduğumu fark ettim. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

"Bu arada o nerede?" "Finn'le birlikte."

"İyi bir tane." Gülümsemesi kayboldu. "Sen ciddisin."

"Ciddiyim."

"Neden?"

Ben de kendime aynı soruyu sorup durdum. "Çünkü onu görmek istedi ve o da onun arkadaşı... en azından öyle olduğunu varsayıyor."

Dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Odasında kameralar olduğunu ikimiz de biliyoruz. Neden onları dinlemiyorsun?"

"Çünkü yapmamayı tercih ederim. Müdahale etmek isteyeceğim ve bunun akıllıca olacağını sanmıyorum." Hayal gücüm çok daha kötüydü, çok daha kötüydü.

"O seni seviyor, Killian. O senin annen değil."

"Muhtemelen annem de bir zamanlar babamı sevmiştir."

Aiden ağzını açtı ve tekrar kapattı, belli ki ne söylemek istediği konusunda kafası karıştı. "Senin f-" Başını iki yana salladı. "Dürüst olabilir miyim?"

"Ne zaman değilsin?"

"Baban lanet bir sosyopattı ve sen bunu göremeyecek kadar kördün. Paramı annene Rian yerine onu seçmesi için şantaj yatırıyorum."

İstenmeyen suçluluk duygusu içime işlerken dudaklarımı büzdüm. "Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Kardeşine ihanet etmek zaten ağır bir darbe ama ikinci komutana ihanet etmek" -yüzünü buruşturdu- "en güçlü patronu bile zayıflatır."

Dudaklarımı büzdüm, kardeşime ve suç ortaklarına karşı duyduğum öfkenin yeniden yükseldiğini hissettim.

"Onun kayboluşunu nasıl açıklayacaksın? Kardeşini nasıl sessiz tutacaksın?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Tüm cevaplara sahip değildim. Kahretsin, bir cevabım bile yoktu.

"Rian için suçu her zaman paralı askerlerin üzerine atabiliriz. Kardeşin için çalıştıklarını söyleriz. Buna şahit bile oldum." Omuz silkti.

Başımı salladım. En iyi plan değildi ve biri araştırırsa kesinlikle komplo delikleriyle doluydu ama Finn'i daha da hain yapacak ve ne söylerse söylesin kimsenin ona inanmamasını sağlayacaktı.

"Bunu neden yapasın ki?"

"Neden?" Başını yana eğdi. "Gerçekten nedenini merak ediyor musun?"

"Öyleyim."

İç çekerek başını salladı. "Biz birlikte büyüdük. İkinci oğul olarak babamla yaşadığım her şeyi gördün. Gaz'ın tacı alması umurumda değil; alabilir ama sen ve ben... sana çok pahalıya mal olabilecek şeyler konusunda bana hep güvendin. Ailemde kimse böyle bir şey yapmadı. Ben sadece

babasına gizli dövüşlerden para getiren MMA dövüşçüsü muscle. Asla daha fazlası olamayacağım ama seninleyken hep öyleydin."

O zaman Rian'ı tahta çıkma arzusu olmadığı için tutmanın yanlış bir gerekçe olduğu anlaşıldı. Birlikte çalışamayacak kadar farklıydık ama Aiden'la durum farklıydı; o her zaman güvenilirli.

Parmaklarımı masama vurdum. Sorunlarımdan birini hemen şimdi çözebilirdim. "Eve gitmek zorunda mısın?"

"Ne demek istiyorsun? Hemen şimdi mi? Bana ihtiyacınız olursa değil, ama eninde sonunda, evet. Babam dönüşümü geciktirmemi sorguluyor - sanırım diğer kasları o kadar verimli değil."

"Hayır, yani hiç. Rian'ın yerini almaya ne dersin? Ne?"

Başını şaşkınlıkla biraz geriye attı. "Oh! Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Gerçekten yapmamı istiyor musun?"

Omuz silktim. "Haklısın. Birbirimizi hayatımız boyunca tanıdık ve sana güveniyorum. Ayrıca bana bir şeyler hakkında ne hissettiğini söyleyecek kadar dürüstsün ve bu nadir bulunan bir özellik. İstemiyorsan ya da bunun babanla aranda çok fazla drama yaratacağını düşünüyorsan, sana kırılmam."

"Babam buna bayılırdı! Oğullarından birinin başka bir ailenin yanında güçlü bir pozisyonda olması mı?" Gözlerini devirdi. "Kahretsin, sanırım pantolonuna boşalacak."

Yüzümü buruşturdum. "Görsel için teşekkürler!" İçimi çektim. "Peki ya sen?" "Hayır, pantolonuma boşalmayacağım."

"Aiden..."

"Biliyor musun? Sevgilinin yaptığı sandviçin diğer yarısını da bana verirsen anlarız."

Tabağıma baktım ve homurdandım. "Seni piç kurusu." Tabağı ona doğru ittim. "Afiyet olsun."

"Oh, yiyeceğim." Devasa bir ısırık aldı ve çiğnedikçe yüzü daha da dehşete büründü ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Tanrım!" diye bağırdı, lokmayı yuttuktan sonra. "Bu şimdiye kadar yediğim en kötü şey olmalı! Alınma ama bu korkunç. Asidin midemde delikler açtığını hissediyorum."

"Salamuradaki lahanayı sirkedekiyle karıştırdı."

Öksürmeye devam etti. "Bunu nasıl yüzün kızarmadan yiyebildin?"

"Onu seviyorum, Aiden. Hiçbir şeyi ve hiç kimseyi sevmediğim kadar çok. Eğer engelleyebilirsem, hiçbir zaman gözyaşı ya da kaş çatmanın kaynağı olmak istemiyorum. Ona gülümseme getirmek istiyorum, sadece gülümseme."

"Peki ya orgazm?"

Kıkırdadım. "O da var. Ama bir tanesinden sonra gülümsüyor, yani yine de aynı sayılır."

"Sapık..." diye mırıldandı, sesi çakıllı çıkıyordu.

Masamın son çekmecesinden bir şişe su aldım ve ona doğru fırlatarak acısına son verdim.

Şişenin yarısını içti ve bir rahatlama çığlığı attı. "Belki de Finn için yemek yapmasını sağlamalısın. Bu sorunumuzu çözer."

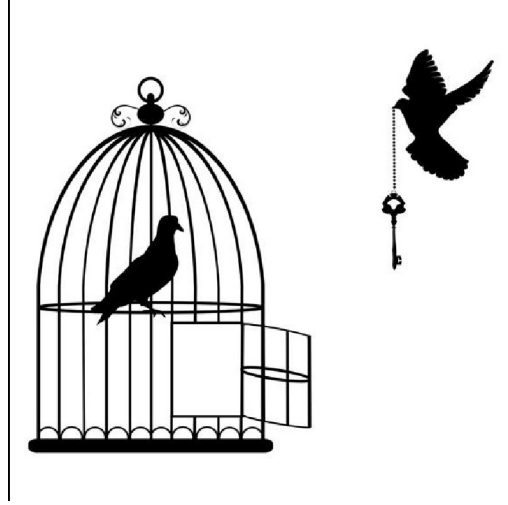
Ona ters baktım. "Beni kararımdan pişman etme."

"Arkadan iş çevirmek yok! Sen teklif ettin, ben de kabul ettim. Artık bu işte beraberiz." "Öyle miyiz?"

"Evet, kardeşim, öyleyiz."

Kollarımı masama dayayarak başımı salladım. "Pekâlâ o zaman. Bu boktan durum için bir çözüm bulalım."

BÖLÜM I6



İr sI

A Finn'in odasına girer girmez arkasını döndü ve yüzü derin ve öfkeli kaşlarından yumuşadı. Finn'den biraz daha zayıftı.

Onu en son birkaç ay önce gördüğümde yüzü morarmış ve kesilmişti - muhtemelen dün geceki tartışmadan dolayı.

"İris!" Bana doğru koştu ve bana sarıldığında gerildim, rahatsızlıktan nefes almakta zorlanıyordum.

Kollarında kıpırdandım ve o da beni hemen bıraktı.

"Özür dilerim, unutmuşum." Geri çekildi, sanki rahatsızlığımla ona haksızlık etmişim gibi dar gözlerle beni süzdü.

Kollarımı kendime doladım, aniden onun incelemesi altında kendimi rahatsız hissettim.

"Kardeşimin sana dokunması seni rahatsız ediyor mu?"

Sesindeki üstü kapalı suçlama karşısında kaşlarımı çattım. "Artık değil."

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "Seni uyarmıştım, Iris. O kötü haber! Nasıl yapabilir misin-" Durdu ve başını salladı. "Önemli değil. Ayak bileği monitörünü çıkarır çıkarmaz buradan gideceğiz." Başını salladı. "Baştan başlayabiliriz ve yanıldığını göreceksin. Sorun değil. Seni ondan uzak tutacağım."

Koluma uzandı ama ben bir adım geri attım. "Bir yere gitmiyorum."

"Gitmiyorsun-" diye homurdandı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle! O bir katil,

Iris! Dün sırf bana yardım etmek istediği için Rian'ı öldürdü!" Kollarını büyük bir jestle açtı ve ben irkildim.

"Benden korkuyor musun?" Göğsünü işaret etti. "Ben mi?" "Kızgınsın."

"Tabii ki kızgınsın! İki yıldır senin arkadaşsınım ve sen eli kanlı olan kardeşimi seçtin. Anneni hapse attırdı ve öldürttü. Bunu biliyor muydun?"

Gerildim. Aramızda ne olursa olsun, bana gösterdiği ve yıllarca haklı olduğunu düşündüğüm acımasızlık ne olursa olsun, o hala benim annemdi.

"Ah, şimdi Killian'ını başka bir ışıktaki görüyorsun, değil mi?" Eğildi, üzerimde gezindi. "Sağ elini soğukkanlılıkla öldürdü. Doğduğundan beri tanıdığı birini. Söyle bana, bana ulaşmak için seni kullanmayı bitirdiğinde sana ne yapacağını düşünüyorsun? Çünkü hepsi bu, biliyorsun. Senin aracılığıyla bana zarar vermek istiyor."

Elim ona tokat atma isteğimle titredi. Bu da yeniydi, bu omurga, bana gösterdikleri her türlü ilgiden daha iyisini hak ettiğimi bilmek.

"Beni kullanmıyor," diye kesin bir ifadeyle cevap verdim. Bunu iliklerime kadar hissettim. "Beni *görüyor*. Beni *seviyor*."

Finn bir kahkaha patlattı ve itiraf etmeliyim ki bu kahkahanın acısı beni incitti. "Oh Iris, bu kadar saf olamazsın! Kardeşimin umurunda *değil*. Seni ya da bir başkasını sevmiyor; senin istediklerini yansıtıyor."

"Umurunda *değil*!" Parmağımla onu işaret ettim. "Zalimce davranıyorsun çünkü yapmam gerektiğini düşündüğün şeyi yapmak istemiyorum. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu umursamadan neyin doğru olduğuna karar veriyorsun. Benim çok aptal olduğumu, korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun. Ama ben çaresiz değilim ve kardeşinin ne kadar zalim olduğunu söyleyip duruyorsun ama o beni asla senin yapmaya çalıştığın gibi incitmedi."

"O benim özgürlüğümü çaldı, seninkini de çaldı! Bunun bir anlamı yok mu? Özgür olmayı istemek benim için suç mu?"

"O benim özgürlüğümü çalmadı. Bana bir seçenek sundu ve ben de seni kurtarmaya karar verdim. Ve eğer o kadar akıllıysa, beni sana karşı kullanmaya çalışmaz çünkü sen umursamıyorsun. Önemseyen biri asla beni küçümsemeye ya da kararlarım konusunda kendimi kötü hissettirmeye çalışmaz."

"Sana ne oldu?"

Başımı salladım. "ve bir yük olmadığımı, korunmaya ihtiyacım olmadığını fark ettim. Ben sadece farklıyım. Bu beni eksik yapmaz ve bunu bana kim öğretti biliyor musun? Kardeşin!"

Hışımla odadan çıktım, kapıyı arkamdan çarptım ve sırtımı kapıya yasladım. Beni çok sinirlendirmişti; hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim ama bir yanımda suçlu hissediyordu çünkü ya gitmek isteyen ben olsaydım?

Sonraki otuz dakika boyunca boşuna Killian'ı aradım ve sonunda pes ederek yatak odama döndüm ve biraz kitap okuyarak vakit geçirdim.

Her seferinde yiyecek bir şeyler alma bahanesiyle birkaç kez aşağı indim ama Teresa'nın da onun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Sonunda onu beklemek için odasına gittim. Onu sevdiğimi söylemek zorundaydım ve orada benden kaçamazdı.

Yatağına oturduktan sonra odasında tam olarak ne olduğunu görmek için etrafıma bakındım. Gerçekten kişiliksiz olsa da verdiği hissi seviyordum, ama bu şekilde olmasını seviyordum.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa sürünerek girdim, başımı yastığına yasladım, beklerken kokusunu içime çektim.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü arkama yerleştiğinde irkilerek uyandım, dudakları yanağımdan çene çizgime ve boynuma doğru iniyordu.

Sırt üstü uzandığımda gülümsedim. Gözlerimi açtım ve o üzerimde geziniyordu.

"Ne güzel bir sürpriz, Goldilocks! Bu ayı seni yatağında bulduğu için çok mutlu."

Uzandım ve yanağını okşadım. "Seni seviyorum, Killian."

Keskin bir nefes aldı; gözleri yüzümde geziniyordu.

"Tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı sana söylememi istemediğini biliyorum ama söylemek zorundaydım."

Sessiz kaldı; yüzü acı çekiyormuş gibi alaycıydı.

"Killian?" Oturmaya çalıştım ama üzerime çökerek herhangi bir hareket yapmamı engelledi. "Özür dilerim, bunu yapmamalıydım-"

"Tekrar söyle, lütfen." Gözlerini bana kilitledi. "Sadece bir kez daha." "Seni seviyorum, Killian."

"Tekrar." Sesi o kadar kısıktı ki daha çok gırtlaktan gelen bir sese benziyordu. "Seni seviyorum."

"Tekrar."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum, Killian Doyle."

"Sen benim lanet olası hayatımsın," diye cevap verdi ağzını benimkine çarpmadan, beni tekrar yutmadan ve beni bir arzu ve ihtiyaç birikintisine dönüştürmeden önce.

İkimizi de rekor bir sürede çırılçıplak soydu ve bir ayin gibi sevgi ve hayranlık dolu sözler fısıldadı. Benim duymamı ya da anlamamı istediğinden bile emin değildim. Sanki bir dua gibiydi, onunla tanrıları arasında bir bolluk anı.

Korunma isteğime saygı göstererek komodininden açılmamış bir kutu prezervatif alana kadar onu daha fazla sevebileceğimi düşünmüyordum.

Bacaklarımın arasına yerleşti, sertliğinin başı göbeğime baskı yapıyordu.

"Tekrar söyle," diye sordu, bir santim içeri

itererek. "Seni seviyorum."

"Her şeye rağmen mi?"

"Seni olduğun her şey için seviyorum."

Bir nefes verdi ve yavaşça içime itti ve haklıydı, bu sefer acı yoktu. Sadece asla kaybetmek istemediğim harika bir dolgunluk hissi vardı.

Benimle nazıkçe ve yumuşak bir şekilde sevişti ve ben bunun *benim* Killian, adamın sadece benim görebildiğim bir versiyonu.

Diğer herkes için o soğuk, ölümcül, usta bir manipülatördü ama benim için o sevgi, sabır, anlayış ve şefkatti.

Ben hızla boşaldım, o da hemen peşimden geldi.

İçimden çıktı ve prezervatifini atıp tekrar yatağa uzanır uzanmaz ona doğru kıvrıldım, başımı boynunun yasladım.

Boynunun yan tarafını öptüm ve titredi, kolunu etrafıma daha sıkı sardı, beni bir bacağımla ona binmeye zorladı ve şimdi sarkık olan horozuna dayadı.

"Odada beni beklediğine inanamadım, çünkü tepkinden sonra değil, Finn'le biraz yalnız kaldıktan sonra değil."

Finn! Kahretsin, onu unutmuştum. Killian'dan onu bırakmasını istemeliydim, bundan iyi bir şey çıkmazdı, ama ağzımı açtığımda başka bir soru çıktı.

"Annemi sen mi öldürdün?"

Killian altımda gerildi. "Doğrudan şahdamarına saldırdı, değil mi?" İçini çekti. "Hayır, anneni ben öldürmedim -kendi yaptıkları öldürdü- ama hayatını mahvettim ve onu hapse attım. Gerisi tamamen ona ait."

Sessiz kaldım, sözlerinin beni hem dehşete düşürmesi hem de korkutması gerektiğini biliyordum. Annemin yasını tutmuyordum; öyleymiş gibi davranmak ikiyüzlülük olurdu ama Killian'ın birinin hayatını yok etme ve engel olarak gördüğü herkesi öldürme rahatlığı karşısında dehşete düşmeliydim. Aynı şeyi yapmayacağına güvenmek büyük bir inanç sıçramasıydı ve ne kadar çılgınca olsa da korku hissetmiyordum. Belki de Finn haklıydı.

"Belki de inanılmaz derecede safım," dedim yüksek sesle. "Neden?" diye sordu temkinli bir şekilde, vücudu olduğu gibi gergin kalmaya devam ediyordu.

"Finn inanılmaz derecede naif olduğumu düşünüyor, belki de öyleyim. Belki de canavarda bile insanlığı görmek istiyorum, çünkü onunla ilişki kurabilirsem belki bu beni daha insan yapar. Her zaman farklı şeyler hissediyordum, her şeyi farklı bir ışıktaki görüyordum; beynim farklı şekilde bağlanmış, doğru ya da yanlış değil, sadece... sadece farklı. Sen nihai canavarsın Killian, öylesin ama bir zamanlar yaptığım gibi, kimsenin bana ulaşamayacağından emin olarak balonumda yaşayamam."

Yaptın; bana kim olduğumu gösterdiğinde ve sana aşık olmama izin verdiğimde bana ulaştın. Beni kollarınla, anlayışınla, sonsuz sabrınla sardın ve beni öptüğünde ve benimle seviştiğinde, sanki aşk kelimesi sadece bu an için icat edilmiş gibiydi, sanki herhangi bir sone ve herhangi bir romans seninle benim için yazılmış gibiydi."

Titrek bir nefes aldı ama yüzüne bakmaya çalıştığımda kıpırdandı, iki kolunu da etrafıma doladı ve çenesini başımın üstüne koyarak beni güvenli kozasına sardı.

"Bana bu kadar yoğun hissetmenin nasıl bir hediye olduğunu gösterdin."

"Finn'in aklında hep kötü adam ben oldum. Ne yaparsam yapayım bana asla başka seçenek bırakmazdı."

"Beni manipüle ettiğini, beni kullanabilmek için tam olarak ne istediğimi gösterdiğini söyledi."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır." Birkaç saniye konuşmayı kestim. "Beni kazanmak için çok çaba sarf etmek gerekir. Buna değmez."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz. Sen olağanüstüsün ve her türlü çabaya değersin." "Benim için bir şey yapar mısın?" "Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordum.

istekte üzereydim. "Ne istersen."

"Bırak Finn gitsin."

Tekrar gerildi, yüzü tıpkı dün olduğu gibi sertleşti. "Bakın kim kimi manipüle ediyor."

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum! Asla yapmam!

BEN..." Parmak uçlarını elmacık kemiğimde gezdirdi.

"İsteyerek değil, hayır."

"Finn bana sormadı! Söz veriyorum ama kendinde değil. O-" Alt dudağımı ısırıyorum. "Bana karşı acımasızdı ama o öyle biri değil. Onun özgürlüğü

en çok istediği şey. Bunu ona verin."

"Hayır, en çok istediği şey beni yok etmek ve bana acı çektiirmek için özgürlüğünden gözünü kırpmadan vazgeçebilir. Tek sorun, şimdi bir yolunu bulmuş olması."

"Ne şekilde?"

"Sen."

Geri çekildim, ama o çok hızlı hareket etti ve beni ölümcül bir şekilde kavradı. "Hayır, benden uzak durma."

"Az önce benim seni yok etmenin bir yolu olduğumu söyledin!" Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerim şimdiden yaşlarla dolmuştu. "İncinmenin sebebi ben olmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın, Iris," diye iç geçirdi. "Her şeyi berbat , değil mi? Ben de bu işlerde çok yeniyim, bu yüzden hata yaparsam lütfen beni affedin."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Kendime ait o kadar çok eksikliğim varken nasıl olur da onun kusurlarını affedebilirdim?

"Sen bir zayıflıksın, ama-" diye hızla ekledi. "Sen aynı zamanda bir güçsün. Bir zayıflıktan çok daha fazla bir güçsün ve bunu bilsem bile, seni tanımadan önceki güne asla geri dönmek istemem. Seninle barışığım küçük kuş ve dün bu yüzden tuhaf davrandım. Benimle birlikte olmak istediğini söylüyorsun ve sana inanıyorum, ama o kana nasıl tepki verdin..." Başını iki yana salladı. "Benimle yaşadığın bu hayat hoş değil ve seni bu duvarların arkasında tutmak istemiyorum."

"Beni korumanı istemiyorum. İkiliğinizi kabul ederek yanınızda olabilirim. Mantıklı olduğumu biliyorsun."

"Seni buna o yönlendirdi çünkü yapamayacağımı biliyor. Eğer yaparsam, aptal ve zayıf görüneceğim ve eğer reddedersem, bana kızacaksın."

"Kızmayacağım. Kardeşine karşı biraz hoşgörü göstermenin bir zayıflık olduğunu , ama dünyanın nasıl işlediğini bilmiyorum.

Birçok şeyin nasıl yürüdüğünü biliyorum ama onu burada kendi isteği dışında gördüğümde nasıl hissedeceğimi de biliyorum. Seçme şansım olmadığını bilsem bile, yine de onun güvenine ihanet ettiğim için kendimi suçlu hissederdim. Ama ne olursa olsun, seni seçmek zorundaydım."

"Kahretsin, bunu söylemek zorundaydın," diye iç geçirdi. "Peki, gidip onunla konuşacağım ve ne söyleyeceğine bağlı olarak..." Homurdandı.

Üstüne yuvarlandım, kalçalarına binerek ona sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum," dedim basitçe, arkamda sertleştiğini hissederken. Belki de bu pozisyon fazla seksiydi? Bunu hiç düşünmemiştim.

Ben uzaklaşmaya çalışırken elleriyle kalçalarımı kavradı. "İşte bu yüzden buradayız." Kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırarak fısıldadı. "Üstümdeyken kovboy kız olmak ister misin?"

Merakla başımı yana eğdim. "Nedir o?"

Saf bir kötülükle sırttı ve karnımın alt kısmında arzu düğümünün oluşmaya başladığını hissettim.

"Sana göstereyim," diye mırıldandı. Kahretsin, gösterdi de.

Bu adam beni bir fahişeye dönüştürüyordu ve daha fazlasını keşfetmek için sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM I7



KI III an

"W son oyun ne?" Odasına girer girmez kardeşime sordum ve onu yatağında yarı uzanmış, bacak bacak üstüne atmış bir halde gördüm.

ayak bilekleri.

Bana ters ters baktı ve gecenin büyük bölümünde Iris'le seviştikten sonra sahip olduğum hafif ruh hali bir anda dibe vurdu.

"Annesini öldürdüğünü söylediğimde kızdı mı? Seni terk mi etti?"

İçimi çektim, "Hayır Finn, beni terk etmedi. Aslında, dün gece onu kaç kez becerdiğime bakılırsa aletimin düşmemesine şaşırdım." Sevdiğim kadın hakkında bu kadar kaba bir şey söylediğim için biraz utanç duydum. Birkaç kez sevişmiştik ve bu sevişmelerin

Gelecekte bu tutkulu, hızlı sikişlerden daha çok olacaktı, ama çoğunlukla onunla seviştim.

Finn'in ağzı aşağı doğru eğildi. "Sen aşağılık birisin."

İçimi çektim ve elimi umursamazca salladım. "Ve onun annesini ben öldürmedim. O seçimlerini hapishanedeyken yaptı, tıpkı Rian'ın benimle konuşmak yerine bana ihanet etmeyi ve ölümümü planlamayı seçmesi ve senin olgun bir yetişkin gibi olaylarla başa çıkmak yerine huysuz bir çocuk gibi kaçman gibi."

Ayağa kalktı ve kollarını açtı. "Senden bıktım usandım Killian; beni öldür ve bitsin bu iş. İkimiz de bunun böyle biteceğini biliyoruz."

Bir an için bunu düşündüm. Bir parçam onun haklı olduğunu umsa bile, Iris'in insanlara olan inancını paylaşmıyordum. Öyle olmadığından şüpheleniyordum. Onu dışarı çıkarabilir ve gitmesine izin verdiğimi söyleyebilirdim. ve hayatımı kolaylaştırdığında yalan söylemekten çekinmezdim ama ona karşı değil.

Aşık olmak sinir bozucuydu ve bu kadar iyi olan birine aşık olmak daha da kötüydü! Kendimi ona yalan söylemeye ikna edemiyordum. Onun sandığı gibi bir adam olmak istiyordum - en azından onunla.

"Hayır, yapamam," diye mırıldandım isteksizce. "Bir parçanın umursamayacağını bilsem bile, bunun Iris'le ilişkiyi mahvedeceğini bilmek...." Başımı salladım, ellerimi pantolonumun ceplerine gömdüm. "Ben öyle olacağını sanmıyorum. Bence beni affederdi ama bunu ona yapamam çünkü haksız bile olsa sen ölürsen kendini suçlu hisseder. Yanlışlıkla senin ölümüne sebep olduğunu düşünecektir ve o böyle bir yükü kaldıramayacak kadar nazik biri."

Finn omuz silkti ve homurdandı. "Bu onun hatası olurdu. Benim yerime seni seçti; bir sosyopat için *bana* ihanet etmeyi seçti. Benim ölümüm onun suçu olur."

Önceki ilgisizliğim Iris'in adına öfkeye dönüştü. Beni nasıl gördüğü umurumda değildi; beni nasıl algıladığını uzun zaman önce öğrenmiştim.

benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ama Iris'e acımasızlık göstermek, bu dünyada şimdiye kadar gördüğü tek şey çirkin tarafıyken... bunu göremezdim.

"İşte seninle sorunumuz burada. Onun *beni* seçmesinin seninle hiçbir ilgisi yok; benim onunla birlikte olmak istememin de seninle hiçbir ilgisi yok. Orada durup kendin dışında herkesi yargılıyorsun. Yaptığım her şey için beni yargıladın, asla nedenini görmeye çalışmadın, asla anlamaya çalışmadın. Senin sorunun hep buydu Finn, hep *ben, ben, ben*. Yolunda gitmeyen her şeyin kurbanı hep sen oldun, istediğini yapmayan insanlar hep sana haksızlık etti ya da en azından sen öyle gördün." İçimi çektim ve bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Her zaman halka açık, büyük bir jest yapıyorsun, fedakâr şövalyeyi oynuyorsun, ama niyetin asla saf değildi, değil mi? Tek amacın hayranlık kazanmak, takipçi kazanmak, özverili bir kahraman olarak görülmekti. Sen kendi kendini şehit ilan eden birisin kardeşim ve bu açıkçası acınası bir durum."

Dudaklarını büzdü, burun delikleri öfkeyle alevlendi. Sadece gerçekler acıtır derler ve ben de az önce söylediğim her bir kelimenin gerçek olduğunu biliyordum... o bunun tam olarak farkında olsa da olmasa da.

"Iris'i istemiyorsun, *gerçek* olanını değil. Onun eşsizliğini boğmak istedin; onu istedin çünkü herkes gibi sen de ona bazı şeyleri yapamayacağını söyleyip durdun. Neden denesin ki? Ve bu fikri sevdin, değil mi? Onun sana bağımlı olması fikri, böylece seni her zaman kahramanı olarak görecekti, tüm savaşlarını veren kişi olarak."

Homurdandı ama arkasını dönerek bana arkasını döndü ve yüzünde göreceğim şeyden korktuğunu biliyordum.

Önemli değildi. Söyleyeceklerim bitmemişti ve sonuna kadar devam edecektim. "Seninle benim aramdaki temel fark bu. O kafeye andan itibaren onu *gördüm*.

kısa boylu, kıvrımlı, biraz beceriksiz bir kadındı. Hayır, demek istediğim zeki, hızlı düşünen bir kadın. Dünyaya o kadar eşsiz bir bakış açısı vardı ki, en güçlü müttefik, arkadaş, sevgili ve biraz da şansla eş olabilirdi."

Finn hızla arkasını döndü. "Karın mı?" diye sordu tereddütle. "Onunla *evlenmek* mi istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım, onu mu yoksa beni mi aşağılamaya çalıştığından emin değildim. "Ne olduğunu sandın?"

Sessiz kaldı ama dudakları tiksintiyle bir köşeye doğru kalktı.

"Ah, onun bir oyun olduğunu düşündün," diye iç geçirdim. "İşte narsist tarafın yine yüzünü gösteriyor. Onunla geçirdiğim bir dakikanın bile: konuşmanın, dokunmanın, öpmenin, zevk almanın seninle bir ilgisi yoktu. Sen aklımın ucundan bile geçmedin."

"O senin için doğru kişi değil. Ondan ve tuhaflıklarının yeniliğinden sıkılacaksın ve o seninle ve hayatınla başa çıkamaz. Yapabileceğini düşünebilir ama ilişkiler ve genel olarak erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyor, yani senin gibi bir adam?" Homurdandı.

"Ve bundan sonra, ona değer verdiğini söyleyeceksin, öyle mi?"

"Öyleyim!" diye tükürdü, boynu ve yanakları kızarmıştı. "İşte bu yüzden onu senden kurtarmak istiyorum."

"Temelde ona aptal ve cahil derken," diye başımı salladım. "İlgilenmek için ilginç bir yol, küçük Finn."

"Bu-"

"Ya şimdi gitmene izin verirsem."

Dondu kaldı, belli ki bunu beklemiyordu. Birkaç saniye sonra gözlerini kıstı. "Gitmeme izin verecek misin? Canlı ve özgür?"

Bir kez başımı salladım.

Acı bir kahkaha attı. "Numara nedir?"

"Gördün mü, sana en çok istediğin şeyi verdiğimde bile bana inanmıyorsun."

"Çünkü sen yalancı bir manipülatörsün."

Aslında ona hiç yalan söylemediğimi belirtmek istedim ve eğer hala umursuyorsam, yalan söylediğim bir zamanı bana göstermesini isteyecektim, ama Iris'e de söylediğim gibi, ne olursa olsun onun zihninde her zaman kötü adam olacaktım, öyleyse neden ona istediğini vermeyeyim?

"Şimdi gitmene izin veriyorum ama Iris'i rahat bırakacaksın ve onunla bir daha asla temas kurmayacaksın." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ne diyorsun küçük kardeşim? Iris için özgürlüğün."

Yapacağı seçimi ve akıllı bir adam olsaydı yapması gereken seçimi biliyordum.

"Yani onu geri endişeleniyorsun, değil mi?"

Ne bu hayatta ne de öbür dünyada. Omuz silktim. "Evet mi, hayır mı? Saat işliyor."

"Tamam."

Küçük bir kahkaha attım, ama bu sadece hayal kırıklığı taşıyordu. O da bu kadının nasıl bir hazine olduğunun farkına varamamıştı.

"Pekâlâ." Kapıya doğru yürüdüm, açtım ve dışarı çıkmasını işaret ettim. "Seni eski odana götüreceğim, ilk gittiğinde geride bıraktığın neye ihtiyacın varsa al çünkü bu eve bir daha asla geri dönmeyeceksin."

Merdivenlerden yukarı çıkarken "Sanki ben istermişim gibi," diye alay etti.

Iris'in o anda bulunduğu yerden çıkmaması için dua ettim. Finn'in şu an içinde bulunduğu durumda onunla karşılaşması tam bir kabus olurdu.

"Ayrıca sizin için elli bin dolar olan bir hesap açtım. İster alın ister almayın, umurumda değil."

"Büyük Killian Doyle'un ailesinin gitmesine izin vereceği kimin aklına gelirdi?"

"Sen benim ailem değilsin Finn," diye iç geçirdim. "Öyle olduğunu düşünmüştüm, gerçekten öyle ve yeterince mücadele edersem senin de bunu göreceğini düşünmüştüm ama bir ailenin parçası olmak istemen gerekiyor ve senin tek istediğin dışarı çıkmaktı." Yatak odasının kapısını açtım ve başımı içeri doğru salladım. "Artık savaşmayacağım."

Sözlerim üzerine hızı kesildi ve kaşları düşerken yüz hatlarında bir belirsizlik ifadesi belirdi, ama aynı hızla toparlandı ve onun için yatağın üzerine bıraktığım birkaç boş poşeti aldı.

"Gidişimi mi planladın?" diye sordu çantasını alırken.

Gülümsedim, kapının pervazına yaslandım. "Narsist egon üzerine bahse girerim Finn. Beni hiç ama hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Gardıroba doğru giderken durdu. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi art arda hızlıca çırpıttım. "Az konuş, çok toparlan."

Bana ters ters baktı ama gardırobunu açıp içinden bir şeyler aldı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu odanın içinde dolaşmaya devam ederken ve onun için önemli olan ne varsa boşaltırken.

"Şimdi Aiden seni havaalanına götürecek ve Amsterdam'a tek yön biletini verecek. Uçağın iki saat içinde kalkacak" -saatime baktım- "iki saatten biraz fazla."

"Ah, o senin yeni sağ kolun mu? Çok uzun sürmedi. Eminim sevinmiştir; o işi hep istiyordu."

Omuz silkтім. "Belki de yapmıştır. Yine de onun için iyi. Eylem kelimelerden çok daha yüksek sesle konuşur ve o da kendini defalarca kanıtladı."

Sanki saçmalıyormuşum gibi başını sallayarak homurdandı.

"Neden Amsterdam?"

"Avrupa için bulabildiğim en erken uçuş buydu. Ondan sonra ne yap, ABD'ye geri dönmediğin sürece umurumda değil."

Sessizce toplanmaya devam etti ve üç çanta dolduğunda bana doğru döndü.

"Nereden biliyorsun?"

"Neyi

biliyorsun?"

"Kabul

edeceğimi."

"Bu hiç söz konusu olmadı Finlay." İlk kez tam adını kullandım. "Öyle ya da böyle gitmene izin verecektim. Iris istedi, ben de seninle konuşacağımı söyledim ama biliyordum."

"Neyi biliyordun?" diye hırladı, oyuna getirildiğini anlamıştı.

"Köşeye sıkıştığında *her zaman* kendini seçeceğini. Zavallı, tatlı, masum Iris kötü kalpli, kalpsiz kardeşinin pençesinde mi?" Homurdandım. "Ama yine de eline fırsat geçtiğinde onu kurtların önüne attın." Odadan çıkması için sessiz bir davette bulunarak koridorda bir adım geri attım. "Ne kadar bencil olduğunu hep biliyordum, artık sen de biliyorsun ve bununla yaşamak zorundasın."

"Seni piç," diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

Güldüm. "Aslında öylesin."

"Bunu ödeyeceksin."

Gözlerimi devirdim. "Eminim . Çabuk ol, Finlay. Aracın bekliyor."

Onu evden dışarı çıkardım ve Aiden arabasıyla uzaklaştığında rahat bir nefes aldım.

"!"

Arkamı döndüğümde Iris'in merdivenlerin tepesinde durduğunu gördüm.

Kapıyı kapattım ve ellerimi ceplerime gömerek koridorda birkaç adım attım. "Tabii ki yaptım. Senin için yapmayacağım şey olmadığını söylemiştim."

Yüzü aydınlandı ve aşağıya koşarken gülümsemesi genişledi. Kendini bana doğru attığında kollarımı açmaya ancak zaman bulabildim ve vücudunun darbesini alırken kollarımı ona sımsıkı sardım.

Onun sevincini görmek, dizginlenemez heyecanını hissetmek her türlü fedakârlığa değerdi. "O mutlu olacak; göreceksin. O geri dönmeyecek ve sen ve

Ben, biz olabiliriz," dedi kendinden emin bir şekilde ve yüzünü boynuma gömdü, ben de onu kollarıma alarak gülümsedim.

Farkında olup olmadığını bilmiyordum ama sanki onu rahatlatıyormuş gibi sık sık kokumu arıyordu ve umarım değerlendirmem doğrudu. Tıpkı dün onu yatağımın üstünde, yüzü yastığımın içinde bulduğum zamanki gibiydi. O odaya bir daha yalnız girmek istemediğimi biliyordum.

"Benim odamda uyumaya ne dersin?"

Yüzünü boynumdaki yerinden kaldırdı ve bana baktı. "Ah, evet. Gidip gecelik eşyalarımı hazırlayayım, böylece bir daha senin kıyafetlerinin içine sıkışmak zorunda kalmam."

Sarılmayı isteksizce bıraktım ve parmaklarımızı birbirine bağladım; ana salonda sonsuza kadar birbirine aşık gençler gibi iç içe kalamazdık.

"Demek istediğim tam olarak bu değil ve seni boxerlarımla görmek çok ateşliydi," dedim ve merdivenlerden yukarı çıkmamız için elini çektim.

"Çok dardı. Kalçalarım ve popom ancak sığırdı." Yüzünü buruşturdu. "Bir kadının bir erkeğin kıyafetlerine bolca sığması gerekir."

Alay ettim. "Kim demiş?" Merdivenlerin tepesine ulaştığında durdum ve ona doğru dönerek diğer elini tuttum.

Güzel gözlerini tuhaf bir merakla kocaman açarak bana baktı. Kahretsin, onunla ilgili her şeyi seviyordum. O bir bağımlılıktı; mükemmeldi ve onunla ilgili her küçük şey kalbimi eritiyordu. Küçük düğme burnundan aşağı kaymaya devam eden yuvarlak gözlükleri, yuvarlak yanakları, kalp şeklindeki dolgun ağzı.

"Tatlım, bazı erkekler sıfır bedene sığan uzun ince kadınları sever ve bu sorun değil, ama televizyonda veya dergilerde gördüğün tek şey bu olduğu için norm bu değil. Kıvrımlarınızı seviyorum; dolgun kalçalarınız olmasını seviyorum." Eğildim ve dudaklarımı kulağına değdirdim. "Kendimi senin içine gömmeyi, yumuşaklığıyla çevrelenmeyi seviyorum," fısıldadım usulca ve titrek nefes alış beni biraz gülümsetti. "İçine gömüldüğümde yuvarlak kalçalarını tutmayı seviyorum; seni yerken kalçalarının yüzüme sarıldığını hissetmeyi seviyorum." Nefes alış veriş soluk soluğa döndü ve aletim sertleşmeye başladı.

Kahretsin, plan geri tepiyordu! Artan arzularımızı tatmin etmek için onu odama -hayır, umarım- götürmeden önce başladığım tartışmayı bitirmem gerekiyordu.

Boğazımı temizledim ve bir adım geri çekildim, o biraz sallanırken ellerimi omuzlarına koydum.

Benim ona bağımlı olduğum kadar onun da bana bağımlı olduğu gerçeği beni rahatlatıyordu.

"Senden istediğim, her gece benimle aynı odada yatman." "Ah, evet."

Koridordan aşağıya, benim odama doğru baktı. onunkinde. "Tüm eşyalarımınla pek pratik olmayacak. Her gün bir çanta hazırlayacağım. Sanırım bu yapılabilir; çok uzak değil ve-"

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarından öptüm. "Seni seviyorum." Kaşlarını çatı. "Ben de mi?"

Gülümsedim. "Hayır, *éan beag*, senden tüm eşyalarınla birlikte o odaya kalıcı olarak taşınmanı ve orayı bizim odamız yapmanı istiyorum."

"Oh... Oh!" Elini göğsüne dayadı. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Gülmek zorunda kaldım. "Aslında teknik olarak çoktan taşındın ama evet, sanırım öyle. Senin yanında uyumamak hoşuma gitmiyor."

Başını salladı ve başka tarafa baktı; başının yan hareketleri ve dudaklarının seğirmesi ile ima ettiği iç tartışmasını bölmemem gerektiğini biliyordum.

Elimden geldiğince sabırla bekledim, keşke zihin okuma yeteneğim olsaydı da düşüncelerinin hangi yöne gittiğini bilebilseydim.

Çünkü benim odama taşınmayı reddederse, zamanı geldiğinde evlilik teklifinin nasıl gideceğini hayal bile edemezdim.

Sonunda bana doğru döndü ve ben de işkenceli bekleyişimin sonunda rahat bir nefes aldım.

"mekânı paylaşmak kolay değil." "Kim demiş?"

"Herkes."

Elimi umursamazca salladım. "Ben herkes değilim, unuttun mu? Ben Killian'ım, büyük korkunç kötü adam."

Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Benim kötü adamım mı?"

Elini dudaklarıma götürdüm ve avucunu öptüm. "Senin, küçük kuş. Sadece ve daima senin."

İç çekti, omzu gevşedi. "Çok fazla tuhaflığım var, biliyorsun. Biraz organizasyon gerekecek. Çoraplarının ilk çekmecede olduğunu gördüm, bu olmaz. İlk çekmeceler iç çamaşırları içindir."

Başımı salladım. Odanın nasıl düzenlendiği umurumda bile değildi. Her gece yanımda uyuduğu sürece tüm kıyafetleri odanın ortasına devasa bir yığın halinde koyabilirdi, umurumda değildi.

"Mantıklı. İsteğinize göre yeniden düzenlemekten çekinmeyin."

"Ve iki çamaşır sepetiniz olmalı. Beyaz ve renklileri aynı sepette karıştırmak kazalara neden olabilir ve çamaşırları yıkamadan önce daha fazla iş çıkarır. Ayrıca, ürünlerin banyoda düzenlenme şekli de çok verimli değil. Kullanım sırasına ve boyutuna göre olmalıdır. Yüzünüzü yıkamadan önce dişlerinizi fırçalıyorsunuz ama tıraştan sonra. Bu şekilde düzenlenmesi gerekiyor," diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

Ona gülümsedim. "Eğer beni vazgeçirmeye çalışıyorsan, bu olmayacak."

"Ben sadece neye imza attığınızı anlatmaya çalışıyorum."

Başımı yana eğdim ve ona da aynı cevabı vermeye karar verdim. "Ve neye imza attığını biliyor musun? Kim olduğuma rağmen benimle birlikte olmaya karar verdin."

Aşktan başka mantıklı bir argümanı olmadığını bildiğinden, şüphe duyduğunda yaptığı gibi ağzını sevimli bir şekilde yana çevirdi.

İç çekti. "Peki ya Bay Snuggles? Onun da benimle birlikte taşınması gerekiyor."

Lucifer'ın kedisini unutmuşum. "Benden nefret ediyor. O sakat şey bana karşı komplo kuruyor."

Kıkırdadı ve şakacı bir şekilde kollarıma vurdu. Ben de gülümsedim ama buna ne kadar inandığımı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Korumacı biri ama sana alışacaktır. Sırf sen onu kötü biri olarak görüyorsun diye onu reddedemem, değil mi?"

Gülümsemem sırtıma dönüştü. Kadının kıvrak zekâlıydı. "Hayır, sanırım yapamazsın. Tamam mı, uzlaşalım mı?"

Gözleri merak ve heyecanla parlıyordu. Uzlaşmalarımızı seviyordu. "Dinliyorum."

"Onu bizim odamıza taşıyacağız, *AMA* evin etrafına birkaç yatak ve kum kabı da koyduk ve tasmaına bir takip cihazı taktık, böylece özgürce dolaşabilecek. Ama gecelerimiz sadece bize ait olacak, orada seninle sevişebilir, sana tapabilir ve iç organlarının çıkarılma riski olmadan kollarımda seninle uyuyabilirim."

"Bir kedi içinizi boşaltamaz; ayrıca sadece üç patisi var ve pençeleri tüm deriyi delip geçemez."

"Eğlendir beni, Iris."

"Tamam, ama mutsuzsa anlaşma iptal olur."

Başımı salladım. "Bu adil." Onu tekrar kollarımla sardım. "Yani bizim odamıza mı taşınyorsun?"

Kollarını boynuma doladı. "*Bizim* odamız o zaman."

Sonraki birkaç saat boyunca Finn'i ve yeni dünya düzenimizi tamamen unutmuştum; o çekmeceleri ve gömme dolabı yeniden düzenlemeye başlarken ben de onun eşyalarını odasından benimkine taşıyordum.

Telefonum çaldı ve Aiden'dan gelen mesajda Finn'in uçağının kalktığı ve dönüş yolunda olduğu yazıyordu.

"Aiden geri geliyor. Onunla konuşmam gerek. Tamam mı?"

Mavi gömleğimi dolaba geri astı, hepsi renklerine ve kumaşlarına göre ağırdan hafife doğru sıralanmıştı.

"Ama fikrinizi söylemek istemiyor musunuz?"

Başımı salladım. "Hayır aşkım, sen ne istersen benimle olur." "Seni hak etmiyorum," dedi gözleri buğulanarak.

Kahretsin, beni öldürüyordu.

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm, yüzünü tuttum ve dudaklarından sertçe öptüm. "Haklısın, daha fazlasını hak ediyorsun. Çok daha fazlasını."

Onu orada şaşkın bir halde bıraktım ve bundan sonra ne olacağını daha ayrıntılı bir şekilde konuşmaya hazır bir şekilde aşağıya indim.

Görünüşte, geçmişle ilgili tüm sorunlarımı çözmüştüm. Şimdi geleceği inşa etmem gerekiyordu.

"Sana Toblerone getirdim," dedi Aiden, üçgen kutuyu masama koyarken. "Bu arada güvenlikten geçebilmek için uçak biletinin parasını ödemek zorunda kaldım. Faturayı sana gönderirim."

Kutuyu aldım ve kaşlarımı çattım. "Yarısı eksik."

Omuz silkti, oturdu. "Acıktım ve onun bakıcılığını yapmaktan bıktım... yine."

"Merak etme; bu son seferdi."

"Kesinlikle fokur fokur kaynıyordu. Eminim uçağa bindiğinde cinayetinizi kırk sekiz kez planlamıştı."

Gülümsedim ama mizahtan yoksundu. "Evet, küçük kardeşim kusurlarının gösterilmesi konusunda hiçbir zaman iyi olmadı." İçimi çektim, telefonumdaki uygulamayı açtım ve ona doğru çevirdim. "Takip cihazı iyi çalışıyor; beni dışarı çıkarmak için geri gelmeye karar verdiğinde haberim olacak."

"Peki sonra ne olacak?"

"Artık verdiğim söze bağlı kalmayacağım. Finn benim kanımdan ama ona sayısız şans verdim. Artık kaybedecek çok şeyim var ve ruhuma bir kara leke daha eklemem gerekiyorsa, öyle olsun."

Ayağa kalkıp bir bardak İrlanda viskisi içmeden önce başını salladı ve bu arada bana da çift doz ikram etti.

"Ya konuşursa? Hikâyemiz iyi ama kusursuz değil," dedi bardağı önüne koyarken endişeyle.

Bir yudum aldım ve koltuğumda geriye yaslandım. "Konuşabilir; o herkes için bir hain ve sonuçta benim eylemlerim haklıydı. Rian ölümümü planladı. Sadece liderlik edemememin olası sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum."

"Bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun. Bu eski bir kindi ve Finn onun oğluydu. Ne kadar acımasız ve korkak olursan ol, o her zaman sana ihanet etmiş olacak."

"Biliyorum ama bir yabancıyla evlenmek üzereyken bunu riske atamam."

Aiden şaşkınlıktan içkisini yudumlarken boğuldu. "Evlenmek mi?" diye sordu öksürük nöbeti durduktan sonra.

"Evet, evlen."

"Uh... Mazel Tov, sanırım."

"Biz Yahudi değiliz ama duyarlılığınızı takdir ediyorum."

"Aynı fark, ama ondan hoşlanıyorum." Gülümsedi. "Komik biri."

"Evet, çoğu zaman kendine rağmen," diye iç geçirdim. "Onu mutlu edeceğim, biliyorsun."

"Hiç şüphem yok."

"Neden?" Hâlâ biraz suçluluk hisseden yanıma rahatlatmasını istedim.

"Çünkü tek istediği sevilme ve görülmek ve siz tam da onun ihtiyacı olan şeysiniz."

"Umarım öyledir."

Kadehinden yavaşça bir yudum aldı. "Peki şimdi ne yapıyoruz?"

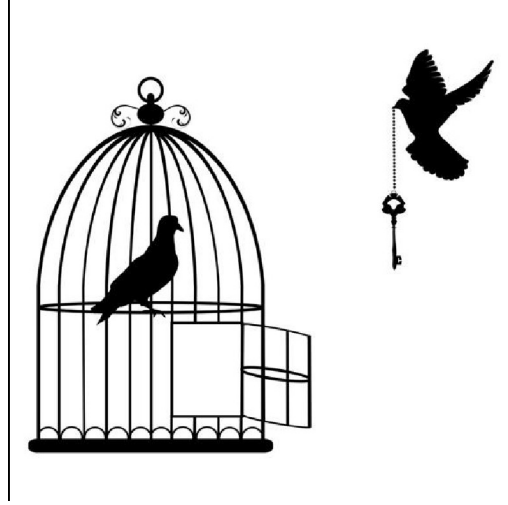
"Yarın seni kulübe götüreceğim, bir hafta sonra da babanı davet ."

Elini küçümser bir hareketle salladı. "Bu kimin umurunda? Ben tekliften bahsediyorum, salak. Bunu nasıl yapacaksın?"

Buna sıırttım. Evet, Aiden mükemmel bir seğıimdi. Sonra da ona bunu nasıl yapacağımı tüm ayrıntılarıyla anlattım.

Ve sonraki bir saatini bana bunun ne kadar berbat olduğunu anlatarak geçirdi.

BÖLÜM I8



İr sI

"New York?" Duştan sonra kurulanmayı bitirdiğimizde aynada Killian'ın gözleriyle karşılaştım.

Havluyu saçlarına sürttü. "Oradan bahsedip duruyorsun. Orayı ziyaret etmek istemiyor musun?" diye sordu havluyu boynuna sararak.

"Hayır, evet, ben-" Fırçamı elime alırken gözlerimin lavaboya düşmesine izin verdim.

Arkamdan geldi, kollarını belime doladı ve enseme .

"Ne oldu?"

"Doğru zaman olduğuna emin misin?" Ona daha üç hafta önce onun, hayır, *bizim* yatak odamıza taşındığımı ve bu alışılmadık dinamiğe hâlâ alışmaya çalıştığımı nasıl söyleyebilirdim?

Daha önceden haber vermem, tüm seyahati planlamam ve çok detaylı bir seyahat programına ihtiyacım vardı.

"Spontanlık benim en güçlü yanımdır değil."

"Öyle değil mi?" Dudaklarını enseme ileri geri gezdirdi. "Oysa iki gün önce *Tavşan Deliği*'nde bir oda denemek isteyen sendin."

"I-" O garip salıncakta yaptığımız onca şeyi hatırlayınca yüzüm kızardı. "Aynı şey değil; sen ve ben," diye itiraf ettim, biraz ona yaslanarak. "Sadece sen ve ben olduğumuzda hiç korkmuyorum."

Beni öpmeyi bıraktı ve aynaya baktı, yüz ifadesi hem ciddi hem de sevgi doluydu. Aynı anda ikisi birden olabileceğini hiç düşünmemiştim ama yine de...

"Tüm bu kabullerin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin, Iris." Beni tutmayı bırakırken iç çekti. "Hazırlan tatlım. İşin bittiğinde bunu konuşabiliriz."

Rutinimi olması gerektiği gibi tamamladım ve Killian'ı siyah bir pantolon ve mavi bir polo tişört giymiş, her zamankinden çok daha rahat görünüyordu.

Parmak uçlarımla gömme dolaba girdim ve geniş paçalı kahverengi bir pantolon ile pas rengi, V yakalı, vücuda oturan bir gömlek giydim. Sevimli erkek arkadaşımın son birkaç hafta içinde bana aldığı onlarca üründen biriydi bu.

Erkek arkadaşım. Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken gülümsedim. Bir erkek arkadaşım vardı. Beni tüm kalbiyle tanıyan ve hâlâ seven bir erkek arkadaşım. Dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğim bir erkek arkadaşım.

Odaya geri döndüğümde Killian'ı elinde bir dosyayla yatakta otururken buldum.

"Bu senin için." Bana doğru uzattı.

Birkaç temkinli adım attım ama kabul ettim ve açtığımda bu adama duyduğum hayranlık ve rahatlamayla neredeyse ağlamak istiyordum.

Yolculuk için adım adım hazırlanmış bir güzergahtı. Askeri hassasiyete sahipti ve her durak başka bir sayfada detaylandırılmıştı.

Başımı kaldırdım ve ona duyduğum hayranlık ve hayranlığın yüzümden okunduğuna emindim çünkü bana ısıltı ısıltı gülümsedi.

"Seni tanıyorum, *éan beag*. Seni iyi tanıyorum ve kusur olarak gördüğün tüm bu tuhaflıklarını sevimli buluyorum. Seni seviyorum ve tek istediğim mutlu olman. Peki ne diyorsun? Bugün New York'a gidiyor muyuz?"

Sessizce başımı salladım, konuşamayacak kadar duygusaldım.

Ayağa kalktı. "Mükemmel, araba bekliyor. Bu sabah sen uyanmadan önce çantanı hazırladım ve sen endişelenmeden önce ikinci tuvalet malzemelerini ve üç acil durum setini paketledim: ilk yardım kiti, güç bankası kiti ve tıbbi bilgi."

Başımı kaldırdım ve dudaklarımı büzerek onu güldürdüm. Bu benim öpücük istememin sözel olmayan yoluydu.

Beni çabucak öptü ve ben daha fazlasını arzulamaktan kendimi alamadım.

Koridorda onu takip ettim, dosyaya bakıyordum ve ben okumaya devam ederken merdivenlerden inmeme yardım etmek için kolunu belime doladı. Son basamağa geldiğimizde hızım kesildi. "Nedir bu? Montanari ile akşam yemeği mi?" Dosyayı kapattım ve göğsümün üzerine koydum.

"Evet, New York'ta tanışmanı istediğim insanlar var. Sadece beş kişi olacağız, ama eğer iptal etmek isterseniz-"

"Hayır, arkadaşlarını görmek istiyorsan sorun değil."

Başını yana eğdi. "*Arkadaşlık* biraz abartılı ama-" "Sadece... Beni sevdiğini biliyorum."

"Bu çok iyi." Parmak eklemlerini yanağıma dokundurdu. "En azından doğru bir şey yapıyorum."

Her şeyi doğru yapıyordu.

İçimi çektim. "Ama insanlar benden pek hoşlanmıyor ve ben de sorun yaratmak istemiyorum."

"Bu doğru değil; önemli olan herkes seni seviyor." Koridorlardaki ayak sesleri dikkatini çekti. "Aiden senden hoşlanıyor ve o kimseden hoşlanmıyor, benden bile."

"Öyle mi?" Bana sırtırken ona doğru döndüm.

Bu da başka bir tuhaflıktı. Hem görünüşü hem de tavırlarıyla benim Killian'ımdan çok farklıydı. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri vardı; bir sürü dövmesi ve birden fazla kez kırıldığından şüphelendiğim çarpık bir burnu vardı. Ama bir kez daha, onun bana odaklanmasından duyduğum endişenin baş göstermesini bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Bunun ondan mı, benden mi yoksa arkamda duran adamın sessiz ve kararlı gücünden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Kesinlikle öyle, balkabağım. Iris'in hayranıyım; bu yüzden kalıyorum." Gözlerimi devirdim. "Benimle oyun oynuyorsun."

Kıkırdadı. "Belki biraz, ama senden hoşlanıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Oldukça yuvarlak olduğum için mi bana balkabağı diyorsun?" Gözleri büyüdü. "Ne?"

Killian ellerini arkadan omuzlarıma koydu ve hafifçe sıktı. "Hayır, yuvarlak değilsin; mükemmelsin."

"Evet, harika göğüslerin var!" Elleriyle göğsünün önünde bir göğüs hareketi yaptı. "Bunu sallamak için kıvrımlara ihtiyacın var."

"Aiden..." Killian uyarı tonunda tısladı. Aiden omuz silkti. "Ne? Ona yardım etmeye çalışıyordum."

Göğsüme baktım. Killian'ın bana aldığı sutyen ve tişört gerçekten de varlıklarımı ortaya çıkarmıştı. "Yardım etti," diye itiraf ettim. "Ve sen de onların oldukça hayranısın," diye ekledim. Ön sevişmemiz sırasında onlarla oynamak için önemli miktarda zaman harcıyordu.

"Eminim öyledir..." Aiden alaycı bir sırıtışla sözlerini bitirdi, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Killian iç çekerek beni kendine doğru çekti. "Tamam, her neyse. Sadece... artık Iris'in vücut parçalarından bahsetmek yok."

Sırıtmaya devam etti. "Teknik olarak hâlâ birkaç saatliğine yapabilirim."

Killian nefesinin altında anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve Aiden gülmeye başladı.

"İkinize de iyi eğlenceler! Krallığı birkaç günlüğüne ayakta tutacağım ve tebrikler!" "Tebrikler mi?" Killian'a bakmak için başımı arkaya yasladım ama Aiden'in gittiği yöne bakarken sadece çenesini görebiliyordum. Dişlerini gıcırdatırken kasları geriliyordu. "Ne için tebrikler?"

"O bir pislik," diye cevap verdi dişlerini sıkarak. Derin bir nefes aldı ve sesli bir iç çekişle bıraktı. Bana baktı, yüzü yine sakindi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Seninle mi? Her zaman."



Killian'ın benim için organize ettiği bir geziden mutlak mükemmellikten başka bir şey beklememem gerektiğini bilmeliydim.

Otel odası, daha doğrusu süit, görkemliydi ve Central Park'a o kadar güzel bir manzara sunuyordu ki bütün gün devasa cumbalı pencerenin yanında oturup sadece dışarı bakabilir ve günü başarılı olarak değerlendirebilirdim.

Düzenlediği her etkinlik, benim zevklerimi ve bilgi açlığımı tatmin edecek şekilde seçilmişti ve en kalabalık cazibe merkezlerinden kaçınmıştı, ki bu da bastıramayacağım kadar yüksek bir endişe dalgasına neden olacağını biliyordum.

Günün son etkinliği bir kaçış odasıydı.

"Oh, buna bayıldım!" Egzotik bir pazara benzeyen bir odaya girdiğimizde ışıldadım.

"Öyle olduğunu biliyorum. En yüksek zorluğu seçtim çünkü benim kızım daha azı için fazla zeki."

Bana kızım demesine gülümsedim ve biraz kızardım.

Yan taraftaki bir sandalyeye oturdu.

"Bana yardım etmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, akıllı olan sensin ve bana yedirdiğin dondurmayı sindirmem gerekiyor."

"Ben yemedim! Kimse seni o kadar yemeye zorlamadı."

Gözlerini devirdi. "Dondurma müzesiydi, Iris. Nasıl gitmem?"

Başımı salladım. "Geçerli bir nokta." Ben de rahatlık sınırını aşarak yemek yedim ve bu durağın fiziksel olmaktan çok beyinsel olmasına sevindim.

İpuçlarını birbiri ardına buldum ve saat sona yaklaştıkça Killian sandalyesinde daha fazla hareket etti.

"Her şey yolunda mı?" Başının yanındaki duvara yuvarlak bir disk koyarken ona sordum.

"Evet, tabii ki."

"Ummm..." Parmaklarını kalçasına vururken yere baktım. "Zaman dolmadan çıkacağız, biliyorsun." Diski çevirdim ve hemen üzerinde bir kapı açılarak bir kasa ortaya çıktı.

"Evet, biliyorum." Ceketini tekrar sıvazladı.

Yoğun günlerimizde bunu birkaç kez yaptığını fark etmiştim ama çok istesem de burnumu sokmayacaktım.

Kasanın içindeki küçük ahşap kutuyu ve kartı aldım ve harflere bakarak sııttım. "Bu sadece monoalfabetik bir şifre. Bir dakika içinde çıkacağız."

Kapının yanında durdum ve şifreyi denedim.

"Evet de," kutunun ortasına basarken kodu yüksek sesle fısıldadım ve bir yan panel kayarak açılıp anahtarı ortaya çıkardı. "Bu garip bir koddu." Sııttım ve arkamı döndüm. "Özgürüz!"

Killian ayağa kalktı, yüzü ciddi ve hatta biraz endişeliydi. "Aç o zaman, görelim."

Yanlış mı anladım? Anahtar değil miydi? Anahtarı kilide soktum ve çevirdiğimde kapı açıldı. Kapıyı çektim ve odaya girdim.

Her yer koyu yeşil ve altın rengi mumlarla süslenmişti ve mis gibi çam kokuyordu. Her şey duyularıma çok hoş geliyordu.

İki aşamalı bir kaçış odası mıydı? Bu hiç adil değildi, özellikle de sadece on dört dakikam varken. Az önce ipucu için açılan pankarta baktım.

Benimle evlenir misin?

Killian'dan yardım istemek için arkamı döndüğümde onu tek dizinin üzerinde, elinde çarpıcı bir yüzükle buldum.

Birkaç kez göz kırptım, ağzımı açıp kapattım.

"Iris, lütfen beni dünyanın en mutlu erkeği yap. Benimle evlenir misin?"

Titrek bir elimi ağzıma götürdüm, fiziksel olarak şok içinde donup kalmıştım, konuşamıyordum, çünkü zihnim saatte binlerce mil hızla ilerliyordu ve bugün olanları kafamda tekrar tekrar canlandırıp tüm ipuçlarını buluyordum. Aiden'in alaycı sözleri,

birkaç gizli telefon görüşmesi, bu askeri benzeri zaman çizelgesine sadık kalma talebi ve artan gerginliği.

"Bir şey söyle küçük kuş. Her geçen an biraz daha ezilmeye başlıyorum," dedi biraz gülerek ama endişesini gizleyemedi.

"Neden?"

Bir an için kaşlarını çattı ama bir dizi aşağıda, yerde kalmaya devam etti. "Neden ne?"

"Ayağa kalk lütfen," dedim, oturacak bir yer arıyordum ama yoktu. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?" Ayağa kalktığında ekledim.

"Çünkü seni seviyorum," diye cevap verdi sanki dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi.

"Beni neden seviyorsun?" Genelde sessiz kalan günlük sorumu nihayet dile getirmeye cesaret edebilmişim.

"Neden? Tanrım, bütün gece burada olacağız ama bilmek istiyorsan..." Derin bir nefes aldı ve bana doğru bir adım attı. "Seni seviyorum çünkü nazik ve akıllısın. Seni seviyorum çünkü sadece benim için bir gülümseme var; günüm ne kadar karanlık olursa olsun, tüm hayatımı aydınlatan bir gülümseme. Seni seviyorum çünkü çok güzel ve çok seksisin; sanki vücudun sadece benim için inşa edilmiş ve benim şehvetli oyun alanım. Seni seviyorum çünkü kısıtlama olmadan seviyorsun, gündemsiz veriyorsun, en karanlık ruha bile güveniyorsun ve içimde olduğunu bilmediğim iyiliği ortaya çıkardın. Seni seviyorum Iris, çünkü sen sadece olağanüstü değilsin, aynı zamanda türünün tek örneğisin. Seni seviyorum çünkü sen tanıdığım en şefkatli ve ilginç insansın. Seni seviyorum çünkü küçük tuhaflıkların bile çok sevimli." Bana doğru birkaç adım daha attı ve ayakkabıları ayağıma değince durdu. "Seni seviyorum çünkü bana gösterdiğin tüm ilgiyi görüyorum. Her zaman nasıl

Benim için her şeyin mükemmel olduğundan emin ol. En sevdiğim yemekleri pişirmeyi nasıl öğrendiğini, kültürümle tüm kitapları nasıl okuduğunu, işimle nasıl gerçekten ilgilendiğini, böylece tüm bunları seninle paylaşabileceğimi."

Kafamın içinde savaşılan tüm duygularla nefes alamıyordum. Gülmek, ağlamak ve kalbimi kıracağı korkusuyla kaçmak ama sonra beni tamamen iyileştirmesi için kollarına koşmak istedim.

"Killian..." Kırık bir fısıltı çıkardım.

"Seninle evlenmek istiyorum çünkü hayatımı hayal edemiyorum. Sensiz nefes alabileceğimi ya da karanlığı uzak tutabileceğimi sanmıyorum. Sen dünyamın merkezi haline geldiğinde dünyamı en korkunç şekilde değiştirdin, ama şimdi içinde sen olmadan çökecek. Seninle evlenmek istiyorum çünkü sensiz hayatımda mutluluk yok, gerçek bir mutluluk yok. Sen benim sadece kraliçem değilsin minik kuşum, sen benim her şeyimsin."

Gözyaşlarımı tutamayarak hıçkırdım ve ona sarıldım. "Seni çok seviyorum. Eğer bir gün beni sevmeyi bırakırsan, yok olup gideceğimden çok korkuyorum."

Kollarını bana doladı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Donn'la çoktan bir anlaşma yaptım ve seni ölümden sonra bile seveceğim tatlım. Sen güçlü ve cesursun. Bu inanç sıçramasını yap. Benim ol, Iris. Resmen, sonsuza dek, Tanrı'nın ve tüm azizlerin gözünde."

Cevabımı bilerek başımı kaldırdım ve yine de "Çocuk istiyor musun?" diye sordum.

Başımı yana eğdi. "mi?" Başımı salladım.

"O zaman anlaştık, çocuk yok." Sanki sorun değilmiş gibi omuz silkti.

"Bu çok riskli. Ya benim gibi olurlarsa?" Açıklama yapma ihtiyacı hissettim. "Senin gibi mi?"

Alt dudağımı çiğneyerek başımı salladım.

Alnımdan öptü. "Sence o kadar şanslı olabilir miyiz?"

Kollarından kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı tuttu. "Alay etme, bu hiç nazik değıl," diye azarladım onu.

"Asla ve ne düşündüğün ya da insanların ne dediğı umurumda değıl, senin gibi bir çocuğa sahip olmak bir lütuf olurdu."

"Bilmiyorum..." Ağzımı yana doğru büktüm.

"Fark etmez, Iris. Sana ihtiyacım var, sadece sana ve bir çocuğa ihtiyacım yok; hiçbir zaman bir çocuk arzulamadım. Bu dünyaya başka bir insan şeklinde iz bırakmak gibi narsist bir ihtiyacım hiç olmadı. Senden olacak bir çocuğı sevmeyeceğimi söylemiyorum ama bunun tek nedeni kısmen sen, kısmen ben... tam bir mükemmellik olacak olması."

"Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

"Her şeyden çok. Gittiğimiz o aptal barınak kafeye geri dönüp orada gördüğümüz tüm engelli hayvanları sahiplenmeye yetecek kadar."

Aynı anda hem güldüm hem de başımı salladım. "Tabii ki seninle evlenirim."

Bir zafer çığığı attı ve yüzüğü parmağıma takmadan önce beni halka açık bir yer için fazla küstahça öptü.

Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Gel nişanlım, kutlamamız gerek" dedi imalı bir şekilde ve başarılı evlenme teklifini alkışlayan personele doğru yürüdük.

Otele geri döndük ve benimle sevişti; o kadar mutlu ve heyecanlıydım ki, malikanelerine varana kadar bu yabancılarla yiyeceğimiz akşam yemeğı hakkında stres yapma şansım olmamıştı.

Filmlerdeki gibi bir majordomo tarafından içeri alındık ve kara gözlü, kara saçlı ve yüzünde çarpıcı yara izleri olan uzun boylu bir adam bizi karşılamaya geldi.

"Iris," diye gülümsedi, yara izleri yüzünü buruşturmasına neden olmuştu ama yine de gözlerindeki samimiyeti görünce ben de gülümsedim. "Ben Gianluca Montanari, ama arkadaşlarım bana Luca der. Öyle hitap etmekte özgürsün. Hakkınızda çok şey duydum."

"Oh, öyle mi?" Ona ters ters bakan Killian'a baktım, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Luca."

Bana başıyla küçük bir selam verdi. "Cassie ve Jude bir dakika içinde aşağıda olacaklar. İkizler uykuya dalmakta zorlanıyorlar."

"Elbette," diye fısıldadım, ne demek istediğini anlamamış olmama rağmen.

Killian'a doğru döndü. "Doyle," dedi, çok daha resmi bir şekilde, yüzünde hiçbir samimiyet kalmamıştı.

"Montanari," diye yanıtladı Killian, aynı resmiyetle. "Silahın var mı?" Luca sertçe sordu.

"Benden değil."

"Oh, asla yapmaz!" Ben haykırdım. Kim insanların evindeki bir yemeğe silah getirir ki? Özellikle de çocukların olduğu bir eve.

Luca bana, "Evet, olurdu," diye cevap verdi, gözlerini hâlâ Killian'dan ayırmıyordu, belli ki ona hiç güvenmiyordu. O zaman bizi neden davet etti?

Killian bana doğru döndü ve gösterişli nişan yüzüğünü göstererek elimi arkasından öpmek için kaldırdı. "Haklı, yapardım, *éan beag*. Sadece bundan kurtulamayacağımı biliyordum."

"Ah...oh!" Gerildim, çantamı kaptım ve açtım. "Özür dilerim, bir silahım var!"

"Sen-" diye başladı Killian metal tırnak törpümü ona doğru uzatırken. "Orada olduğunu unutmuşum."

Luca ona eğlenerek baktı. "değil, sende kalabilir. Sana güveniyorum." "Emin misin?" Ona doğru uzatarak sordum. "Sağlık görevlilerinin atipik silah kullanımı çağrılarının yüzde on ikisi metal çivi içindir.

dosyalar."

"Eminim, Iris," diye nefes aldı.

"Bu araştırmayı nereden buldun? Benim gördüğüm yüzde on dört diyordu."

Sola döndüğümde bir gencin bize doğru geldiğini gördüm. Sarı saçları ve yeşil gözleriyle Luca'ya hiç benzemiyordu.

"Ah, Jude, tam zamanında. Iris, kayınbiraderim Jude ile tanış." Luca şimdi yanında duran çocuğa döndü ve bana doğru bir işaret yaptı. "Jude, sana bahsettiğim arkadaşım Iris'le tanış."

"Memnun oldum," dedi Jude hızlıca. "Peki bunu nerede gördün?" diye devam etti ve daha kontrollü bir zeminde olduğum için rahatlardım.

"Kanada kamu hizmeti dergisinde."

"Ah!" Başını salladı. "İşte bu yüzden farklı. Benimki Amerika'daki. Senin iki numaran ne? İşte, bu bir saç tokası."

"Ataçlar; saç tokası dördüncü."

"Çapraz referans yapmak ister misin?" diye sordu ve heyecanım bambaşka bir boyut kazandı.

Sadece benimle dalga geçmiyordu. Gerçekten ilgileniyordu ve tartışmak için aynı tür bilgiye .

"Ah, evet, çok isterim-" Yolumda durup Killian'a baktım, ziyaretimizin nedenini neredeyse unutmuştum. Artık bir nişanlı olmalıydım.

"Sen Jude ile git, tatlım. İşini yap. Ben burada olacağım." "Jude, işin bitince bizimle ana yemek salonunda buluşur musun?"

Jude başını salladı ve artık Luca'nın kan ailesinin ve işinin bir üyesi olduğu için silah kullanımı konusunda incelediği tüm veriler hakkında benimle konuşmaya başladı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım bile ve Cassie'yi sevimli bulsam da Jude ile geçirdiğim zaman inanılmazdı.

Daha önce spektrumda olan biriyle hiç tanışmamıştım, en azından bu konuda ve diğer her şey hakkında bu kadar açık konuşmaya istekli biriyle. Ancak akşamın ilerleyen saatlerinde, Jude ile ikinci satranç oyunumu oynarken, bu yemeğin gerçek nedenlerini anladım.

Oyunumdan başımı kaldırdım ve Gianluca Montanari'nin yanında duran Killian'a gülümsedim.

Bana göz kırptı ve gülümsemem genişledi. Beni neden şimdi buraya getirdiğini biliyordum; Jude'a bakınca ne kadar mutlu ve tatmin olmuş olduğu çok açıktı. Ailesi onu ne kadar çok seviyordu.

Killian bu yemeği benim için organize etti. Bana hiçbir zaman sorun olmadığımı, etrafınızda sizi seven insanlar varsa tatmin ve mutlu olabileceğinizi kanıtlıyordu. Ben sadece farklıydım - bozuk ya da eksik değil. Jude'u kendimi görmem gerektiği gibi görüyordum. Büyüleyici, anlayışlı ve cana yakın biriydi.

Ben de bunların hepsiydim ve diğer insanların bunu görmemesi benim sorunum değildi. Ama Killian beni görmüştü, gözlerini bana diktiği ilk andan itibaren beni görmüştü ve bunu başkası değil de o yaptığı için minnettardım.

Yüzüğüme baktım. Onun olmadığı bir gerçekliği hayal bile edemiyordum.

Hikayenin kötü adamının beni özgürleştirmesi ve güçlendirmesi gerekiyordu ve ben de onun çocuğu olduğum için çok mutluydum ve belki de, sadece belki de, onunla çocuk sahibi olmak hiç de zor olmayacaktı. Onları tıpkı Cassie ve Luca'nın Jude'u sevdiği gibi koşulsuz sevecektik ve o çocuk nöroderjik olsun ya da olmasın mutlu ve tatmin olmuş olacaktı.

Ben Iris Marzioli'ydim, yakında Doyle olacaktım. Boston Yeraltı Kralı'nın kraliçesi olacaktım ve bu ihtiyacım olan her şeydi.

PPILOJUE



KI III an

O bir yıl sonra

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Şimdi gelini öpebilirsiniz," diye anons etti rahip ve ben de rahat bir nefes aldım. Tüm tören boyunca beni meşgul eden gerginliği üzerimden atabilmişim ve Iris'in Kutsal Haç Katedrali'ndeki töreni de içeren gösterişli bir düğün isteğime Eski Güney Kilisesi'nde çok daha küçük bir düğünle karşı çıktığı için bir şekilde minnettardım; böylece Finn gibi istenmeyen konukları korumak ve engellemek çok daha kolay olacaktı.

Ayrıca Iris'in haklı olduğuna, Finn'in hayatına devam ettiğine ve bizden uzakta yaşadığına inanmaya başlamıştım ama bu, düğün haberimiz ona ulaşmadan önceydi ve iz sürücü

yirmi dört saatten kısa bir süre önce Amerikan topraklarına ve bu kiliseye döndüğünü açıkladı.

Kiliseye dalıp kendini haklı gören ahmaklığıyla günümüzü mahvetmesini bekliyordum ama yapmadı ya da belki de denedi ve Aiden'in dışarıya yerleştirdiğ adamlardan biri onu dışarı çıkardı. Onu gördükleri anda dışarı çıkarma yetkileri vardı.

Başımı salladım ve Iris'i kendime doğru çektim. şimdi zamanı değildi. "Iris Doyle, karım," diye fısıldadım dudaklarına, onu Tanrı'nın evinde övgüye değr olandan çok daha derinlemesine pmeden önce.

Aiden ve Kathy bizi zorla ayırırken birkaç misafirimiz güldü ve yuhaladı.

Bu yıl bizim için en iyisiydi ve Iris'in yanımdaki rolüne alışacağın bilsem de, diğrlerinin onu sevdiğ ve ona saygı duyduğ aşamaya ulaşacağını hiç düşünmemiştim.

Kathy yeni gelinimin başındaki çarpık duvağ düzeltirken gülümsedim. Kathy, *Tavşan Deliğ*'ndeki kızlardan biri ve Iris'in en iyi arkadaşı. Kathy'yi severim. İyi bir kadındı ve kariyer seçimleri bu gereğ değştirmiyordu ve elbette bu Iris'in düşündüğü bir şey bile değildi.

Onu bu kadar eşsiz kılan da buydu, Iris'im, onun için sadece insanların kalbi önemliydi ve tüm dış faktörlerin hiçbir değri yoktu, ki bunun benim için bir lütuf olduğnu kabul etmek zorundaydım.

"Bir koca olarak nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana koridordan geçip bizi resepsiyon salonuna götürmek için bekleyen arabaya doğru yürürken.

"Asla *bir* koca olmak istemedim; sadece *senin* olmak istiyorum ve bu gece sana bunun nasıl bir his olduğnu göstereceğim."

Arabaya oturduktan sonra öylesine rahat bir tavırla "Hapı bıraktım," dedi ki neredeyse basamağı kaırıyordum.

"Ne dedin sen?"

Bana sadece yaptığı gibi arsızca sıırttı. "Doğum kontrol hapını tam olarak dört gün önce bıraktım. Bebeğini istiyorum."

Bu düşünceyle sikim neredeyse anında bir semiye dönüştü. Tanrım, üreme saplantım olduğunu kim düşünebilirdi ki ve yine de son birkaç gündür onu hamile bırakmış olabileceğimi mi düşünüyordum? İnledim, gözlerimi kapattım, kendimi sakinleştirmek istedim, ama tek görebildiğim, şimdi onu horozumla doldururken kucağında oturuyordu, güzel elbisesi lanetlendi.

"Bana işkence ediyorsun karıcığım," diye mırıldandım dişlerimi gıcırdatarak. "Zamanımız olmadığı için şanslısın, yoksa seni burada becerir ve içine bir bebek koyardım."

Dudaklarını yaladı ve bacaklarını birbirine sürttü. Geçen yıl cinsel açıdan da kendine güvenini kazanmıştı ve ne istediğini sormaktan çekinmiyordu, ben de bunu yerine getirmekten çok mutluydum.

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söylüyorsunuz."

Varış noktamıza beş dakikadan az bir süre kalmışken bu yolda devam etmemem gerektiğini biliyordum ama yine de kendimi "Söyle bakalım karıcığım, ıslandın mı?" diye sormaktan alıkoyamadım.

Koltuğunda öne doğru eğildi. "Sırılsıklam." Bir nefes verdi. "Kancık!" Onu azarladım ve daha önce her şeyi unutacağıma dair verdiğim söze rağmen Finn hakkında düşünürken, bedenimi kontrol edebilmek için kendimi onu düşünmeye zorladım.

Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin o günü bizim için mahvetmesine izin vermem.

Resepsiyonumuzun bulunduğu otelin önünde durduğumuzda Aiden kapıyı açtı.

"Tanrıya şükür çıplak değilsin! Ben de biraz meme görmeyi bekliyordum."

"Bekliyor muydun yoksa diliyor muydun?" diye sordum.

Iris için mizah bir numaraydı. Aiden'a çok uzun süre bakarsa hemen ortaya çıkaracağı bir şey.

"Asla söylemem." Başını yana doğru salladı. "Iris, balkabağım, Kathy seni yan kapıda bekliyor. Makyajını tazelemekle ilgili bir şeyler söyledi."

"Ah." Yüzüne dokundu. "Evet, belki de yapmalıyım."

"Çok geç kalma karıcığım," diye seslendim arkasından. Gözden kaybolur kaybolmaz, yüzümdeki rahat gülümsemenin kaybolmasına izin verdim. "Buradaydı, değil mi?"

Aiden arkama baktı ve başını salladı. "Bunca zaman sonra iz sürücü hâlâ çalıştığı için şanslıyız. Arkasında bir hediye bırakmış. Mad onu gördü ve memur Reynold'un dikkatini dağıtarak hediye arabasına geri koymasını sağladı."

Başımı salladım, sokağa baktım.

"Bir yan sokağa park etmiş, yeterince yakın..." Konuşmayı kesti ve ben söylemediği şeyi duyarak tekrar başımı salladım. Yakın menzilli bir bombayı kontrol edebilecek kadar yakın.

"Eğer bugün ölürse, bu kendi elleriyle olacak." Ceketimi düzelttim. "Hadi gidip eğlenelim dostum. Bugün mutlu bir gün."

"En mutlusu", diye kabul etti.

Salona girer girmez Iris bana doğru koşarak elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Hadi onlara Doyle'ların ne kadar havalı olduğunu gösterelim," dedim ona, neredeyse patlayan bombanın kulakları sağır eden sesini bastıracak kadar yüksek olan konukların alkışları altında birlikte salona girerken.

Iris kaşlarını çatarak sesin geldiği yöne baktı.

"Muhtemelen aptallar havai fişeklerimizi çok erken başlattılar." Onu dans pistine doğru çekerken Aiden'a müziği başlatmasını işaret ettim.

"Havai fişek mi? Killian, gösterişsiz demiştik."

"Sana olan aşkımla ilgili hiçbir şey gizli saklı değil," dedim, "Somewhere Over the Rainbow" çalmaya başlarken ve onu göğsüme doğru çekerek

Aiden gözlerimi kapatmadan önce gizlice odadan çıktı.

Teyide ihtiyacım yoktu. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Finn ölmüştü ve bu işaret ruhumda değildi. Beni öldürmeye ve bu sırada hayatımın aşkını almaya çalışmıştı ama tanrılar beni affetmişti.

Yaptığı onca şeyden sonra, tatlı Iris'imi öldürmeye teşebbüs ettikten sonra beni vuran üzüntüyü beklemiyordum.

Kollarını boynuma dolayarak başını kaldırdı. "Üzgün müsün?"

Gülümsedim. "Hayır, üzgün değilim. Duygusalım, huşu içindeyim ve bunların arasında her şey var."

"Üzgün görünüyorsun."

Eğildim ve onu usulca öptüm. "Sen benim dünyamsın Iris Doyle ve artık tamamen benimsin. Hayat seni elimden alacak diye korkuyorum. Üzgün değilim; sadece bunalmış durumdayım."

"Hayat beni benden alamayacak ve ben dişimle tırnağımla mücadele edeceğim. Mutlu olacağız, bebeklerimiz olacak ve uzun bir hayat yaşayacağız. Seni çok mutlu edeceğim, kocacığım."

"Zaten . Artık huzurluyuz." Başının tepesini öptüm.

Ondan hiçbir şey saklamayacağıma ve ona her zaman doğruyu söyleyeceğime yemin etmiştim ama bu tek istisna olacak - Finn'in ona bahsettiğim mutlu sona sahip olduğuna inanmasına izin vereceğim. Bu küçük huzuru kaybetmesine gerek yoktu.

Iris Doyle benim kaderim, alın yazım, evrenin bana armağanıydı. O benim kraliçemdi, huzurumdu, umudumdu... hayatımdı.

Müzik eşliğinde sallanırken, "Beni kurtardığın ve sevdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Kendimi deneyimlememe ve kendim olmama izin verirken acımasız koruyucum olduğun için teşekkür ederim. Beni seçtiğin ve sevdiğin için teşekkür ederim.

Çünkü Killian, kötü adamım, senin olmamam gereken bir dünya olamazdı. Sen benim mutlu sonumsun."

Gülümsedim, kaybın ağırlığı biraz olsun üzerimden kalktı. "Hayır, *éan beag*, daha yeni başlıyoruz."

Bölüm 10'da Kasa'da neler olduğunu görmek ister misiniz? NSFW sanatını görmek için buraya tıklayın!

Mafya Severler - Cosa Nostra serimin tamamına göz atın!

Buraya tıklayarak **Karanlık Kral**'ın ön novellasını hemen **ÜCRETSİZ** **edinin** Ya da seriye hemen **Kırık Prens** ile başlayın ve Luca ve Cassie! Almak için buraya tıklayın.

Aşk onların kurtuluşu olabilir... ya da çöküşü...

Cassie

Hartfield Malikanesi de benim gibi lanetli ve istenmeyen biri.

Orada yatılı hizmetçi olarak işe girmek tek seçeneğim. Başka kimse kötü şöhretli seri katillerin kızını işe almak istemiyor.

Ama yeni patronum... beni büyülüyor. Gölgelerle örtülü, acısını canavarca tavırların ardına saklayan bu adam beni başka hiçbir şeye benzemiyor.

Kendisinin kurtarılamaz olduğunu düşünüyor. Sevimsiz.

Şimdi düşünmeden edemiyorum, bir canavarı sevmek için canavarların kızından daha iyi kim olabilir?

Luca

Her şeye sahiptim ve kaybettim.

Bir mafya prensiydim. Şimdi suçluluk duyan, alkolik bir münzeviyim. Yaralı,

kırık ve yalnız.

Sonra *onunla*
tanıştım.

Cassie güneş ışığı gibi, karanlığımı aydınlatıyor. Bana yeniden *yaşama* isteği veriyor.

Ama benim dünyam onun gibi bir masuma göre değil. Çok tehlikeli.

Ben çok tehlikeliyim.

Çünkü ona ne kadar ihtiyacım olursa olsun, kurtuluşumun onun ruhu pahasına olmasına asla izin vermeyeceğim...



Prolo4ue

Lastik çığlıkları, korku, çığlıklar ve acı... çok fazla acı. Gözlerimi açıp onun göz kırpmayan karanlık gözlerine bakana kadar yaşadığım en kötü acı olduğunu düşündüğüm bir acı.

Onların cansız gözlerine ve parçalanmış bedenlerine bakarken yavaşça bilinçsizliğe doğru kayarken öldüklerini, benden alındıklarını fark ettim. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum, nefes alamıyordum. Zihnimin haykırabildiği tek şey, "Lütfen onlarla birlikte ölmeme izin ver."

Hayattan herhangi bir erteleme beklememem gerektiğini daha iyi bilmeliydim-şimdi cehennemimde, arafımda yaşama zamanıydı... kefaretimi ödemeliydim.

Devam etmek için buraya tıklayın.

\$HAKKINDA R.G. \$NJEL

Eđitimli bir avukat, dñnya gezgini, kahve bağımlısı, peynir meraklısı, hevesli bir kitap eleştirmeni ve blog yazarıyım.

Gñçlü 'ahlaki açıdan gri' alfa kahramanlar ve gñçlü kadın kahramanlar ile kalpli, sıcak ve biraz karanlık çağdaş romantizm yazmaktan hoşlanıyorum.

Avukatlık işleriyle meşgul olmadığım zamanlarda ve yağmurlu (ama gñzel) Britanya'da yaşadığım için, çoğunlukla okumak, televizyon izlemek, çılgın köpek yavrularıyla oynamak gibi kapalı alan aktivitelerinden ve size hayal kurduracağını ve yazarken benim kadar keyif vereceğini umduğum hikayeler yazmaktan hoşlanıyorum.

En son haberleri öğrenmek istiyorsanız Facebook'taki R.G.'nin Melekleri adlı okuyucu grubuma katılın veya haber abone olunbñltenime !

Sakin olun ve okumaya devam edin!

R.G. Angel

\$LSO QY

R.G. Angel

Patriciler serisi Acı

Tatlı Miras Acı Acı

Gerçek Tatlı İntikam

Tatlı

Cosa Nostra serisi

Karanlık Kral (Prequel Novella) Kırık

Prens

Bükülmüş Şövalye

Zalim Kral

The Syndicates serisi

Onun Acımasız Savaşçısı

Onun Kalpsiz

Kurtarıcı

Standalones Lovable

Bizim Trajedimiz

Pazarlık



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.